

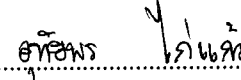
บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบูรณแบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย

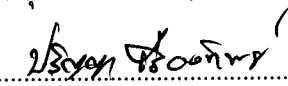
สุปรีชา ชำนาญพุดมพิพร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา
วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา
พฤษภาคม 2563
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

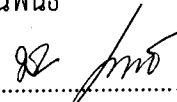
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ สุปรีชา ชำนาญพุทธนิพร ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา ของมหาวิทยาลัย
บูรพาได้

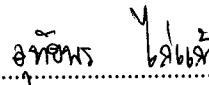
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

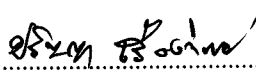
 ..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.อุทัยพร ไก่แก้ว)

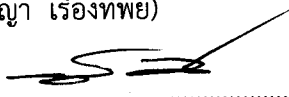
 ..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ดร.ปริญญา เรืองทิพย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัสนันท์ หัตถศักดิ์)

 ..... กรรมการ
(ดร.อุทัยพร ไก่แก้ว)

 ..... กรรมการ
(ดร.ปริญญา เรืองทิพย์)

 ..... กรรมการ
(ดร.พีร วงศ์อุปราช)

วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญาอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

 ..... คณบดีวิทยาลัยวิทยาการวิจัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ภัทรราตรี มากมี) และวิทยาการปัญญา
วันที่ 26 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2563

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงอย่างสมบูรณ์ได้ ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.อุทัยพร ไก่แก้ว อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.ปริญญา เรืองทิพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม และอาจารย์ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนทุ่มเทเวลาอันมีค่าในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความใส่ใจเป็นอย่างดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกประทับใจในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณประธาน และคณะกรรมการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่กรุณา ให้คำแนะนำในการแก้ไข

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือและ ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏและ มหาวิทยาลัยเอกชน ในจังหวัดภาคใต้ ตลอดจนนักศึกษาที่ได้ให้ความร่วมมือ และให้ข้อมูลที่ใช้ สำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณนางสาวนุภาพรณ พลัมใจ ที่ให้ความเหลือช่วยและคอยประสานงาน รวมถึงให้กำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบแต่บุพการี บุรพจารย์ และ ผู้มีพระคุณทุกท่าน

สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร

58910311: สาขาวิชา: การวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา;

วท.ม. (การวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา)

คำสำคัญ: บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ/ ความวิตกกังวลทางสังคม/

นักศึกษา/ ภาคใต้ของประเทศไทย

สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร: บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย (NEUROTICISM AND PERFECTIONISM PERSONALITIES AS PREDICTORS OF SOCIAL ANXIETY FOR THE 1ST YEAR UNDERGRADUATE STUDENTS IN SOUTHERN THAILAND) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: อุทัยพร ไก่แก้ว, ประ.ด., ปริญญา เรื่องทิพย์, ประ.ด. 146 หน้า. ปี พ.ศ. 2563.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดล ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยภาคใต้ของประเทศไทย จำนวน 400 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานโดยใช้โปรแกรม SPSS และวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุโดยใช้โปรแกรม LISREL

ผลการวิจัยปรากฏว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ตามสมมติฐานมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าสถิติ $\chi^2 = 91.42, p = .07, df = 73, \chi^2/df = 1.25, RMSEA = .02, SRMR = .05, RMR = .01, CFI = 1.00, GFI = .97$ และ $AGFI = .94$ ยืนยันว่าบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบร่วมกันสามารถอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวล ได้ด้วยค่าความถูกต้องร้อยละ 25.00 ซึ่งบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบมีอิทธิพลทางบวกต่อความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรคติสมบุรณ์แบบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลสูงสุด รองลงมาคือบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว

58910311: MAJOR: RESEARCH AND STATISTICS IN COGNITIVE SCIENCE;
M.Sc. (RESEARCH AND STATISTICS IN COGNITIVE SCIENCE)
KEYWORDS: NEUROTICISM AND PERFECTIONISM PERSONALITIES/ SOCIAL ANXIETY/
UNDERGRADUATE STUDENTS/ SOUTHERN THAILAND
SUPREECHA CHAMNANPHUTTIPHON: NEUROTICISM AND PERFECTIONISM
PERSONALITIES AS PREDICTORS OF SOCIAL ANXIETY FOR THE 1ST YEAR
UNDERGRADUATE STUDENTS IN SOUTHERN THAILAND. ADVISORY COMMITTEE:
AUTAIPOHN KAIKAEW, Ph.D., PARINYA RUENG TIP, Ph.D. 146 P. 2020.

This research aimed to develop a causal relationship model of neuroticism and perfectionism personalities as predictors of social anxiety for university students in Southern Thailand, and to test the validity of the model using empirical data. Participants, selected by stratified random sampling, were 400 undergraduate students currently studying in the 1st year of the academic year 2019 in universities located in Southern Thailand. The SPSS and LISREL computer programs were employed for data analysis.

It was found that the hypothesized causal relationship model of neuroticism and perfectionism personalities as predictors of social anxiety for the 1st year undergraduate students correlated with empirical data. Additionally, the statistical values ($\chi^2 = 91.42$, $p = .07$, $df = 73$, $\chi^2/df = 1.25$, $RMSEA = .02$, $SRMR = .05$, $RMR = .01$, $CFI = 1.00$, $GFI = .97$ and $AGFI = .94$) confirmed that the neuroticism and perfectionism personalities were capable predictors of anxiety with 25% accuracy. Moreover, both neuroticism and perfectionism personalities showed a level of positive influence on anxiety, with statistical significance at the .01 level. The neuroticism personality displayed the highest influence on anxiety, followed by the perfectionism personality.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	9
ขอบเขตของการวิจัย.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
บทที่	
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
ตอนที่ 1 บุคลิกภาพแบบหวุ่นไหว (Neuroticism).....	14
ตอนที่ 2 คติสมบูรณแบบ (Perfectionism).....	30
ตอนที่ 3 ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety).....	43
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis).....	59
ตอนที่ 5 โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling).....	64
บทที่	
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	68
ขั้นตอนการทำวิจัย.....	70
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	78
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
บทที่	
4 ผลการวิจัย.....	82
ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร.....	84
ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว และคติสมบรูณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม.....	91
ตอนที่ 3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบรูณ์แบบเพื่อทำนายความ วิตกกังวลทางสังคม.....	97
บทที่	
5 สรุปและอภิปรายผล.....	102
สรุปผลการวิจัย.....	102
อภิปรายผล.....	105
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้.....	107
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป.....	108
บรรณานุกรม.....	109
ภาคผนวก.....	117
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	118
ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย	120
ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย.....	129
ภาคผนวก ง ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม.....	136
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว และคติสมบรูณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย.....	140

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก ฉ หนังสือรับรองการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย.....	143
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	145

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2-1	องค์ประกอบบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและลักษณะที่ใช้วัดบุคลิกภาพ.....	20
2-2	ลักษณะองค์ประกอบบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว.....	24
2-3	การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ.....	30
3-1	ตัวแปรและการวัดตามแบบแผนการวิจัย.....	68
3-2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเก็บของมหาวิทยาลัยของรัฐ/ในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ/ ราชวมงคล และมหาวิทยาลัยเอกชน.....	71
3-3	ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเที่ยงของข้อคำถามโดยจำแนกตัวแปรที่ต้องการวัด.	78
3-4	เกณฑ์การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการโครงสร้างตามทฤษฎีกับ ข้อมูลเชิงประจักษ์.....	81
4-1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะ.....	84
4-2	ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้.....	85
4-3	ผลการวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวล.....	88
4-4	ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปร.....	90
4-5	ผลการตรวจสอบดัชนีความตรงของโมเดลการวัดความวิตกกังวล.....	91
4-6	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดความวิตกกังวล.....	92
4-7	ผลการตรวจสอบดัชนีความตรงของโมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว.....	93
4-8	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว.....	94
4-9	ผลการตรวจสอบดัชนีความตรงของโมเดลการวัดคติสมบุรณ์แบบ.....	95
4-10	ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลคติสมบุรณ์แบบ.....	96
4-11	ค่าพารามิเตอร์น้ำหนักของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบ หวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม.....	97
4-12	ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบ หวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม.....	99

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1-1	กรอบแนวคิดการวิจัยบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนาย ความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคใต้ของประเทศไทย.	8
2-1	โมเดลหลักของโมเดลสมการโครงสร้าง (SEM).....	66
3-1	ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	70
3-2	ขั้นตอนการตรวจความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity).....	77
4-1	โมเดลการวัดความวิตกกังวล.....	92
4-2	โมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว.....	94
4-3	โมเดลการวัดคติสมบุรณ์แบบ.....	96
4-4	โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ เพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม.....	100

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาถือเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาการดำเนินชีวิตของมนุษย์ มนุษย์ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและให้ความสนใจในการศึกษาเป็นอย่างมาก รวมถึงรัฐบาลได้มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกคนหันมาใส่ใจในเรื่องนี้เพราะถือเป็นพื้นฐานแห่งความสำเร็จในชีวิตและสามารถนำมาใช้ในการประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ในอนาคต (ณัชชา สุวรรณวงศ์, 2560, หน้า 6) เป็นที่ยอมรับกันว่าการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการเรียนที่ต่างจากระดับพื้นฐานอย่างมาก มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพขั้นสูง การค้นหาและการวิจัย นักศึกษาต้องตั้งใจเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตรงตามเป้าหมายที่ตนมุ่งหวัง ผู้เรียนมีอิสระมากขึ้นในการเลือกวิชาที่จะเรียน มีอิสระในการเข้าเรียน การเรียนต้องช่วยตัวเองมากยิ่งขึ้น ต้องแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้หลากหลาย ต้องคิดวิเคราะห์มากขึ้น และนักศึกษาทุกคนที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยย่อมตั้งความหวังว่าต้องเรียนจบการศึกษาในเวลาตามที่กำหนดของหลักสูตร บางคนอาจตั้งความหวังเพิ่มเติมว่าต้องได้คะแนนดี ต้องได้เกียรตินิยม การตั้งความหวังเช่นนี้ถือว่าถูกต้องเหมาะสม แต่นักศึกษาที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 17-25 ปี (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2551) ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม การปรับตัวเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของชีวิต เนื่องจากในการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลย่อมมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ซึ่งเป็นสิ่งที่มีผลที่ทำให้สภาพความสมดุลของชีวิตที่เคยเป็นอยู่เสียไป เป็นอุปสรรคขัดขวางในการดำเนินชีวิต เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเครียดขึ้น ซึ่งในการปรับตัวของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในช่วงปีแรกนั้นมักจะเกิดปัญหาเมื่อมีการเปลี่ยนมาจากการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งอาจทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลและมีปัญหาการปรับตัวได้ง่ายเพราะเมื่อนักศึกษาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยต้องมีการปรับตัวต่อสถานการณ์สิ่งแวดล้อม การจัดการเรียนการสอนที่เปลี่ยนแปลงจากระดับมัธยมศึกษา ซึ่งไม่คุ้นเคยกับลักษณะวิธีการเรียนในระดับอุดมศึกษา จึงอาจเกิดความสับสน ท้อแท้ต่อการเรียนและยังต้องคิดตัดสินใจด้วยตนเอง ต้องเรียนรู้ในการสร้างสัมพันธ์ภาพกับอาจารย์ การคบเพื่อนทั้งในเพศเดียวกันและต่างเพศ การพบกลุ่มเพื่อนใหม่ที่มีพื้นฐานที่ต่างกัน การที่ต้องพักอยู่ในหอพักกับบุคคลอื่น ซึ่งแตกต่างไปจากการพักอยู่กับครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดคุ้นเคย การเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยล้วนแต่ต้องอาศัยความพยายามเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเป็นก้าวแรกและก้าวสำคัญสำหรับชีวิตทางการศึกษา เป็นช่วงชีวิตแห่งการปรับตัวเพื่อก่อให้เกิดความพร้อมต่อการเป็นผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาและพร้อมที่จะก้าวอย่างมั่นคงต่อการเรียนรู้ในวิชาชีพในระดับที่สูงขึ้น จึงถือได้ว่าเป็นก้าวแรกแห่งการวางรากฐานชีวิตการเรียนรู้ซึ่งแนวทางในการปรับตัว จากชีวิตนักเรียนมาสู่ชีวิตการเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษา (ชุตีวรรณ ภัทรานุรักษ์กุล, รุ่งโรจน์ พุ่มรีว และชिरารุช ปุณณวิช, 2559, หน้า 1)

การดำเนินชีวิตในช่วงของการปรับตัวเพื่อเข้าสู่ก้าวแรกของการเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาถือว่าการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นที่จะต้องเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านสภาพแวดล้อมที่ต้องไปศึกษา ลักษณะความเป็นท้องถิ่นนั้น ๆ การเข้าร่วมสังคม ด้วยลักษณะที่โดดเด่นในแต่ละภูมิภาคจึงถือว่าเป็นอีกปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษาต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้สามารถอยู่กับท้องถิ่นนั้นหรือภูมิภาคนั้น โดยเฉพาะภาคใต้เป็นพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ศาสนา และลักษณะนิสัยบุคลิกที่เด่น ๆ ของคนภาคใต้ที่มีการสื่อสารเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ตรงไปตรงมา เกรงใจใต้อบเนียนแหลม กล้าได้กล้าเสีย รักศักดิ์ศรีและมีความเป็นผู้นำค่อนข้างสูง ผูกพันกับถิ่นกำเนิด (พัชลินิจ จินนูน, วราเมฆ วัฒนไชย, ปรียากรณ์ ชูแก้ว, 2560, หน้า 17) ความเป็นเอกลักษณ์และอัตลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่นก็นับเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลทางสังคมในการที่จะต้องปรับตัว รวมไปถึงการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นหรือแม้แต่ปัญหาสภาพของครอบครัว ที่อยู่อาศัย และรายได้ของครอบครัวก็นับเป็นสาเหตุที่อาจก่อให้เกิดความรู้สึกเครียด กังวล สับสนได้

ความวิตกกังวลทางสังคม (Social anxiety) เป็นอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์ เกิดได้ตั้งแต่แรกคลอดและเกิดต่อเนื่องได้ตลอดชีวิต สาเหตุเนื่องจากรู้สึกว่ามีบางสิ่งมาคุกคามเอกลักษณ์ของตัวเอง (Identity) หรือต่อความนับถือตัวเอง (Self-esteem) ต่อสุขภาพหรือเมื่อต้องทำอะไรที่เกินความสามารถของตัวเอง ทำให้เกิดความไม่สบายใจ ไม่เป็นสุข และมีผลต่อการรับรู้ของบุคคลทำให้การรับรู้ด้อยลงไป ภาวะของอารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อเผชิญหน้ากับปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ คับแค้นใจหรือถูกบีบคั้นกดดันจนทำให้เกิดความรู้สึกทุกข์ใจ สับสน โกรธหรือเสียใจ (นงคินุช เนาะแก้ว, 2560, หน้า 104) ฉะนั้นความวิตกกังวลจึงมีผลต่อบุคคลทั้งด้านร่างกายและความคิดจิตใจ เป็นประสบการณ์ทางจิตใจของบุคคล ที่เกิดขึ้นเมื่อมีหรือคาดว่าจะมีสิ่งคุกคามความมั่นคงของบุคคล ความวิตกกังวลในระดับเล็กน้อยและปานกลางเป็นสิ่งที่มีความช่วยเหลือคนมีความกระตือรือร้น ตื่นตัว มีการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเอง ส่วนความวิตกกังวลในระดับรุนแรงนั้นบุคคลอาจจะปรับตัวไม่ได้ ทำให้มีการรับรู้ไม่ดี พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากปกติและมีความสัมพันธ์กับความเจ็บป่วย ความวิตกกังวลเป็นพลังงานซึ่งผลักดันให้คนกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ และความวิตกกังวลสามารถถ่ายทอดสู่ผู้อื่นได้ ความวิตกกังวลทางสังคมที่เกิดขึ้นดังกล่าวข้างต้น ทำให้

บุคคลเกิดความคิดอัตโนมัติในทางลบที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกลัวสังคม พยายามหลีกเลี่ยงการเข้าสถานการณ์ทางสังคม และส่งผลต่อการเปลี่ยนความรู้สึก อารมณ์ และการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และการแสดงออก ได้แก่ กังวลใจ กระวนกระวายใจ ไม่สบายใจ อึดอัดใจ ทุกข์ใจ ประหม่า วางตัวไม่ถูก ควบคุมท่าทางไม่ค่อยได้ ไม่กล้าสบตา โดยความวิตกกังวลนั้นจะเกิดขึ้นมาอย่างทันทีและคงอยู่อย่างต่อเนื่องจนกว่าการกระทำนั้นสิ้นสุดลง

ความวิตกกังวลเป็นความกังวลเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตและความกลัว (Fear) เป็นปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน ความรู้สึกเช่นนี้อาจทำให้เกิดอาการทางกาย เช่น หัวใจเต้นเร็วและตัวสั่น มีโรควิตกกังวลหลายอย่าง รวมทั้งโรควิตกกังวลไปทั่ว (Generalized Anxiety Disorder: GAD) โรคลกลัว (Phobia) ที่เฉพาะเจาะจง โรคลกลัวการเข้าสังคม (Social Anxiety disorder) โรควิตกกังวลเมื่อต้องแยก (Separation Anxiety disorder) โรคลกลัวที่ชุมชน (Agoraphobia) และโรคลตื่นตระหนก (Panic disorder) โดยโรคลจะแตกต่างกันตามอาการ แต่คนไข้มักจะมีโรควิตกกังวลมากกว่าหนึ่งชนิด อาจกล่าวได้ว่าความวิตกกังวลแตกต่าง จากความเครียดที่เป็นการตอบสนองของจิตต่อแรงกดดันจากปัญหารอบตัวแต่ความวิตกกังวล เป็นการตอบสนองของร่างกายและจิตใจต่อการหวั่นเกรงอันตรายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ ของแต่ละบุคคลอันตรายจากสภาพรอบตัว และความ ผิดปกติในร่างกาย เช่น โรคลเรื้อรัง (นงศ์นุช แนะแก้ว, 2560, หน้า 105)

ตัวแปรหนึ่งที่น่าจะมีผลทำให้เกิดความวิตกกังวลคือ การที่ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งลดลง ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่ง (belongingness) หมายถึง ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้สึกมีคุณค่า การยอมรับ การนับถือความเป็นบุคคล ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ความรู้สึกผูกพันและเป็นส่วนหนึ่ง และการมีค่านิยมที่กลมกลืนกับสมาชิกของกลุ่มที่ตนอยู่ (Levette-Jones & Lathlean, 2009) ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เป็นความต้องการพื้นฐานในระดับที่มากขึ้น เมื่อความต้องการพื้นฐานทางกายได้รับการตอบสนองแล้ว หมายถึงมนุษย์ต้องการรู้สึกว่า เป็นส่วนหนึ่งในที่ที่เขาเข้าไปมีส่วนร่วม มนุษย์แสวงหากลุ่ม หมู่ พรรคพวก เพื่อนสนิท คนรัก หรือ คู่ครอง ในความสัมพันธ์ส่วนตัว และต้องการการยอมรับใน สังคมอื่น เช่นที่โรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือที่ทำงาน การขาดความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งจึงอาจเป็นสาเหตุ ของความวิตกกังวลขึ้นมาได้ การขาดความรู้สึกนี้จึงมักเกิดขึ้นได้กับการเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ใด สถานการณ์หนึ่ง ในระยะแรกการศึกษาเกี่ยวกับ ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มนักศึกษาพยาบาลใน ออสเตรเลีย และ อังกฤษ พบว่าการที่นักศึกษาได้เป็น ส่วนหนึ่งของคลินิกที่ฝึกปฏิบัติงาน ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึก ผ่อนคลาย ลดความวิตกกังวลและช่วยให้การเรียนรู้ในขณะฝึกงานดีขึ้น (Levette-Jones et al., 2009) ในทำนองเดียวกัน ทูลลี (Tully, 2004) พบว่าความสัมพันธ์กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง และ เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในคลินิกสัมพันธ์กับความวิตกกังวล ของนักศึกษาพยาบาล จากผลการศึกษา

เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าอาจมีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึก เป็นส่วนหนึ่งกับความวิตกกังวลขณะฝึกงานของ นักศึกษา นั่นคือ การมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสถานที่ที่ไปฝึกปฏิบัติจะทำให้ความวิตกกังวล ในการฝึกปฏิบัติลดลง

ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดโรควิตกกังวลนั้นมีหลายแนวคิด ทั้งแนวคิดทางชีวภาพ แนวคิดเกี่ยวกับความคิดและพฤติกรรม และแนวคิดทางนิเวศวิทยา ในส่วนของแนวคิดทางชีวภาพ ได้แก่ ปัจจัยทางพันธุกรรม (Leong, Cobham, De Groot, & McDermott, 2009) การศึกษา พบว่า คู่แฝดที่เป็นโรควิตกกังวล มีปัจจัยทางพันธุกรรมเป็นสาเหตุถึงร้อยละ 30 (Phokhasawadi, Yeong, & Wattanapailin, 2015) หรือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำงานที่มากเกินไปของความกลัวในสมอง (overactive fear circuitry in brain) เมื่อมีสิ่งคุกคามเกิดขึ้นจะส่งผลให้เกิดการตอบสนองที่ผิดปกติจนเกิดอาการกลัวหรือความวิตกกังวลที่ผิดปกติตามมา นอกจากนี้ในส่วนของปัจจัยด้านการเปลี่ยนแปลงของสารสื่อประสาทในสมอง ได้แก่ เซโรโทนิน พบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับโรควิตกกังวล และโรคทางอารมณ์ จากการศึกษาที่มีลักษณะย่อยของยีนส์ 5-HTTLPR ซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการขนส่งเซโรโทนิน มีผลทำให้การทำงานของเซโรโทนินลดลง และส่งผลต่อพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับความกลัวและความวิตกกังวลที่เพิ่มมากขึ้น โดยพบว่า ยาคลายความกังวลที่มีประสิทธิภาพในการรักษาโรควิตกกังวลนั้นจะมีการออกฤทธิ์ที่มีผลต่อ glutamate ใน amygdala (Abate, 2013)

รูปแบบทฤษฎีที่หลากหลายชี้ชัดว่าบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวเป็นเหมือนองค์ประกอบหลักของบุคลิกภาพรูปแบบปัจจัยห้าประการ ให้คำจำกัดความบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวเป็นเหมือนแนวโน้มของผลกระทบจากประสบการณ์ด้านลบ ตัวอย่างเช่น ความกลัว ความเสียใจ ความอับอาย ความโกรธ ความรู้สึกผิดและความรังเกียจ (Terracciano, McCrae, & Costa, 2010) ลักษณะนิสัยที่ค้นพบนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปแบบที่หลากหลายในทางจิตวิทยา ซึ่งรวมถึงความวิตกกังวลต่อการเข้าสังคม (Naragon-Gainey & Watson, 2011) โดยเฉพาะการวิจัยที่เผยให้เห็นทัศนคติที่เป็นกลางระหว่างการวิตกกังวลต่อการเข้าสังคมและขอบเขตบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวโดยรวม อย่างไรก็ตาม ปัจจัยรูปแบบห้าประการโต้แย้งว่าบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวสามารถแบ่งออกเป็นหกมุมมองย่อยที่สะท้อนลักษณะเฉพาะของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Naragon-Gainey & Watson, 2011) ตัวอย่างเช่น ความวิตกกังวล มีแนวโน้มที่จะเป็นความกังวล ความกลัว มีที่ท่าของความวิตก

การศึกษาเพียงเล็กน้อยที่สำรวจว่าความวิตกกังวลต่อการเข้าสังคมเกี่ยวข้องกับมุมมองเหล่านั้น (Kotov, Watson, Robles, & Schmidt, 2007) และมีเพียงการวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวหนึ่งเดียวที่ใช้การวัดความหวาดระแวงแบบที่พบได้ในชีวิตประจำวันที่ไม่ใช่ของรูปแบบปัจจัยห้าประการ แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ (NEO-PI-R) (Bienvenu et al., 2004) การค้นหาเผยให้เห็นว่าการวินิจฉัยเหล่านี้กับการวิตกกังวลต่อการเข้าสังคมมีคะแนนนัยสำคัญที่สูงกว่าการควบคุม

สุขภาพบนมุมมองด้านบุคลิกภาพแบบห้วนไหวทั้งหมด ยกเว้นความหุนหันพลันแล่น ซึ่งมีคะแนนคล้ายคลึงกัน อีกทั้งยังแสดงถึงคะแนนที่สูงที่สุดของความวิตกกังวลในการเข้าสังคมบนจิตใต้สำนึกของตนเองและมุมมองด้านความอ่อนแอ ดังนั้นความวิตกกังวลต่อการเข้าสังคมปรากฏว่าเกี่ยวข้องกับ ความแตกต่างถึงบุคลิกภาพแบบห้วนไหวแต่ละคนของรูปแบบปัจจัยห้าประการ

การศึกษามากมายแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลในการเข้าสังคมและลักษณะนิสัยชอบความสมบูรณ์แบบ (Flett & Hewitt, 2014) มีการศึกษากันอย่างแพร่หลายตั้งแต่ปี 1990 (Flett, Hewitt, & Heisel, 2014) ความสมบูรณ์แบบมีหลายมิติประกอบด้วย ความพึงพอใจในตนเอง ความพึงพอใจในผู้อื่น ความสมบูรณ์แบบที่สังคมกำหนด ตามลำดับ ลักษณะที่มากเกินไปของมาตรฐานต่อตนเอง ความต้องการความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่นและความเชื่อของความหวัง ความสมบูรณ์แบบของผู้อื่น (Flett, Greene, & Hewitt, 2004) จนถึงวันนี้การวิจัยได้หาหลักฐานที่สอดคล้องของความสัมพันธ์ระหว่างความสมบูรณ์แบบที่สังคมกำหนด และระดับที่สูงขึ้นของความวิตกกังวลในสังคม (Flett & Hewitt, 2014)

การขยายความเข้าใจที่รวมถึงการรับรู้รูปแบบการรักษาภาพพจน์มาใช้เป็นความสมบูรณ์แบบ (Dunkley, Blankstein, Masheb, & Grilo, 2006) ถึงแม้ว่าความสมบูรณ์แบบเคยเป็นแนวความคิดแรกเริ่มที่เป็นเหมือนบุคลิกลักษณะนิสัยที่มั่นคง ทั้งหมดที่กล่าวมารวมถึงแนวโน้มความพยายามที่จะส่งเสริมการรักษาบุคลิกที่สมบูรณ์แบบและอดทนต่อการเปิดเผยความไม่สมบูรณ์แบบของตนเอง ผู้วิจัยหลายคนได้พิสูจน์ความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มของการรักษาบุคลิกที่สมบูรณ์แบบและระดับที่สูงขึ้นของความกังวลในการเข้าสังคม ยิ่งไปกว่านั้น พื้นฐานการรักษาบุคลิกที่สมบูรณ์แบบอาจจะมีสัมพันธ์ที่ยิ่งกว่าลักษณะนิสัยชอบความสมบูรณ์แบบที่นำไปสู่ความวิตกกังวลทางสังคม (Flett & Hewitt, 2014)

ดังนั้น การศึกษาบุคลิกภาพแบบห้วนไหวและความสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม เป็นลักษณะความคาดหวังการนำเสนอตนเองของความสมบูรณ์แบบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลทางสังคม การพิจารณาความสมบูรณ์แบบท่ามกลางการแสวงหาความช่วยเหลือต่อความวิตกกังวลทางสังคม และชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ในการแทรกแซง โดยเฉพาะอาจจะเพิ่มประโยชน์ต่อบุคลิกภาพไม่ใช่เฉพาะความเชื่อโดยทั่วไปแต่ยังรวมถึงการใช้เทคนิคการนำเสนอตัวเอง เพิ่มความรู้จักตนเอง ความสามารถในการอดกลั้นต่อความกดดัน และระดับที่สูงขึ้นของการปลดปล่อยความกังวล เพื่อการนำไปใช้สำหรับการวิจัย และการปรับปรุงตัวเองของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในอนาคต ซึ่งจะเป็นการเน้นย้ำความสำคัญของการควบคุมสำหรับความหลากหลายของการสนับสนุนที่ดีเหมือนบุคลิกภาพแบบห้วนไหวในขณะที่การสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความสมบูรณ์แบบและความวิตกกังวลทางสังคม ในขณะที่ลักษณะนิสัยชอบความสมบูรณ์แบบเป็นตัวแปรการวัดความกังวลที่ไกลไปจากผลกระทบของบุคลิกภาพแบบห้วนไหว จะเป็นการแบ่งปันจำนวนของ

ตัวแปรกับความรู้จักตนเอง, ความอ่อนแอและมุมมองความหุนหันพลันแล่นของบุคลิกภาพแบบ
หวั่นไหวในการคาดเดาปฏิสัมพันธ์ต่อความกังวล ความคาดหวังระหว่างบุคคลของความสมบูรณ์แบบ
อาจจะเกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยชอบความสมบูรณ์แบบแต่ละชนิดของความวิตกกังวลทางสังคม
และการสังเกตความแตกต่างสำหรับปฏิสัมพันธ์และการวัดความกังวล

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบูรณ์
แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจ
ที่จะศึกษาถึงองค์ประกอบของความวิตกกังวลทางสังคมทางด้านจิตวิทยากับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยในภาคใต้ของประเทศไทย เพื่อศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ
บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความ
สัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทาง
สังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูล
เชิงประจักษ์ ผู้วิจัยมุ่งหวังว่าผลของการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการช่วยเหลือนักศึกษาที่มี
ความวิตกกังวลทางสังคมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติ
สมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้
ของประเทศไทย
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพ
แบบหวั่นไหวและคติสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

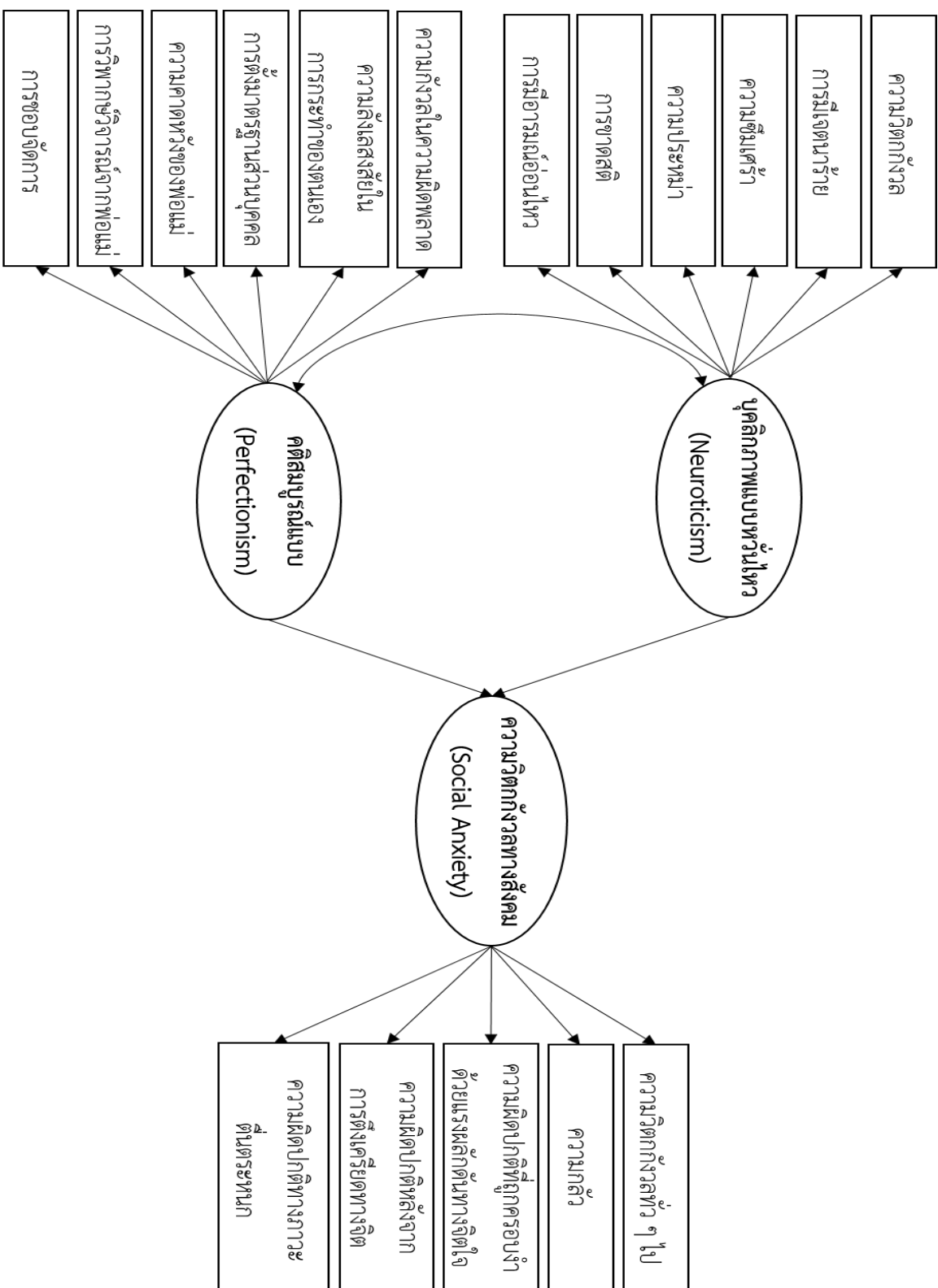
กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety) คือการที่บุคคล
อยู่ในภาวะที่รู้สึกไม่สบายใจ เกิดความเครียด อึดอัด และหวาดกลัว โดยสิ่งที่คุกคามอยู่นั้นอาจเกิด
จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเกิดจากการคาดเดาล่วงหน้า แล้วทำให้การรับรู้ของบุคคลเปลี่ยนไป
ในทางลบจนก่อให้เกิดการปรับตัวที่ไม่เหมาะสม และทำให้เกิดผลต่อทางร่างกายและจิตใจ
ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (Generalized Anxiety Disorder – GAD)
ด้านความกลัว (Phobia) ด้านความผิดปกติที่ถูกรอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (Obsessive
Compulsive Disorder – OCD) ด้านความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต (Post-Traumatic

Stress Disorder – PTSD) ด้านความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (Panic Disorder) Mattick & Clarke (1998) ซึ่งมีปัจจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพแบบหวุ่นไหว (Neuroticism) เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวล (Anxiety) การมีเจตนาร้าย (Angry Hostility) ความซึมเศร้า (Depression) ความประหม่า (Self-Consciousness) การขาดสติ (Impulsiveness) และการมีอารมณ์อ่อนไหว (Vulnerability) (Costa & MacCrae, 1992) และมีแนวคิดการนิยามความสมบูรณ์แบบเป็นลักษณะการวัดความสมบูรณ์แบบทั้งด้านลบและด้านบวกใน 6 องค์ประกอบ คือ ความกังวลในความผิดพลาด (Concerns over Mistake) ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Doubt about Action) การตั้งสมมติฐานส่วนบุคคล (Personal Standard) ความคาดหวังของพ่อแม่ (Parental Expectation) การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (Parental Criticism) การชอบจัดการ (Organization) (Frost, Marten, Lahart, & Rosenblate, 1990)

จากแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety) ของ Mattick and Clarke, (1998) ทฤษฎีบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Five - Factor Personality Theory) ของ Costa and MacCrae, (1992) และแนวความคิดคติสมบูรณ์แบบของ Frost et al., (1990) ในการศึกษาบุคลิกภาพแบบหวุ่นไหว และคติสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ดังภาพที่ 1-1

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดการวิจัยบุคลิกภาพแบบหวัดไหวและคติสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคใต้ของประเทศไทย

สมมติฐานของการวิจัย

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่พัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อตัวแปรความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบลักษณะความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย
2. ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้
3. ทำให้อาจารย์ และนักศึกษา ทราบว่าบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลทางสังคม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการลดความวิตกกังวลมากยิ่งขึ้น
4. เป็นแนวทางในการให้คำปรึกษา เสริมแรงและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา นักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ให้ประสบความสำเร็จในการเรียน และการดำเนินชีวิต

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยเอกชน ภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งมีนักศึกษารวมกันจำนวน 127,583 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
  - 2.1 ตัวแปรทำนาย 2 ตัวแปร คือ
บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism) ประกอบด้วย
    - 2.1.1 ความวิตกกังวล (Anxiety)
    - 2.1.2 การมีเจตนาร้าย (Angry Hostility)
    - 2.1.3 ความซึมเศร้า (Depression)

2.1.4 ความประหม่า (Self-Consciousness)

2.1.5 การขาดสติ (Impulsiveness)

2.1.6 การมีอารมณ์อ่อนไหว (Vulnerability)

คติสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) ประกอบด้วย

2.1.7 ความกังวลในความผิดพลาด (Concern over Mistake)

2.1.8 ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Doubt about Action)

2.1.9 การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (Personal Standard)

2.1.10 ความคาดหวังของพ่อแม่ (Parental Expectation)

2.1.11 การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (Parental Criticism)

2.1.12 การชอบจัดการ (Organization)

2.2 ตัวแปรเกณฑ์ 1 ตัวแปร คือ ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety) มีจำนวน 5 องค์ประกอบ ได้แก่

2.2.1 ด้านความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (Generalized Anxiety Disorder - GAD)

2.2.2 ด้านความกลัว (Phobia)

2.2.3 ด้านความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (Obsessive Compulsive Disorder - OCD)

2.2.4 ด้านความผิดปกติหลังจากการตึงเครียดทางจิต (Post-Traumatic Stress Disorder - PTSD)

2.2.5 ด้านความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (Panic Disorder)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety) หมายถึง การที่บุคคลอยู่ในภาวะที่รู้สึกไม่สบายใจ เกิดความเครียด อึดอัด และหวาดกลัว โดยสิ่งที่คุกคามอยู่นั้นอาจเกิดจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเกิดจากการคาดเดาล่วงหน้า แล้วทำให้การรับรู้ของบุคคลเปลี่ยนไปในทางลบจนก่อให้เกิดการปรับตัวที่ไม่เหมาะสม และทำให้เกิดผลต่อทางร่างกายและจิตใจ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

1. ด้านความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (Generalized Anxiety Disorder - GAD) หมายถึง เป็นโรคที่สามัญ เรื้อรัง กำหนดโดยความวิตกกังวลที่ดำรงอยู่นานโดยไม่ได้เพิ่งไปที่เรื่องหรือสถานการณ์ใด โดยเฉพาะคนไข้กลัวและกังวลอย่างไม่เฉพาะเจาะจงและเป็นห่วงเรื่องชีวิตประจำวันมากเกินไป

2. ด้านความกลัว (Phobia) หมายถึง โรคกลัว อาการกลัว หรือ โฟเบีย เป็นความกลัวชนิดที่ไม่ปกติ มักจะเกิดกับความกลัวสิ่งของ บุคคล การกระทำ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ การกลัวมีความ

รุนแรงทางอารมณ์ เป็นพฤติกรรมเชิงอารมณ์ที่รุนแรงที่จะปฏิเสธต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ภายนอกที่จะทำให้
เกิดอันตรายแก่ตนเอง

3. ด้านความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (Obsessive Compulsive Disorder - OCD) หมายถึง ความผิดปกติ OCD นี้เกิดขึ้นเมื่อมีความนึกคิดที่ไม่ต้องการหรือ ความคิด
ที่สอดแทรกเข้ามา และความกลัวที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล อาการที่เกิดขึ้นนี้ทำให้คนพวกนั้นมี
ความรู้สึกว่า จำเป็นต้องทำกิจกรรมบางอย่างเพื่อว่าตนจะได้รู้สึกวิตกกังวลน้อยลง และสิ่งเหล่านี้
แหละคือแรงผลักดันทางจิตใจ ผู้ที่อาจจะมี ความผิดปกติ OCD

4. ด้านความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต (Post-Traumatic Stress Disorder - PTSD) หมายถึง PTSD ได้แก่ ประสบการณ์วิตกกังวลที่ระเบิดออกหลังจากที่ผู้นั้นมีอาการช็อก
ทางอารมณ์ครั้งใหญ่จากเหตุการณ์ที่บีบคั้น ซึ่งได้แก่ ความตึงเครียดทางจิต ผู้ที่นั้นอาจมีประสบการณ์
PTSD ถ้าเขา/เธอมีประสบการณ์หรือเห็นบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความตาย การบาดเจ็บ
การทรมาณ หรือการทำร้ายที่ทำให้รู้สึกหวาดกลัว หรือช่วยตัวเองไม่ได้ มีความทรงจำที่ทำให้เสียใจ
หรือความฝันถึงเหตุการณ์นั้นอย่างน้อย เป็นเวลาหนึ่งเดือน พบว่ายากในการปฏิบัติภารกิจในชีวิต

5. ด้านความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (Panic Disorder) หมายถึง ความผิดปกติ
เหงื่อออก อาการสั่น ใจเต้นเร็ว หายใจไม่ออก สำลัก คลื่นไส้ หรือรู้สึกปวดในท้อง ตาลาย มึนงง
หรือเป็นลม เป็นเหน็บหรือรู้สึกชู่ซ่า ไม่สนใจตัวเองหรือสิ่งแวดล้อม เกิดความรู้สึกกร้อน ๆ หนาว ๆ
หวาดกลัวว่าตนเองจะเป็นบ้า หวาดกลัวว่าตนเองจะตาย

บุคลิกภาพแบบหวุ่นไหว (Neuroticisms) หมายถึง องค์ประกอบด้วยลักษณะที่แสดงถึง
ผู้ที่มีความวิตกกังวล (Anxiety) ความซึมเศร้า (Depression) ความประหม่า (Self-Consciousness)
การขาดสติ (Impulsiveness) และการมีอารมณ์อ่อนไหว (Vulnerability)

1. ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง บุคคลที่มักจะหวาดกลัว หงุดหงิดตึงเครียดและ
กระวนกระวาย

2. การมีเจตนาร้าย (Angry Hostility) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่โกรธง่ายและรุนแรง
มีอารมณ์หงุดหงิด ขุ่นเคือง

3. ความซึมเศร้า (Depression) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่รู้สึกผิด ซึมเศร้า สิ้นหวัง และ
ว่าเหว่

4. ความประหม่า (Self-Consciousness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่รู้สึกไม่สบายใจที่มี
ผู้อื่นแวดล้อม หวาดระแวงความรู้สึกของผู้อื่นและสังคม

5. การขาดสติ (Impulsiveness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่ไม่สามารถควบคุมแรงกระตุ้น
และความต้องการของตนเองได้

6. การมีอารมณ์อ่อนไหว (Vulnerability) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่เผชิญกับความเครียดไม่ได้ ตื่นตระหนก เสียขวัญเมื่อประสบกับสถานการณ์ฉุกเฉิน ต้องพึ่งพาผู้อื่น

บุคลิกภาพแบบคติสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) หมายถึง การตั้งมาตรฐานสูงในการดำรงชีวิต การเรียน หรือการทำงาน โดยมุ่งมั่นพยายามไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างจริงจังและมีการประเมินผลของการปฏิบัติเข้มงวด ถ้าสามารถไปถึงมาตรฐานได้ก็จะไม่เกิดปัญหา แต่หากไม่สามารถดำเนินการถึงเป้าหมายก็จะเกิดความกังวล เครียด และมีปัญหาต่อสุขภาพจิตได้ เพราะกลัวว่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวและอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง

1. ความกังวลในความผิดพลาด (Concerns over Mistake) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลต่อความผิดพลาดหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้นจากการกำหนดมาตรฐานที่เกินกว่าจะทำได้จริง เนื่องจากกลัวไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมหรือคนรอบข้างในการกระทำที่ผิดพลาดนั้น

2. ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Doubt about Action) หมายถึง ความไม่มั่นใจในการกระทำหรือผลงานของตนเมื่องานนั้นสำเร็จ โดยคิดว่าการกระทำหรืองานของตนเองมีข้อบกพร่องขาดความเรียบร้อย หรือไม่ดีพอ ทำให้บุคคลกลุ่มนี้เกิดการทบทวนงานนั้นซ้ำไปมาไม่สิ้นสุด เป็นคนโลเลไม่กล้าตัดสินใจ เกิดการผัดวันประกันพรุ่ง

3. การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (Personal Standard) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลในการกำหนดมาตรฐานส่วนตัวไว้สูง และพยายามที่จะไปให้ถึงมาตรฐานนั้น ลักษณะนี้เป็นทั้งข้อดีและข้อเสีย ถ้ามีการตั้งสมมติฐานและไปถึงก็จะไม่เกิดปัญหา แต่ถ้าตั้งสมมติฐานแล้วไปไม่ถึงมาตรฐานนั้น อาจเกิดอาการผิดปกติทางจิตวิทยาต่าง ๆ ตามมา

4. ความคาดหวังของพ่อแม่ (Parental Expectation) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความสำเร็จตามที่พ่อแม่คาดหวังไว้ บุคคลกลุ่มนี้จะมีความพยายามอย่างมากที่จะปฏิบัติตนให้เป็นไปตามความคาดหวังของพ่อแม่ เพื่อให้พ่อแม่เกิดการยอมรับ สาเหตุอาจเกิดจากการที่บุคคลเติบโตมาในครอบครัวที่ให้ความรักแบบมีเงื่อนไข คือ จะได้รับความรักต่อเมื่อบุคคลนั้นสามารถทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ได้สำเร็จ

5. การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (Parental Criticism) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับคำตำหนิ หรือการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นการลงโทษจากพ่อแม่ในเรื่องผลของความสำเร็จ หรือ ความผิดพลาดที่กระทำ บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่พ่อแม่ตั้งมาตรฐานไว้สูงเกินไปจนไม่สามารถปฏิบัติตามได้ทำให้ตนเองขาดความมั่นใจและรู้สึกที่ไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่

6. การขอจัดการ (Organization) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลต่อพฤติกรรมการทำงานหรือการกระทำของตนเองว่าสามารถจัดการได้และควบคุมสิ่งต่าง ๆ ให้เรียบร้อยสมบูรณ์แบบตามที่

ตนเองตั้งมาตรฐานไว้ บุคคลกลุ่มนี้จะมีลักษณะเจ้าระเบียบ หมกมุ่นอยู่กับการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประณีต เรียบร้อย ลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของการนิยมความสมบูรณ์แบบแต่เป็นผลสืบเนื่องจากผู้นิยมความสมบูรณ์แบบต้องการไปให้ถึงมาตรฐานสูงที่ตนเองตั้งไว้

นักศึกษาระดับปริญญาตรี หมายถึง นักศึกษา ระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ใน
ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยของรัฐ/ ในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ/ ราชมนคล และ
มหาวิทยาลัยเอกชน ในภาคใต้ของประเทศไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบูรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism)

ตอนที่ 2 คติสมบูรณ์แบบ (Perfectionism)

ตอนที่ 3 ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ตอนที่ 5 โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling)

ตอนที่ 1 บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism)

1.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพ ของแต่ละคนจะเป็นสิ่งประจำตัวของคนคนนั้น ที่ทำให้แตกต่างจากคนอื่น และมีหลายสิ่งหลายอย่างที่จะประกอบกัน ทำให้คนแต่ละคนมีบุคลิกภาพ เป็นของตัวเอง ซึ่งเป็นผลมาจากการทำงานประสานกันของ สมอง ที่ขึ้นอยู่กับพันธุกรรม และประสบการณ์ที่ได้รับจากสิ่งแวดล้อม (การจัดระบบจิตวิทยาการแพทย์ในโรงพยาบาล, 2556, หน้า 236)

การให้คำนิยามและความหมายของคำว่า “บุคลิกภาพ” นั้น มีผู้ให้ความหมายไว้แตกต่างกันไปตามทัศนะต่าง ๆ ดังนี้

ในการศึกษาทางจิตวิทยา Neuroticism เป็นลักษณะบุคลิกภาพ (Personality Trait) ที่แสดงออกเป็นความวิตกกังวล ความหวาดกลัว การมีอารมณ์แปรปรวน ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความขัดข้องใจ และความเหงา คือ มีอารมณ์ไม่เสถียร บุคคลที่ได้คะแนนสูงในลักษณะบุคลิกภาพนี้ จะมีโอกาสสูงกว่าโดยเฉลี่ยที่จะประสบกับอารมณ์เชิงลบต่าง ๆ เช่น ความวิตกกังวล ความหวาดกลัว ความอิจฉาริษยา ความรู้สึกผิด และความซึมเศร้า (Matthews, Deary, & Whiteman, 2003) จะมีปฏิกิริยาที่แยกว่าต่อสิ่งที่ก่อความเครียด และมีโอกาสสูงกว่าที่จะเห็นเหตุการณ์ปกติธรรมดาว่าเป็นภัย และความขัดข้องใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ว่าเป็นเรื่องยากถึงให้สิ้นหวัง บ่อยครั้งจะมีความรู้สึกสำนึกตนหรือประหม่อมามากเกินไป และขี้อาย และอาจจะมีปัญหาห้ามอารมณ์ชั่ววูบและผิดผ่อนการสนองความต้องการ ลักษณะบุคลิกภาพเช่นนี้เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อความผิดปกติ

ทางจิต (Mental Disorder) หลายอย่างที่สำคัญที่สุด (Ormel, Jeronimus, Kotov, Riese, Bos, Hankin, & Oldehinkel, 2013) รวมทั้งภาวะซึมเศร้า โรควิตกกังวล โรคตื่นตระหนก (Panic Disorder) โรควิตกกังวลอื่น ๆ และการติดสารเสพติด ซึ่งเป็นอาการที่เคยวินิจฉัยว่าเป็นโรคประสาท (Neurosis) (Hettema, Neale, Myers, Prescott, & Kendler, 2006)

ลั้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 216) ให้ความหมายบุคลิกภาพว่า หมายถึง ลักษณะโดดเด่นของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งแสดงออกแบบนั้นอยู่เป็นประจำกับสถานการณ์เฉพาะ อย่างจนเกิดเป็นนิสัยถาวร

นัยพินิจ คชภักดี (2544, หน้า 67) ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของ พฤติกรรมในแต่ละบุคคลและแนวโน้มของพฤติกรรมที่เคยชินที่เกิดจากการปรับตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อม

วิจิตร อวระกุล (2545, หน้า 8) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง การแสดงออกซึ่งพฤติกรรม ของมนุษย์ อันเป็นปฏิกริยาร่วมของระบบต่าง ๆ ในร่างกายมนุษย์ เช่น อารมณ์ เจตคติ สติปัญญา ความสามารถการเรียนรู้ ประสบการณ์ แรงจูงใจ ฯลฯ ที่สะสมมาตั้งแต่เกิดว่ามีอยู่อย่างไร เพียงไร

นพมาศ อึ้งพระ (2551, หน้า 3) ให้ความหมายบุคลิกภาพว่า หมายถึง ความเป็นที่ชื่นชอบ ความป้อปปล่า

ศรีเรื่อน แก้วกังวาน (2551, หน้า 7-8) ให้ความหมายบุคลิกภาพว่า หมายถึง ลักษณะ เฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนภายนอกและส่วนภายใน ส่วนภายนอก คือส่วนที่มองเห็น ชัดเจน เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยามารยาท การแต่งตัว วิธีพูดจา การนั่ง การยืน ฯลฯ และส่วนภายใน คือ ส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมาน เช่น สติปัญญา ความถนัด ลักษณะอารมณ์ ประจำตัว ความใฝ่ฝันปรารถนา ปรัชญาชีวิต ค่านิยม ความสนใจ ฯลฯ

ราชบัณฑิตยสถาน (2554, หน้า 676) ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่า สภาพนิสัยจำเพาะคน Good (1973, p. 417) ให้ความหมายบุคลิกภาพว่า หมายถึง ผลรวมของพฤติกรรมและ ประสบการณ์ทั้งหมดของบุคคล

Samuel (1981, p. 3) ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่า หมายถึง ลักษณะทางจิตวิทยา เฉพาะตัวบุคคลแต่ละคน ซึ่งจะแสดงออกให้เห็นทางด้านพฤติกรรมและความคิด

Pervin and John (1997) ให้ความหมายบุคลิกภาพว่า หมายถึง สิ่งที่แทนคุณลักษณะต่าง ๆ ของบุคคล มีลักษณะคงที่ทั้งในด้านความรู้สึก ความคิด และความประพฤติ

จากความหมายของบุคลิกภาพที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง คุณสมบัติที่ รวมกันเป็นแบบเฉพาะของแต่ละบุคคล พิจารณาได้จากรูปแบบพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ที่แสดงออก หรือตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม

เนื่องจากมนุษย์มีพันธุกรรมต่างกัน เติบโตในสิ่งแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ ระบบวัฒนธรรมและการเมืองแตกต่างกัน ดังนั้นบุคลิกภาพของมนุษย์จึงมีมากมายหลายแบบ บางลักษณะก็เป็นลักษณะร่วมกันของมนุษย์เป็นสากล บางลักษณะก็เป็นลักษณะเฉพาะวัฒนธรรม เฉพาะศาสนา เฉพาะเชื้อชาติ และบางลักษณะก็เป็นแบบฉบับเฉพาะตัว บางลักษณะก็ซับซ้อน ลึกซึ้งเหนือความเข้าใจของคนธรรมดาโดยทั่วไป ท่ามกลางความหลากหลายสลับซับซ้อน มนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ก็พากเพียรพยายามค้นหาที่จะเข้าใจลักษณะบุคลิกภาพของมนุษย์ ความพยายามนี้สะท้อนให้เห็นในศาสตร์แขนงต่าง ๆ (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2551, หน้า 9)

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2551, หน้า 11) ได้แบ่งแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับบุคลิกภาพออกเป็น 5 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ แนวคิดจิตวิเคราะห์ แนวคิดมนุษยนิยม แนวคิดพฤติกรรมนิยม แนวคิดลักษณะนิสัย และแนวคิดปัญญานิยม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 แนวคิดจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis Theory) แนวคิดจิตวิเคราะห์ นับเป็นแนวคิดกลุ่มแรกที่ศึกษาจิตวิทยาบุคลิกภาพอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ แนวคิดนี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นเสมือนเสาหลักเสาแรกของศาสตร์ด้านนี้ที่ทำให้การศึกษามนุษย์บุคลิกภาพแตกแขนง ขยายแนวคิดออกไปหลายทิศทางและยังมีอิทธิพลต่อแนวคิดในศาสตร์สาขาอื่น นักทฤษฎีกลุ่มนี้ประกอบไปด้วย

1. Sigmund Freud (ค.ศ. 1856 - 1939)
2. Carl Gustav Jung (ค.ศ. 1875 - 1961)
3. Alfred Adler (ค.ศ. 1870 - 1937)
4. Erik H. Erikson (ค.ศ. 1902 - 1994)
5. Harry Stack Sullivan (ค.ศ. 1892 - 1949)
6. Karen Horney (ค.ศ. 1885 - 1952)
7. Erich Fromm (ค.ศ. 1900 - 1980)

แนวคิดร่วมของนักคิดในกลุ่มนี้ ได้แก่

1. อธิบายประสบการณ์ในอดีตว่ามีผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างไร โดยให้ความสำคัญต่ออิทธิพลของประสบการณ์วัยเด็ก ทั้งจากลักษณะสัมพันธภาพในครอบครัวและสิ่งแวดล้อมเชิงสังคม วัฒนธรรม และกายภาพ บางทฤษฎีจะเชื่อว่าประสบการณ์วัยเด็กเป็นตัวหลอมบุคลิกภาพอย่างเหนียวแน่นจนยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้

2. เน้นบุคลิกภาพเชิงพัฒนา โดยเชื่อว่าบุคลิกภาพของมนุษย์มีพัฒนาการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ไม่มีการข้ามขั้น ลักษณะพัฒนาการบางประเภทต้องพัฒนาในช่วงที่ควรพัฒนาซึ่งเรียกว่าช่วงเวลาวิกฤติ หากผ่านช่วงนั้นมาแล้วแต่ไม่มีการพัฒนาอย่างไม่สมบูรณ์ อาจไม่มีการพัฒนาอันหลังหรือพัฒนาอันหลังได้อย่างไม่เต็มที่มากนัก

3. อธิบายพฤติกรรมไร้เหตุผล หรือ/และที่เบี่ยงเบนจากปกติได้ค่อนข้างชัดเจน
4. ได้ข้อมูลส่วนใหญ่จากบุคคลที่มีปัญหาทางอารมณ์และบุคลิกภาพ
5. หลายแนวคิดให้ความสำคัญกับจิตใต้สำนึก
6. หลายแนวคิดจะกล่าวถึงโครงสร้างของบุคลิกภาพ ความวิตกกังวล (Anxiety) และกลไกป้องกันตัว (Defense Mechanism)
7. บางทฤษฎีให้ความสำคัญกับสัมพันธ์ภาพเชิงสังคม รูปแบบของสังคม วัฒนธรรม รวมทั้งพันธกรรมในการหลอมบุคลิกภาพของบุคคล

กลุ่มที่ 2 แนวคิดมนุษยนิยม (Humanistic Theory)

นักทฤษฎีกลุ่มนี้ประกอบไปด้วย

1. Abraham Maslow (ค.ศ. 1908 - 1970)
2. Carl Rogers (ค.ศ. 1902 - 1987)

ฐานแนวคิดร่วมของทฤษฎีมนุษยนิยมที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพมีดังนี้

1. บุคลิกภาพของบุคคล มีได้หมายถึงเฉพาะส่วนรวมของหน่วยย่อยต่าง ๆ ของสิ่งที่เรียกว่าบุคลิกภาพ แต่ยังหมายถึงความเป็นเอกลักษณ์บุคคล ที่หน่วยย่อยต่าง ๆ ทำงานร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพ ดังนั้น นักคิดแนวนี้มีได้สนใจบุคลิกภาพแต่เพียงอย่างเดียว เช่น หน่วยแรงจูงใจ หน่วยลักษณะนิสัย ฯลฯ แต่มองบุคลิกภาพอย่างเป็นองค์รวมของหน่วยต่าง ๆ ที่ประกอบเป็นมนุษย์
2. บุคลิกภาพของมนุษย์ คือ การเลื่อนไหลเปลี่ยนแปลงไปสู่สภาวะที่ดีกว่าตลอดเวลา จุดหมายสูงสุดของการเปลี่ยนแปลงสู่ความดีงามของบุคลิกภาพคือ “ภาวะเต็มเปี่ยมแห่งศักยภาพของบุคคล (Self – Actualization)”
3. พฤติกรรมหรือบุคลิกภาพของบุคคลเป็นผลมาจากการที่บุคคลรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวเขาเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะการรับรู้จะเป็นไปตามข้อเท็จจริงหรือไม่
4. เน้นความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ การให้ความช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาทางบุคลิกภาพ ต้องเข้าใจธรรมชาติที่เป็นตัวตนของเขา
5. เน้นความเป็นปัจเจกบุคคล และความดีงามของมนุษย์อย่างเป็นรากฐานของชีวิต
6. บุคคลจะดีหรือเลวขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมมากกว่าปัจจัยทางพันธกรรมหรือระบบประสาท
7. แนวคิดเรื่องมนุษย์ปน ๆ กับแนวคิดเรื่องศาสนา ปรัชญา บางแนวคิดได้รับอิทธิพลอย่างมากจากปรัชญาของกลุ่ม Existentialism
8. มนุษย์มีธรรมชาติใฝ่ดี สร้างสรรค์ความดี บรรเทาความเจริญวิวัฒนาการแห่งตนและบุคลิกภาพแห่งตน รู้คุณค่าในตนเอง รู้จักผิดชอบชั่วดี มีความรับผิดชอบในชีวิตและการกระทำของตน สุข ทุกข์ ชั่วดี เกิดจากการเลือกของตน

9. มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะประจักษ์รู้จักคนและความสามารถเฉพาะตัวของตน เพื่อใช้พลังความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ที่สุด ถ้ามนุษย์อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อความเจริญวัฒนะแล้ว เขาจะพัฒนาไปสู่ความมั่งคั่ง ความเจริญของบุคลิกภาพและวุฒิภาวะเสมอ

กลุ่มที่ 3 แนวคิดพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theory)

บุคคลกลุ่มแรกที่ทำให้คำอธิบายเกี่ยวกับบุคลิกภาพตามแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม คือ Pavlov (ค.ศ. 1849 – 1936) Watson (ค.ศ. 1878 – 1958) และ Skinner (ค.ศ. 1904 - 1990) ซึ่งได้นำเสนอทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกและลงมือกระทำ แนวคิดสำคัญของนักคิดกลุ่มนี้ได้แก่

1. แนวคิดกลุ่มนี้ไม่ค่อยให้ความสำคัญเชื่อถือแรงจูงใจภายในตัวบุคคลว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดลักษณะพฤติกรรมและบุคลิกภาพแต่ให้ความสนใจกับสิ่งเร้าภายนอก
2. ให้ความสำคัญกับการเสริมแรง โดยเน้นว่าบุคคลจะมีบุคลิกภาพเช่นไรขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รับการเสริมแรงจากบุคคลและกลุ่มสังคมอย่างไร
3. แนวคิดกลุ่มนี้เชื่อว่าพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพของบุคคลเกิดจากการสังเกตตัวแบบแล้วมีการเลียนแบบเกิดขึ้น
4. บุคลิกภาพของมนุษย์มีความยืดหยุ่นอยู่ที่อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางชีวภาพและทางสังคม
5. ได้ข้อมูลในการอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ จากผลการทดลองอาจเป็นมนุษย์หรือสัตว์ก็ได้
6. บุคลิกภาพเกิดจากการเรียนรู้ โดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ประจักษ์เกี่ยวกับกลุ่มจิตวิเคราะห์ให้ความสำคัญกับจิตใต้สำนึก
7. ทฤษฎีกลุ่มนี้มีกฏวิพากษ์ว่า อธิบายบุคลิกภาพของบุคคลอย่างผิวเผินโดยลึมนึกถึงพลังขับเคลื่อนใน

8. สนใจกับพฤติกรรมที่ทำการสังเกตเห็นได้ชัดและทำการวัดได้อย่างชัดเจน

9. หลักคิดของนักคิดในกลุ่มนี้ได้นำไปใช้แก้ปัญหาพฤติกรรมที่เบี่ยงไปจากพฤติกรรมปกติ

กลุ่มที่ 4 แนวคิดลักษณะนิสัย (Trait Theory)

นักทฤษฎีกลุ่มนี้ได้แก่

1. Henry A. Murray (ค.ศ. 1893 – 1967)
2. Gordon M. Allport (ค.ศ. 1897 – 1967)
3. Raymond B. Cattell (ค.ศ. 1905 – 1998)
4. Hans J. Eysenck (ค.ศ. 1916 – 1997)

ลักษณะเด่นของทฤษฎีนี้ คือ

1. ความคงที่ (Consistency) แต่ละบุคคลมีคุณลักษณะโดดเด่นหลายอย่างภายในตัวและจะแสดงคุณลักษณะนั้นออกมาในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน หากเรารู้จักลักษณะนิสัยของคนใดคนหนึ่ง เราก็สามารถทำนายพฤติกรรมของเขาในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน

2. เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) มีความคิดว่าแต่ละบุคคลประกอบด้วยกลุ่มลักษณะนิสัยหลายอย่างซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัว โดยที่ไม่มีใครเหมือนใคร

3. ทฤษฎีลักษณะนิสัยมีหลายกลุ่ม และทุกๆ กลุ่มมีแนวคิดร่วมกัน คือ ค้นหาและอธิบายลักษณะนิสัยพื้นฐานของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่ออธิบายบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแตกต่างกัน

4. เน้นการทำนาย กลุ่มทฤษฎีนี้เน้นการวัดบุคลิกภาพด้วยการทดสอบ โดยนำผลการวัดไปใช้ในชีวิตประจำวันในด้านต่าง ๆ

กลุ่มที่ 5 แนวคิดปัญญานิยม (Cognitive Theory)

นักทฤษฎีกลุ่มนี้ได้แก่

1. George Kelly (ค.ศ.1905 - 1967)

2. Albert Allis (ค.ศ. 1913)

เป็นนักคิดกลุ่มจิตวิทยาสมัยใหม่ ที่มีรากฐานแนวคิดจิตวิทยาอดีต นักคิดในกลุ่มนี้มีความคิดขัดแย้งกับกลุ่มแนวคิดพฤติกรรมนิยมในประเด็นที่ว่ามนุษย์มิได้ทำการตอบสนองต่อสิ่งเร้า การวางเงื่อนไข และการให้แรงเสริมอย่างปราศจากการคิดนึกไตร่ตรอง เป็นการสรุปที่ง่ายและคับแคบเกินไปที่จะอธิบายพฤติกรรมและบุคลิกภาพของมนุษย์เพียงหลักการดังกล่าวอธิบายโดยไม่ได้กล่าวถึงสมรรถภาพทางสติปัญญา แนวคิดในกลุ่มนี้เน้นกระบวนการสำนึก มีแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมใด ๆ ของบุคคลเป็นผลพวงจากความรู้ ทักษะคิด ความคาดหวังและความเชื่อ เป็นต้น ในการหลอมบุคลิกภาพ สิ่งแวดล้อมมีความสำคัญอันดับรองจากศักยภาพทางสติปัญญา กระบวนการทางสติปัญญาของมนุษย์ไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์อดีตเสมอไป มนุษย์ใช้สติปัญญาเพื่อปรับตัวเหนือสิ่งแวดล้อม แนวคิดกลุ่มนี้ยังให้ความสำคัญต่อกระบวนการทางสมองและระบบประสาทที่มีเหนือความรู้คิด ความจำ และพฤติกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์

บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (The Big Five or Five-Factor Model) ความเป็นมาของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบเริ่มต้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ในปี ค.ศ.1943 Cattell (1943) ได้เลือกคำที่บ่งบอก คุณลักษณะได้ 171 คำ แล้วจัดเป็นกลุ่มให้คำที่มีความสัมพันธ์กันอยู่ด้วยกัน สามารถจัดได้ 35 องค์ประกอบ จากนั้นจึงนำคำศัพท์มาวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคและวิธีการทางสถิติที่เรียกว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) จนสามารถค้นพบองค์ประกอบพื้นฐาน

ทางบุคลิกภาพ 16 องค์ประกอบ ต่อมา Cattell จึงนำองค์ประกอบ 16 องค์ประกอบ มาสร้างเป็นแบบทดสอบ เรียกว่า 16PF (Sixteen Personality Factor Questionnaire) บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบมีรากฐานมาจากการศึกษาของ Cattell ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ Tupes และ Christal (Tupes & Christal, 1961) ได้กล่าวว่าบุคลิกภาพ ประกอบด้วยห้าองค์ประกอบดังต่อไปนี้ แบบแปรปรวน (Surgency) แบบยอมรับผู้อื่น (Agreeableness) แบบพึ่งพาอาศัยได้ (Dependability) แบบมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional Stability) และแบบมีวัฒนธรรม (Culture) หลังจากนั้น Norman ได้ศึกษาแนวทางของ Tupes และ Christal (Norman, W. T., 1963) Norman ได้แนะนำว่าองค์ประกอบห้าประการ สามารถเป็นตัวแทนในการแบ่งประเภทของคุณลักษณะ ดังนั้น Norman จึงได้เปลี่ยนแบบพึ่งพาอาศัยได้ (Dependability) เป็นแบบมีสติ (Conscientiousness) โดย Norman ได้สรุปองค์ประกอบห้าประการของบุคลิกภาพและลักษณะที่ใช้วัดบุคลิกภาพ (Norman, W. T., 1963) ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2-1 องค์ประกอบบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบและลักษณะที่ใช้วัดบุคลิกภาพ

องค์ประกอบ (Factor Name)	ลักษณะที่ใช้วัดบุคลิกภาพ (Illustrative scales)	
แบบแสดงตัวหรือแบบแปรปรวน (Extroversion or surgency)	- ช่างเจรจา - ความเปิดเผย - ชอบเข้าสังคม	- เงียบ - เก็บความลับ - สิ้นโตษ
แบบยอมรับผู้อื่น (Agreeableness)	- อารมณ์ดี - วางใจผู้อื่น - รับฟังความเห็นของผู้อื่น - ให้ความร่วมมือกับกลุ่ม	- โกรธง่าย - หวาดระแวง - หัวแข็ง - ไม่ให้ความร่วมมือกับกลุ่ม
แบบมีสติ (Conscientiousness)	- ความละเอียดลออ - รับผิดชอบ - มีศีลธรรม - อุตสาหะในงาน	- ไม่ละเอียดลออ - ไม่รับผิดชอบ - ไม่มีศีลธรรม - ละทิ้งหน้าที่
แบบมั่นคงทางอารมณ์ (Emotional stability)	- อารมณ์มั่นคง - จิตใจสงบ - มีสติ - ไม่กังวลเกี่ยวกับสุขภาพ	ขวัญอ่อน กลัวง่าย - ชอบกังวลใจ - ตื่นเต้น - กังวลเกี่ยวกับสุขภาพ

ตารางที่ 2-1 (ต่อ)

องค์ประกอบ (Factor Name)	ลักษณะที่ใช้วัดบุคลิกภาพ (Illustrative scales)	
แบบมีวัฒนธรรม (Culture)	- ชอบศิลปะ	- ไม่ชอบศิลปะ
	- มีไหวพริบ	- ความคิดคับแคบ
	- สุขภาพ	- หยาบกระด้าง ไม่มี
	- มีจินตนาการ	มารยาท
		- ไม่มีจินตนาการ ทำตาม คำสั่ง

ที่มา: Pervin (1989, p. 315)

ขณะเดียวกัน Eysenck (1964) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบ โดยใช้เทคนิคในการวิเคราะห์ที่แตกต่างไปจาก Cattell กล่าวคือ Eysenck มีความเชื่อว่าผลลัพธ์ของคุณลักษณะที่ได้รับจากการวิเคราะห์องค์ประกอบควรจะเป็นอิสระต่อกัน องค์ประกอบควรจะถูกจัดให้แกนหมุนแบบตั้งฉากหรือ Orthogonal เพื่อให้องค์ประกอบมีความเป็นอิสระต่อกันหรือไม่มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบอื่นทางตรงกันข้าม Castell นั้นกลับเห็นว่าผลลัพธ์ทางสถิติเป็นผลลัพธ์ที่ต้องสัมพันธ์กับองค์ประกอบนั้นก็คือการหมุนแกนแบบยอมให้องค์ประกอบมีความสัมพันธ์กัน หรือเรียกว่าผลลัพธ์แบบ Oblique ด้วยเหตุผลทางสถิติที่แตกต่างกันนี้เอง ทำให้ Eysenck ค้นพบองค์ประกอบสามประการ (Big Three Super Traits) ประกอบด้วย 1) แบบแสดงตัว - เก็บตัว (Extraversion - Introversion) ซึ่งเป็นบุคคลที่มีลักษณะชอบแสดงออกเป็นกันเอง มีพลังชักนำผู้อื่น 2) แบบอ่อนไหว (Neuroticism) เป็นบุคคลที่มีลักษณะวิตกกังวล จิตใจหดหู่ มีความอายุขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และ 3) แบบการกระทำโดยไม่ไตร่ตรอง (Psychoticism) บุคคลมีลักษณะก้าวร้าวต่อต้านสังคมเห็นแก่ตัว ขาดความเห็นอกเห็นใจ ไม่มีความเมตตาปราณี (McMartin, 1995) Costa and McCrae (1985 in Cloninger, 2000, p. 251) เป็นนักวิจัยที่ได้รับการยอมรับในการศึกษาคุณลักษณะของบุคลิกภาพและแนวคิดองค์ประกอบห้าประการของบุคลิกภาพเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายโดย Costa and McCrae ได้เริ่มต้นศึกษาบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบจากการทบทวนบุคลิกภาพ 16PF ของ Cattell และเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องการแสดงตัว - เก็บตัว (Extraversion - Introversion) ความหวั่นไหว (Neuroticism) การกระทำโดยไม่ไตร่ตรอง (Psychoticism) ของ Eysenck ร่วมกับแนวคิดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของ Norman แล้วได้พัฒนาขึ้นเป็นบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ในช่วงแรกบุคลิกภาพมีเพียงสามองค์ประกอบที่อธิบายบุคลิกภาพของบุคคลได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism)

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extraversion) และบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness) ซึ่งในเวลาต่อมาได้เพิ่ม

องค์ประกอบอีกสองด้าน ได้แก่ บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) จนกลายเป็นบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Five - Factor Model: FFM) ในที่สุดแบบวัดที่ Costa and McCrae ได้พัฒนาขึ้นมีหลายแบบวัดไม่ว่าจะเป็น NEO - PI, NEO PI-R และ NEO - FFI ซึ่ง NEO - PI มีสองฟอร์ม คือ ฟอร์ม S เป็นการรายงานตัวเอง และฟอร์ม R จากการสังเกตเพื่อวัดบุคลิกภาพสำหรับผู้ใหญ่อายุตั้งแต่ 20 - 90 ปี ประกอบด้วยข้อคำถาม 181 ข้อ เป็นมาตรฐานประมาณค่าให้เล็กลงห้าระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้ แบบหวุ่นไหว (Neuroticism) แบบแสดงตัว (Extraversion) แบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness) แบบประนีประนอม (Agreeableness) และแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) องค์ประกอบหลักในแต่ละด้านมีองค์ประกอบเฉพาะอยู่ 6 ลักษณะเฉพาะ (Facet) โดยแบบวัด NEO - PI มีค่าความเชื่อมั่นแบบความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ของทั้งสองแบบฟอร์มอยู่ในช่วงระหว่าง .85 - .93 สำหรับองค์ประกอบหลัก ส่วนองค์ประกอบเฉพาะอยู่ในช่วงระหว่าง .60 - .86 การหาความเชื่อมั่นแบบทดสอบซ้ำ โดยเว้นระยะเวลา 6 เดือน ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในช่วงระหว่าง .86 - .91 ในองค์ประกอบหลัก ส่วนองค์ประกอบเฉพาะอยู่ในช่วงระหว่าง .66 - .92 (Aiken, 1989, p. 222)

NEO PI-R (Neuroticism - Extraversion - Openness Personality Inventory Revised) NEO PI-R เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดบุคลิกภาพ โดยวัดคุณลักษณะปกติ ใช้วิธีการทดสอบแบบรายงานตัวเองเพื่อประเมิน 30 คุณลักษณะเฉพาะ (Facet) ในห้าองค์ประกอบหลัก โดยในแต่ละด้านมีองค์ประกอบลักษณะเฉพาะอยู่ 6 คุณลักษณะเฉพาะ (Facet) มีจำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 240 ข้อ ใช้เวลาในการทำประมาณ 40 นาที แบบสอบถาม NEO PI-R ถูกแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งองค์ประกอบทั้งห้าทำให้เห็นถึงความเที่ยงตรงของเครื่องมือ จากการศึกษาวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ไม่พบว่า ความแตกต่างขององค์ประกอบที่นอกเหนือไปจากองค์ประกอบทั้งห้านี้ซึ่ง Costa & McCrae ได้พัฒนาขึ้นใหม่ในปี ค.ศ. 1992 NEO PI-R เป็นเครื่องมือที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการศึกษาบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (McCrae & Allik, 2002, p. 2)

The NEO Five Factor Inventory (NEO-FFI) ปรับปรุงมาจาก NEO PI-R ซึ่ง NEO-FFI เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดบุคลิกภาพ โดยวัดคุณลักษณะปกติเพื่อประเมิน 30 คุณลักษณะเฉพาะในห้าองค์ประกอบหลัก โดยองค์ประกอบหลักในแต่ละด้านมีองค์ประกอบลักษณะเฉพาะอยู่ 6 คุณลักษณะเฉพาะ (Facet) เช่นเดียวกับ NEO PI-R แต่แตกต่างตรงที่จำนวนข้อคำถามใน NEO-FFI ที่มีจำนวนข้อคำถามทั้งสิ้น 60 ข้อ ใช้เวลาในการทำประมาณ 15 นาที เป็นแบบวัดแบบสั้นมีความรวดเร็วใน

การทำ สามารถเชื่อถือได้ NEO-FFI นั้นมีความสัมพันธ์กับ NEO PI-R อยู่ในช่วงระหว่าง .77 - .92 และมีความเชื่อมั่นแบบความคงที่ภายใน (Internal Consistency) อยู่ในช่วงระหว่าง .68 - .86

สรุปได้ว่าจากทฤษฎีบุคลิกภาพสามารถแบ่งออกเป็น 5 กลุ่มใหญ่ คือ 1) กลุ่มแนวคิดจิตวิเคราะห์ 2) กลุ่มแนวคิดมนุษยนิยม 3) กลุ่มแนวคิดพฤติกรรมนิยม 4) กลุ่มแนวคิดลักษณะนิสัย และ 5) กลุ่มแนวคิดปัญญานิยม โดยบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบมีแนวคิดมาจากกลุ่มแนวคิดลักษณะนิสัย ซึ่งลักษณะเด่นของแนวคิดกลุ่มนี้คือ เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถทำนายพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยแบบทดสอบ

1.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว

แนวคิดบุคลิกแบบหวั่นไหว (Costa & McCrae, 1992) มีรายละเอียดดังนี้

หมายถึง องค์ประกอบด้วยลักษณะที่แสดงถึงผู้ที่มีความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นคนโกรธง่าย (Anger) ความท้อแท้ (Discouragement) การคำนึงถึงแต่ตนเอง (Self-Consciousness) การมีความกระตุ้นรุนแรง (Impulsiveness) และการมีอารมณ์เปราะบาง (Vulnerability) (Costa & McCrae, 1992)

- ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง บุคคลที่มีความว่าวุ่นหวาดกลัว มีแนวโน้มที่จะวิตกตื่นกลัว ตึงเครียด กระสับกระส่าย

- การมีเจตนาร้าย (Angry Hostility) หมายถึง เป็นลักษณะที่บ่งชี้แนวโน้มของความโกรธและภาวะที่เกี่ยวข้อง เช่น มีอารมณ์หงุดหงิด ขุ่นเคือง

- ความท้อแท้ (Discouragement) หมายถึง เป็นลักษณะของผู้ที่มีความรู้สึกผิด ซึมเศร้า สิ้นหวัง และว่าเหว เป็นผู้ที่มีความท้อแท้ง่าย

- การคำนึงถึงแต่ตนเอง (Self-Consciousness) หมายถึง เป็นลักษณะของผู้ที่มีอารมณ์ความรู้สึกเต็มไปด้วยความละอาย รู้สึกไม่สบายใจที่จะมีผู้อื่นอยู่แวดล้อม ไวต่อการแสดงออกที่ผู้อื่นมีต่อตนเอง และมีแนวโน้มที่รู้สึกต่ำต้อย เป็นลักษณะที่รู้สึกอาย หรือรู้สึกกังวลกับการเข้าสังคม

- การมีความกระตุ้นรุนแรง (Impulsiveness) หมายถึง การไม่สามารถควบคุมแรงกระตุ้น และความต้องการของตนเอง

- การมีอารมณ์เปราะบาง (Vulnerability) หมายถึง ความอ่อนแอต่อความเครียดไม่สามารถเผชิญกับความเครียดได้ เป็นผู้ที่ต้องพึ่งพาผู้อื่น เป็นคนสิ้นหวังสิ้นตระหนกเมื่อประสบกับสถานการณ์ฉุกเฉิน

ตารางที่ 2-2 ลักษณะองค์ประกอบบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว

บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว	ลักษณะที่ได้คะแนนต่ำ	ลักษณะที่ได้คะแนนสูง
ความวิตกกังวล	สงบ	วิตกกังวล
ความโกรธ	โกรธช้า	โกรธเร็ว
ความท้อแท้	ท้อแท้ยาก	ท้อแท้ง่าย
การคำนึงถึงแต่ตนเอง	รู้สึกอึดอัดยาก	รู้สึกอึดอัดง่าย
การมีความกระตือรือร้นแรง	ทนต่อสิ่งมากระตุ้นได้	ถูกยั่วยุได้ง่าย
อารมณ์แปรปรวน	เชียวความเครียดได้ดี	รับมือกับความเครียดอย่างยากลำบาก

ที่มา: Costa & McCrae, 1992

ความสำคัญของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว

ลักษณะของงานที่ปฏิบัติ ตามแนวคิดของ Richard Hackman และ Greg Oldham (1980) การสร้างคุณลักษณะของงาน (Job Characteristics Model) ใช้สำหรับการวิเคราะห์และออกแบบงานในการเพิ่มผลผลิตด้วยการหาเทคนิควิธีความสำคัญกับปัจจัยทางจิตวิทยาของผู้ที่ทำงาน เป็นการกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติงานบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของงาน ประกอบด้วยคุณลักษณะเฉพาะของงาน 5 มิติด้วยกัน คือ ความหลากหลายของทักษะ (Skill Variety) ความชัดเจนของงาน (Task Identity) ความสำคัญของงาน (Task Significance) ความมีอิสระในการตัดสินใจในงาน (Autonomy) การได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

การวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว

แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของ Costa and McCrae ฉบับล่าสุดที่สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1992 คือ The Revised NEO Personality Inventory (NEO-FFI) เป็นแบบวัดมีลักษณะให้เลือกตอบ ประกอบด้วยข้อความและมาตรฐานค่า 5 ระดับ ให้ผู้เลือกตอบเพียงระดับเดียวจาก “ระดับความเป็นจริงมากที่สุด” ถึง “ระดับความเป็นจริงน้อยที่สุด” ในแต่ละองค์ประกอบจะประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 48 ข้อ รวมจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 240 ข้อ (Engler, 2003, pp. 306-308) จากการร่วมกันพัฒนาของ Costa and McCrae สามารถสรุปบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ และคุณลักษณะเฉพาะได้ดังต่อไปนี้ (Costa & McCrae, 1992)

1. N: องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism) หมายถึง ผู้ที่มีความวิตกกังวล (Anxiety) การมีเจตนาร้าย (Angry Hostility) ซึมเศร้า (Depression) ความประหม่า (Self-Consciousness) การขาดสติ (Impulsiveness) และการมีอารมณ์อ่อนไหว (Vulnerability)

- 1.1 N1: ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง บุคคลที่มักจะหวาดกลัว หงุดหงิด ตึงเครียดและกระวนกระวาย
- 1.2 N2: การมีเจตนาร้าย (Angry Hostility) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่โกรธง่ายและรุนแรง มีอารมณ์หงุดหงิด ชุนเคือง
- 1.3 N3: ซึมเศร้า (Depression) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่รู้สึกผิด ซึมเศร้า ลึกลับ และว่าเหว
- 1.4 N4: ความประหม่า (Self-Consciousness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่รู้สึกไม่สบายใจ ที่มีผู้อื่นแวดล้อม หวาดระแวงความรู้สึกของผู้อื่นและสังคม
- 1.5 N5: การขาดสติ (Impulsiveness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่ไม่สามารถควบคุมแรงกระตุ้นและความต้องการของตนเองได้
- 1.6 N6: การมีอารมณ์อ่อนไหว (Vulnerability) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่เผชิญกับความเครียดไม่ได้ ตื่นตระหนก เสียขวัญเมื่อประสบกับสถานการณ์ฉุกเฉิน ต้องพึ่งพาผู้อื่น
- Howard and Howard (2004, p. 35) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวต่ำ มีลักษณะเจียบสงบ โกรธช้า มีความรู้สึกเศร้ายาก ไม่รู้สึกอับอายขายหน้าง่าย และเผชิญความเครียดได้ดี บุคคลที่มีบุคลิกภาพความอ่อนไหวสูง มีลักษณะวิตกกังวล โกรธเร็ว มีความรู้สึกเศร้าง่าย รู้สึกอับอายง่าย และเผชิญความเครียดได้อย่างลำบาก
2. E: องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extraversion) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความอบอุ่น (Warmth) การชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น (Gregariousness) กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Assertiveness) ชอบทำกิจกรรม (Activity) ชอบแสวงหาความตื่นเต้น (Excitement - Seeking) และการมีอารมณ์ด้านบวก (Positive Emotions)
- 2.1 E1: ความอบอุ่น (Warmth) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่สามารถมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างสนิทสนม มีความรัก และเป็นมิตรกับผู้อื่นอย่างแท้จริง
- 2.2 E2: การชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น (Gregariousness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่ชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่นเป็นหมู่คณะ
- 2.3 E3: กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Assertiveness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง เหมาะสม มีลักษณะความเป็นผู้นำ หรือเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในสังคม
- 2.4 E4: ชอบทำกิจกรรม (Activity) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความว่องไวกระตือรือร้น มีความต้องการทำกิจกรรมอยู่เสมอ
- 2.5 E5: ชอบแสวงหาความตื่นเต้น (Excitement-Seeking) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่ชอบความท้าทาย ชอบสิ่งแวดล้อมที่มีสีสันสดใส

2.6 E6: การมีอารมณ์ด้านบวก (Positive Emotions) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความสนุกสนาน มีความสุข มีความหวัง และมองโลกในแง่ดี

Howard and Howard (2004, pp. 36-37) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวต่ำ มีลักษณะสงบเสงี่ยม ไม่ชอบเข้าสังคม ชอบอยู่เบื้องหลัง ทำกิจกรรมอย่างไม่เร่งรีบ ไม่ค่อยต้องการความตื่นเต้น และไม่ค่อยร่าเริง บุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านการแสดงตัวสูง มีลักษณะเป็นมิตร สนุกสนทนากับผู้อื่นได้ง่าย ชอบเข้าสังคม ชอบแสดงความเป็นผู้นำ ทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง ต้องการความตื่นเต้น และร่าเริง

3. O: องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงการเป็นคนเปิดรับประสบการณ์ในด้านต่างๆ ได้แก่ มีจินตนาการ (Fantasy) สุนทรีย (Aesthetics) ความรู้สึก (Feeling) การปฏิบัติ (Actions) ความคิด (Ideas) และค่านิยม (Values)

3.1 O1: จินตนาการ (Fantasy) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความใฝ่ฝัน มีความคาดหวัง และเห็นความสำคัญของอนาคต

3.2 O2: สุนทรีย (Aesthetics) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีลักษณะความซาบซึ้งประทับใจกับความงดงามของงานศิลปะ บทกวี

3.3 O3: ความรู้สึก (Feeling) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่สามารถรับรู้อารมณ์ ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง และให้ความสำคัญกับอารมณ์และความรู้สึกนั้น ๆ

3.4 O4: การปฏิบัติ (Actions) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่พร้อมที่จะลองทำกิจกรรมใหม่ ๆ ชอบความแปลกใหม่ หลากหลายกว่าความเคยชินที่ปฏิบัติอยู่

3.5 O5: ความคิด (Ideas) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความคิดที่เปิดรับเหตุการณ์เรื่องราวใหม่ ๆ มีความคิดสร้างสรรค์

3.6 O6: ค่านิยม (Values) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่พร้อมต่อการพิจารณา แลกเปลี่ยนค่านิยมต่าง ๆ ทั้งด้านสังคม การเมือง และศาสนา

Howard and Howard (2004, p. 38) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดกว้างต่ำ มีลักษณะให้ความสำคัญกับปัจจุบัน ไม่สนใจศิลปะ เฟื่องเฉย ไม่สนใจในความรู้สึกต่าง ๆ ชอบทำในสิ่งที่เคยชิน เน้นความเข้าใจเหตุผลในมุมมองแคบ ไม่ยอมรับค่านิยมใหม่ ๆ บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดกว้างสูง มีลักษณะชอบจินตนาการ ช่างฝัน รู้สึกซาบซึ้งในศิลปะและความสวยงาม เห็นคุณค่าทางอารมณ์ในด้านต่าง ๆ ชอบความหลากหลาย ชอบลองของใหม่ เน้นความเข้าใจ การใช้เหตุผลในมุมมองกว้าง และเปิดรับค่านิยมใหม่ ๆ

4. A: องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงการไว้วางใจผู้อื่น (Trust) ความตรงไปตรงมา (Straightforwardness) ความเอื้อเฟื้อ

(Altruism) การยอมตามผู้อื่น (Compliance) ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Modesty) และการมีจิตใจอ่อนโยน (Tender - Mindedness)

4.1 A1: การไว้วางใจผู้อื่น (Trust) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความเชื่อว่าผู้อื่นมีความซื่อสัตย์ เจตนาดี

4.2 A2: ความตรงไปตรงมา (Straightforwardness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความจริงใจที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา

4.3 A3: ความเอื้อเฟื้อ (Altruism) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความห่วงใยผู้อื่นชอบช่วยเหลือผู้อื่น

4.4 A4: การยอมตามผู้อื่น (Compliance) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีลักษณะอ่อนโยนยอมทำตามผู้อื่นอย่างมีเหตุผล รู้จักผ่อนผัน ประนีประนอม แสดงความคับข้องใจของตนเองกับผู้อื่นด้วยท่าทีที่ไม่รุนแรง

4.5 A5: ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Modesty) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่สุภาพ ไม่ชมผู้อื่นว่าตัวเองเหนือกว่า

4.6 A6: การมีจิตใจอ่อนโยน (Tender - Mindedness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่เห็นความสำคัญของผู้อื่น จิตใจอ่อนโยน ไวต่อความต้องการของผู้อื่น

Howard and Howard (2004, p. 39) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบยอมรับผู้อื่นต่ำ มีลักษณะเยาะเย้ย ช่างระแวง ระแวดระวัง พุดเกินความจริง ไม่เต็มใจในการช่วยเหลือผู้อื่น ก้าวร้าว ขอบเข่งขัน และยึดติดอยู่กับเหตุผล บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบยอมรับผู้อื่นสูง มีลักษณะเห็นว่าเป็นผู้อื่นซื่อสัตย์ เจตนาดี ตรงไปตรงมา จริงใจ เต็มใจในการช่วยเหลือผู้อื่น ประนีประนอม คล้อยตามจิตใจอ่อนโยน และพร้อมที่จะรับการเปลี่ยนแปลง

5. C: องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความสามารถ (Competence) ความเป็นระเบียบ (Order) การมีความรับผิดชอบในหน้าที่ (Dutifulness) การมีความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Striving) การมีวินัยในตนเอง (Self-Discipline) และความรอบคอบ (Deliberation)

5.1 C1: ความสามารถ (Competence) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่สามารถจัดการกับชีวิตของตนเองได้ มีความเป็นเหตุเป็นผล และมีประสิทธิภาพในตนเอง

5.2 C2: ความเป็นระเบียบ (Order) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย

5.3 C3: การมีความรับผิดชอบในหน้าที่ (Dutifulness) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่ปฏิบัติตามค่านิยมสัญญาที่ให้ไว้ และรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

5.4 C4: การมีความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Striving) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มุ่งทำงานอย่างหนัก และจริงจัง เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

5.5 C5: การมีวินัยในตนเอง (Self-Discipline) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความสามารถที่จะปฏิบัติงานให้สำเร็จ แม้จะเต็มไปด้วยความเบื่อหน่ายหรืออุปสรรคก็ตาม

5.6 C6: ความรอบคอบ (Deliberation) หมายถึง ลักษณะของผู้ที่มีความระมัดระวังในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย

Howard and Howard (2004, p. 40) ได้อธิบายว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติต่ำ มีลักษณะเป็นบุคคลที่ไม่มีระเบียบ ไม่มีระบบ ไม่เอาใจใส่ต่อหน้าที่ มีความต้องการผลสัมฤทธิ์ต่ำ และห่วงเหินหวายทำให้ล่าช้า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบมีสติสูง มีลักษณะเป็นบุคคลที่มีระเบียบเรียบร้อยมีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีความพยายามเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายและมุ่งเน้นการปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพแบบห้วนไหว

ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพไว้หลากหลาย และผู้วิจัยได้รวบรวมมาดังนี้

ปีทมา มะตะเรส (2557) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ พหุปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เมืองพัทลุง พบว่า 1) กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ตัวแปรพหุปัญญาด้านภาษา ตัวแปรพหุปัญญา ด้านตรรกะ และคณิตศาสตร์ ตัวแปรพหุปัญญาด้านรู้จักและเข้าใจตนเอง และตัวแปรพหุปัญญา ด้านจิตวิญญาณ มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .47 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 22 2) กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตัวแปรพหุปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ และตัวแปรพหุปัญญาด้านจิตวิญญาณ มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .44 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 19 3) กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ตัวแปรบุคลิกภาพแบบห้วนไหว ตัวแปรบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และตัวแปรพหุปัญญาด้านภาษา มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .43 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 19

รัชนิวรรณ วณิชยถนอม, สมรรถพงศ์ ขจรมณี, วชิระ ทองอยู่คง, ธนัชร เลขวัต และถาวร เนตรนันท์ (2560) ศึกษาที่มาของแบบประเมินบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่ใช้ในงานวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระดับความเชื่อมั่นของแบบประเมินบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบจากงานวิจัยต่าง ๆ และโครงสร้างของแบบประเมินบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบจากกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน 4 กลุ่มผลการวิเคราะห์โครงสร้างของแบบประเมินบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ แสดงว่าข้อคำถามบางส่วนไม่ได้สัมพันธ์กับ

องค์ประกอบที่ควรจะเป็น และบางองค์ประกอบมีข้อคำถามที่สามารถใช้ได้เหลือเพียงจำนวนน้อย แสดงถึงปัญหาของคุณสมบัติทางการวัด จึงอาจสรุปได้ว่า โมเดลบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบน่าจะใช้ ในวัฒนธรรมไทยได้ไม่เหมือนกับในวัฒนธรรมอเมริกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ การศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี

Costa and McCrae (1992) ศึกษาการพัฒนาบุคลิกภาพในแต่ละช่วงอายุของ กลุ่มคนที่เชื้อชาติต่างกัน จุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาบุคลิกภาพของ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบในแต่ละช่วงอายุของกลุ่มคนที่มีเชื้อชาติและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป จาก 5 เชื้อชาติ คือ เยอรมัน อังกฤษ สเปน เช็ก และตุรกี จำนวน 5,085 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดบุคลิกภาพที่สร้างโดยคอสตา และ แมคครี คือ The Revised NEO Personality Inventory (NEO- PI-R) จำนวน 240 ข้อ ผลการวิจัย ปรากฏว่า การพัฒนาของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบในแต่ละช่วงอายุนั้นแตกต่างกัน แต่ไม่มีความ แตกต่างกันในกลุ่มคนที่มีเชื้อชาติและวัฒนธรรมแตกต่างกัน

Musek (2007) ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบแบบสำรวจและยืนยันกับคะแนน การทดสอบบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม และพบว่า เกิดองค์ประกอบทั่วไปของบุคลิกภาพ เพียงองค์ประกอบเดียว (The Big One) ในโมเดลห้าองค์ประกอบ ลักษณะบุคลิกภาพอาจมีลักษณะ เป็นลำดับชั้น โดย Big One อยู่ในลำดับสูงสุด (hierarchy) ลำดับรองลงมาเป็น stability (ความ มั่นคงทางอารมณ์ ความรับผิดชอบ การประนีประนอม) และ plasticity (extraversion และ openness to experience)

Linden (2010) พบว่าลักษณะโครงสร้างบุคลิกภาพที่เป็นลำดับชั้นเช่นเดียวกันจาก การศึกษาแบบ meta-analysis ($K=212$, $N=144,117$) ผลการศึกษาสนับสนุนว่ามีองค์ประกอบ ลำดับสูงของ stability and plasticity โดยมี general factor of personality (GFP) อยู่ในลำดับ สูงสุด และ GFP สัมพันธ์กับการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยหัวหน้างาน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ต่างกัน นอกจากนี้พบว่าบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ กับความฉลาดทางอารมณ์ และอื่น ๆ รวมทั้งการใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพในการพัฒนามาตรวัดตรวจสอบ โมเดล และสร้างเครื่องมือเพื่อวัดบุคลิกภาพ

ตารางที่ 2-3 การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ

ชื่อตัวแปร ชื่อผู้แต่ง/ ปี พ.ศ./ค.ศ.	บุคลิกภาพ หวั่นไหว	บุคลิกภาพ แสดงตัว	บุคลิกภาพเปิดรับ ประสบการณ์	บุคลิกภาพ แบบ ประนีประนอม	บุคลิกภาพ มีจิตสำนึก
ปัทมา มะคะเรส (2557) รัชนีวรรณ วณิชย์ถนอม, สมรรถพงศ์ ขจรมณี, วชิระ ทองอยู่คง, ธนัษพร เลขวัต และถาวร เนตรนันท์ (2560)	✓ ✓	✓			✓
Costa and McCrae (1992)	✓	✓	✓	✓	✓
Musek (2007)	✓			✓	
Linden (2010)	✓				

จากตารางที่ 2-3 แสดงผลการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ
ห้าองค์ประกอบ มีความหลากหลายในแต่ละองค์ประกอบของบุคลิกภาพ ซึ่งบางองค์ประกอบมี
ความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน แต่ใช้คำจำกัดความที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบ
บุคลิกภาพหวั่นไหว บุคลิกภาพแบบแสดงตัว บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ บุคลิกภาพแบบ
ประนีประนอม และบุคลิกภาพแบบจิตสำนึก มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ตอนที่ 2 คติความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism)

Perfectionism “โรคนุชย์สมบูรณ์แบบ” คนที่เป็นโรคนี้อาจจะเป็นคนที่ ไม่สามารถยืดหยุ่น
มาตรฐานอะไรได้ อยู่ในกรอบที่เหลี่ยม และชีวิตเต็มไปด้วยไม้บรรทัด ซ้ำร้ายกว่านั้นคนเหล่านี้จะคอย
บงการทั้งชีวิตตัวเองและชีวิตคนรอบข้างอีกด้วย

พฤติกรรมดังต่อไปนี้ ถ้ามีแสดงว่า เป็นโรคนี้อ

1. สนใจเรื่องต่าง ๆ ในรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่า ทุกอย่างต้องเนียบ สังเกตได้จาก
ร่างกายและการแต่งกาย มักหงุดหงิดที่เห็นคนอื่นแต่งกายไม่เรียบร้อยหรือทรงผมยุ่งกระเซิง
2. หมกมุ่นกับความรับผิดชอบมาก พุ่มเทให้กับการทำงานมากจนขาดการสร้าง
สัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

3. ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ใช้ชีวิตประจำวันซ้ำ ๆ ไม่ยอมรับอะไรใหม่ ๆ หรือความคิดเห็นของคนอื่น
4. เป็นคนที่ไม่ค่อยกล้าตัดสินใจ เพราะกลัวผิด กลัวถูกตำหนิ หรือกลัวผิดศีลธรรม
5. เป็นคนที่เครียดง่าย คนอยู่ใกล้ไม่รู้สึกรอบอุ้มและไม่ชอบการพักผ่อนหย่อนใจผู้ที่เป็โรคนี้อาจจำเป็นต้องพบจิตแพทย์ นั้นเพราะอาการเหล่านี้จะรบกวนการใช้ชีวิต การทำงาน ตลอดจนความเป็นอยู่ในทุกเมื่อเชื่อวัน รวมถึงคนที่อยู่ใกล้ชิด หากมีอาการหนัก ผิดหวัง จะนำไปสู่โรคซึมเศร้าและฆ่าตัวตายในที่สุด

ความหมายคติสมบุรณ์แบบ

แนวคิดของคติความสมบุรณ์แบบที่มีการศึกษาและพัฒนาอย่างต่อเนื่องในช่วงปี 1978 (Hamacheck, 1978-2006) (Stoeber & Otto, 2006) ทำให้มีนักวิจัยหลายคนสนใจนำมาศึกษา และกำหนดนิยามไว้มากมาย ทำให้สามารถสังเคราะห์ได้สาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

คติความสมบุรณ์แบบ เป็นความคาดหวังให้กระทำทุกอย่างดีเลิศ ปราศจากคำตำหนิโดยมีการกำหนดมาตรฐานสูงให้ทั้งตนเองและคนรอบข้าง และมีการประเมินผลของการปฏิบัติอย่างเข้มงวด (Burn, 1980; Frost, Marten, Lahart, & Rosenblate, 1990; Jaradat, Feurtado, Huang, Lu, & Cutler, 2013) ทำให้เกิดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงความผิดพลาด เนื่องจากกลัวบุคคลอื่นตัดสินความผิดพลาดนั้นว่าตนเองเป็นคนล้มเหลว (Hamacheck, 1978) อย่างไรก็ตามลักษณะความสมบุรณ์แบบจะถูกพิจารณาในสองมุมมอง คือ มุมมองด้านบวกและมุมมองด้านลบ (Goldfried & Sobocinski, 1975; Suddarth & Slaney, 2001) สำหรับมุมมองด้านบวก คือการที่บุคคลตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูง จะมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตนให้สำเร็จเป็นไปตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ (Suddarth & Slaney, 2001) โดยมีความพึงพอใจในการกระทำของตนเองคงที่ (Liang-Shih & Tsuchiya, 2013) ผู้ที่มีการนิยมความสมบุรณ์แบบด้านบวกจะมีระเบียบวินัย เคร่งครัดในกฎระเบียบ ละเอียดย ละเอียด ประณีตและจริงจังอย่างมากต่องานที่ทำ ส่วนใหญ่บุคคลเหล่านี้ประสบความสำเร็จสูงในการทำงานต่าง ๆ เพราะมีเป้าหมายที่ชัดเจน (Baker & Baker, 1987; Blaikie et al., 2002) นอกจากนี้ยังพบว่า การนิยมความสมบุรณ์แบบด้านบวกจะส่งผลให้เกิดลักษณะทางจิตวิทยาทางบวก เช่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) (Ashby, Dickinson, Gnilkka, & Noble, 2011) ส่วนมุมมองด้านลบ คือ บุคคลที่นิยมความสมบุรณ์แบบ จะมุ่งมั่นที่จะกระทำการให้เป็นไปตามมาตรฐานที่สูงมากในทุกเรื่อง ปฏิบัติ และดำเนินการตามเป้าหมายที่สูงเกินความเป็นจริงโดยมองข้ามการกระทำที่เป็นจริง โดยเชื่อว่าความผิดพลาดต้องไม่เกิดขึ้นและมองว่า ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับ (Unworthiness) หมกมุ่นอยู่กับความกลัวและไม่พึงพอใจในความล้มเหลว ถ้าเกิดความล้มเหลวและผิดหวังจะเกิดภาวะซึมเศร้า (Dysfunctionally depressed) (Pishghadam & Akhondpoor, 2011) และมักจะมีผลเกี่ยวข้องกับลักษณะทางจิตวิทยาทางลบ

ดังนั้น จึงสรุปนิยามได้ว่า บุคลิกภาพแบบคติสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) หมายถึง การตั้งมาตรฐานสูงในการดำรงชีวิต การเรียน หรือการทำงาน โดยมุ่งมั่นพยายามไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ อย่างจริงจังและมีการประเมินผลของการปฏิบัติเข้มงวด ถ้าสามารถไปถึงมาตรฐานได้ก็จะไม่เกิดปัญหา แต่หากไม่สามารถดำเนินการถึงเป้าหมายก็จะเกิดความกังวล เครียด และมีปัญหาต่อสุขภาพจิตได้ เพราะกลัวว่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวและอาจทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง

แนวคิดเกี่ยวกับคติสมบูรณ์แบบ

แนวคิดความสมบูรณ์แบบเป็นเรื่องที่น่าสนใจของนักจิตวิทยา รวมถึงผู้ที่คิดค้นทฤษฎีบุคลิกภาพทั้งหลาย ถึงแม้ว่าให้ความสนใจมากมายแต่ยังไม่มีนิยามที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับอย่างแท้จริง แต่ก็มีนักจิตวิทยาพยายามอธิบายกระบวนการสร้างความคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบเป็น 2 แนวคิด คือ โครงการทางการคิดที่มองได้มิติเดียว และโครงสร้างทางการคิดที่มองได้หลายมิติ (Sun-Selisik, 2003) โดยในยุคแรกงานวิจัยส่วนใหญ่มีการศึกษาในมิติเดียว (Ellis & Monaghan, 2002) และมีการพัฒนาแนวคิดมาเรื่อย ๆ จนมีการศึกษาแนวคิดสองมิติในงานปัจจุบันมากขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความสมบูรณ์แบบจากแนวคิดมิติเดียว (Unidimensional Perfectionism)

ความสมบูรณ์แบบหนึ่งมิติ (Unidimension) จะกล่าวถึงมาตรฐานให้แก่ตนเองของบุคคลเพียงอย่างเดียว โดยตั้งมาตรฐานของตนเองไว้สูงเกินกว่าที่จะทำได้จริง รู้สึกตึงเครียดกับการไปให้ถึงเป้าหมายที่เป็นไปไม่ได้ตลอดเวลา ตัดสินคุณค่าของตนเองจากปริมาณผลงานหรือความสำเร็จที่ตนเองทำได้ มีความเชื่อแบบไม่มีเหตุผลในความมุ่งมั่นที่มากเกินไปสำหรับการบรรลุความสำเร็จ (Burn, 1980; Ellis & Monaghan, 2002) ซึ่งการพยายามที่จะทำทุกอย่างให้ยอดเยี่ยมทำให้ดีกว่า หรือทำให้สมบูรณ์แบบของผู้ที่นิยมความสมบูรณ์แบบกลับจะเป็นสิ่งขัดขวางความสำเร็จของพวกเขาเอง เพราะการนิยามความสมบูรณ์แบบไม่เพียงแต่ลดผลผลิตแต่ยังทำให้สุขภาพอ่อนแอลง ระดับการควบคุมตนเองต่ำลง มีสัมพันธภาพที่ไม่ราบรื่น และทำให้เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Lin, 1988) นอกจากนี้การนิยามความสมบูรณ์แบบยังทำให้บุคคลมีแนวโน้มเกิดความผิดปกติทางอารมณ์ (Mood Disorder) เช่น ซึมเศร้า วิตกกังวล และย้ำคิดย้ำทำ (Obsessive Compulsive Disorder) (Burn, 1980; Chinwalla et al., 2002; Ellis & Monaghan, 2002; Sun-Selisik, 2003) โดยรวมแล้วการนิยามความสมบูรณ์แบบหนึ่งมิติ มีมุมมองกับความนิยามความสมบูรณ์แบบไปทางลบ เนื่องจากเป็นลักษณะนิสัยที่นำมาซึ่งผลเสียจำนวนมาก และเป็นลักษณะนิสัยที่ควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข

2. การนิยามความสมบูรณ์แบบจากแนวคิดหลายมิติ (Multidimensional perfectionism)

การนิยามความสมบูรณ์แบบหลายมิติโดยส่วนใหญ่จะกล่าวถึงมิติทั้งเชิงบวกและเชิงลบ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การนิยามความสมบูรณ์แบบที่แสดงออกปกติ (Normal Perfectionism)

หรือ ลักษณะความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (Adaptive Dimension) เป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านบวก และการนิยามความสมบูรณ์แบบที่แสดงความผิดปกติทางระบบประสาท (Neurotic Perfectionism) หรือลักษณะความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม (Maladaptive Dimension) ซึ่งเป็น การนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านลบ (Frost, Haimberg, Holt, Mattia, & Neubauer, 1993; Hamacheck, 1978; Suddarth & Slaney, 2001) กล่าวคือ การนิยามความสมบูรณ์แบบด้านบวก บุคคลที่มีลักษณะนี้จะมีความพึงพอใจ มีความใส่ใจ และความพยายามอย่างมากในการทำงานเพื่อให้ งานออกมาสมบูรณ์ตามมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ อีกทั้งยังมีความยึดหยุ่นให้กับผลงานที่ไม่เป็นไปตาม มาตรฐานที่ตั้งไว้ตามสถานการณ์ (Hamacheck, 1978) ซึ่งจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณ์ ด้านบวกและไม่พบความสัมพันธ์กับอารมณ์ด้านลบ (Frot, Heimberg, Holt, Mattia, & Neubauer, 1993) มีองค์ประกอบย่อยประกอบด้วย มาตรฐานส่วนบุคคล ความมีระเบียบ Frost et al., 1990) การนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเอง (Hewitt & Flett, 1991) มาตรฐานสูง และการชอบจัดการ (Slaney, Rice, Mobley, Trippi, & Ashby, 2001)

ในทางตรงกันข้ามการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านลบ บุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์ แบบเช่นนี้ จะไม่รับรู้หรือรู้สึกว่าตนเองทำอะไรได้ดีเพียงพอเลย ไม่พึงพอใจในผลงานของตนเองแม้ งานนั้นอาจดีที่สุดแล้ว จึงทำให้เกิดอาการที่เป็นความผิดปกติทางจิตวิทยาได้ (Hamacheck, 1978) ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณ์ด้านลบ (Frost et al., 1993) เช่น ภาวะซึมเศร้า ความวิตก กังวล องค์ประกอบย่อยประกอบด้วย ความกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาด ความคาดหวังจากพ่อแม่ การวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ความล้มเหลวสยในการกระทำของตนเอง (Frost et al., 1990) การยึดติดความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมกำหนด (Hewitt & Flett, 1991) และความไม่สอดคล้องระหว่าง มาตรฐานกับการกระทำ (Slaney et al., 2001)

จากการพัฒนาแนวคิดของการนิยามความสมบูรณ์แบบจากมุมมองเพียงหนึ่งมิติมาเป็นสอง มิติ ซึ่งได้รับการยอมรับและนำไปเป็นแนวคิดพื้นฐานอย่างแพร่หลายมากกว่าแนวคิดเพียงหนึ่งมิติ จึง ทำให้มีนักวิจัยได้พยายามวิเคราะห์องค์ประกอบที่จะใช้วัดลักษณะการนิยามความสมบูรณ์แบบของ บุคคล โดยนักวิจัยที่เสนอแนวคิดองค์ประกอบการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบในมิติทั้งสองด้าน ที่งานวิจัยต่าง ๆ นำมาใช้ในปัจจุบัน เรียงตามลำดับปีที่ศึกษาได้แก่ Frost, Marten, Lahart & Rosenblate (1990) Hewitt & Flett (1991) และ Slaney, Mobley, Trippi & Ashby (1996) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดการนิยามความสมบูรณ์แบบของ Frost (Frost et al., 1990) มีลักษณะการวัด ความสมบูรณ์แบบทั้งด้านลบและด้านบวกใน 6 องค์ประกอบ ดังนี้

1.1 ความกังวลในความผิดพลาด (Concerns over Mistake) เป็นการรับรู้ของบุคคล ต่อความผิดพลาดหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้นจากการกำหนดมาตรฐานที่เกินกว่าจะทำได้จริงเนื่องจาก

กล่าวไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมหรือคนรอบข้างในการกระทำที่ผิดพลาดนั้น (ระวีพันธ์ รื่นพรต, 2552) ทำให้บุคคลแบบนี้มีลักษณะจะปกปิดความผิดพลาด ไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นในการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น (สินินุช วาณิช, 2554) ทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้หรือพัฒนาตนเอง จึงส่งผลให้เกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถ คือ เปรียบเทียบความสามารถตนเองกับผู้อื่นพยายามอย่างแน่วแน่ในการบรรลุเป้าหมาย โดยมีความคาดหวังจะประสบความสำเร็จมากกว่าผู้อื่น และเป้าหมายมุ่งหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ คือ ขาดแรงจูงใจในการทำงาน มีการใช้ความสามารถในการทำงานต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ไม่มีความกดดันเพราะไม่ได้คาดหวังว่างานนั้นต้องสำเร็จ (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) องค์ประกอบความกังวลในความผิดพลาดนี้ถูกเลือกใช้ในงานวิจัยเกี่ยวกับการนิยามความสมบูรณ์แบบอย่างกว้างขวางเพราะ เป็นองค์ประกอบที่ใช้จำแนกความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มาตรฐานสูงทั่วไป กับบุคคลที่มีความสมบูรณ์แบบ กล่าวคือ บุคคลที่นิยามความสมบูรณ์แบบจะตั้งเป้าหมายเกินจริง ส่วนบุคคลที่มีมาตรฐานสูงทั่วไปจะมีการกำหนดมาตรฐานที่สามารถทำได้โดยไม่กดดันตนเอง

1.2 ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Doubt about Action) หมายถึง ความไม่มั่นใจในการกระทำหรือผลงานของตนเองเมื่องานนั้นสำเร็จ โดยคิดว่าการกระทำหรืองานของตนเองมีข้อบกพร่องขาดความเรียบร้อย หรือไม่ดีพอ ทำให้บุคคลกลุ่มนี้เกิดการทบทวนงานนั้นซ้ำไปมาไม่สิ้นสุดเป็นคนโลเลไม่กล้าตัดสินใจ เกิดการผัดวันประกันพรุ่ง โดยความลังเลในการกระทำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายมุ่งความรู้ (Mastery Goals) และเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถสู่ความสำเร็จ (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) แต่ไม่พบว่าความลังเลสงสัยในการกระทำมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Shih, 2013) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาร่วมในองค์ประกอบทางลบด้านความกังวลในความผิดพลาดและความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (Suddarth & Slaney, 2001) พบว่ามีความเกี่ยวข้องกับการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหา กล่าวคือ บุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบทางลบมากจะมีแนวโน้มการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาหรือการเผชิญปัญหาที่ไม่เหมาะสมมากกว่าบุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบทางบวก (Park, Heppner, & Lee, 2010; Weiner & Cartion, 2012)

1.3 การตั้งสมมติฐานส่วนบุคคล (Personal Standard) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลในการกำหนดมาตรฐานส่วนตัวไว้สูง และพยายามที่จะไปให้ถึงมาตรฐานนั้น ลักษณะนี้เป็นทั้งข้อดีและข้อเสีย ถ้ามีการตั้งสมมติฐานและไปถึงก็จะไม่เกิดปัญหา แต่ถ้าตั้งสมมติแล้วไปไม่ถึงมาตรฐานนั้น อาจเกิดอาการผิดปกติทางจิตวิทยาต่าง ๆ ตามมา (Hampel & Pelermann, 2006; Park, Heppner, & Lee, 2010; Saklofske, Austoras, Beaton, & Osborne, 2012) นอกจากนี้ องค์ประกอบการตั้งสมมติฐานส่วนบุคคลจะส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ทั้งมุ่งความรู้ เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถ และเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถ

(Fletcher, Shim, & Wang, 2012) แต่ส่งผลต่อส่งผลต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถมากกว่าเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ประเภทอื่น (Shih, 2013)

1.4 ความคาดหวังของพ่อแม่ (Parental Expectation) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความสำเร็จตามที่พ่อแม่คาดหวังไว้ บุคคลกลุ่มนี้จะมีความพยายามอย่างมากที่จะปฏิบัติตามให้เป็นที่ไปตามความคาดหวังของพ่อแม่ เพื่อให้พ่อแม่เกิดการยอมรับ สาเหตุอาจเกิดจากการที่บุคคลเติบโตมาในครอบครัวที่ให้ความรักแบบมีเงื่อนไขคือจะได้รับความรักต่อเมื่อบุคคลนั้นสามารถทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ได้สำเร็จ

1.5 การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (Parental Criticism) หมายถึง เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับคำตำหนิ หรือการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นการลงโทษจากพ่อแม่ในเรื่องผลของความสำเร็จ หรือความผิดพลาดที่กระทำ บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่พ่อแม่ตั้งมาตรฐานไว้สูงเกินไปจนไม่สามารถปฏิบัติตามได้ทำให้ตนเองขาดความมั่นใจและรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่

อย่างไรก็ตามองค์ประกอบการนิยามความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของพ่อแม่และการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่มีนักวิจัยบางส่วนเชื่อว่าเป็นสาเหตุให้เกิดการนิยามความสมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องผลสัมฤทธิ์หรือเป้าหมายด้านวิชาการมากกว่าที่จะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความสมบูรณ์แบบ จึงมีงานวิจัยที่นำเอาองค์ประกอบการนิยามความสมบูรณ์แบบทั้งสองด้านนี้มาเป็นตัวแปรการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ (Psychologically Controlling Parenting) เพื่อศึกษาอิทธิพลที่มีต่อเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goals) โดยส่งผ่านการนิยามความสมบูรณ์แบบในด้านอื่น ๆ พบว่า การควบคุมจิตใจจากพ่อแม่จะทำให้เกิดความล้าเลงสงสัยในการกระทำสูงขึ้น ส่งผลให้มีเป้าหมายมุ่งแสดงความรู้และการแสดงความสามารถสู่ความสำเร็จลดลง อีกทั้งการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ยังทำให้เกิดความกังวลมากเกินไปในความผิดพลาดซึ่งส่งผลให้มีเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถและหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถเพิ่มขึ้น (Fletcher, Shim, & Wang, 2012) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบของพ่อแม่ที่ส่งผลต่อแนวโน้มความสมบูรณ์แบบของลูก อธิบายได้ว่าการนิยามความสมบูรณ์แบบของแม่เท่านั้นที่ส่งผลต่อการนิยามความสมบูรณ์แบบของลูก โดยส่งผลต่อลูกที่เป็นเพศหญิงจะได้รับอิทธิพลจากการจัดการความเป็นระเบียบความล้าเลงสงสัยในการกระทำของตนเอง ความคาดหวังของพ่อแม่ และการวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ส่วนลูกที่เป็นเพศชายจะได้รับอิทธิพลจากความคาดหวังของพ่อแม่เท่านั้น (Camadan)

1.6 การขอจัดการ (Organization) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลต่อพฤติกรรมการทำงาน หรือการกระทำของตนเองว่าสามารถจัดการได้และควบคุมสิ่งต่าง ๆ ให้เรียบร้อยสมบูรณ์แบบตามที่ตนเองตั้งมาตรฐานไว้ บุคคลกลุ่มนี้จะมีลักษณะเจ้าระเบียบ หมกมุ่นอยู่กับการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประณีตเรียบร้อย ลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของการนิยามความสมบูรณ์แบบ แต่เป็นผลสืบเนื่อง

จากผู้นิยมความสมบูรณ์แบบต้องการให้ไปถึงมาตรฐานสูงที่ตนเองตั้งไว้ การชอบจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายมุ่งความรอบรู้ (Mastery Goals) และเป้าหมายมุ่งแสดงความสามารถสู่ความสำเร็จ ซึ่งตรงกับความล้มเหลวในการกระทำ การจัดการความเป็นระเบียบส่งผลต่อเป้าหมายแบบมุ่งความรู้มากที่สุด (Flecher, Shim, & Wang, 2012; Shih, 2013)

2. แนวคิดการนิยมความสมบูรณ์แบบของ Hewitt และ Flett (Hewitt & Flett, 1990) ได้อธิบายการนิยมความสมบูรณ์แบบว่ามีความสอดคล้องกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล บทบาทของครอบครัว และบทบาทของสังคม โดยเชื่อว่าการนิยมความสมบูรณ์แบบทุกด้านเป็นความมุ่งมั่นเพื่อให้เกิดคำตำหนิ เพราะคิดว่าสังคมและคนรอบข้างจะประเมินผลการกระทำของตนเองอย่างเข้มงวด ทำให้เกิดความล้มเหลวในการปรับตัวและมีแนวโน้มปรับตัวที่ไม่เหมาะสม จึงแบ่งองค์ประกอบของการวัดการนิยมความสมบูรณ์แบบเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

2.1 การนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเอง (Self-Oriented Perfectionism) คือบุคคลที่มีลักษณะชอบตั้งมาตรฐานกับตนเองสูงเกินจริง มักจะประเมิน/ตัดสินตนเองอย่างเข้มงวดในทุกการกระทำ และตำหนิตนเองอย่างรุนแรงเมื่อไม่สามารถทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับลักษณะมาตรฐานส่วนบุคคลในองค์ประกอบตามแนวคิดของฟรอสต์ (Frost et al., 1990) การนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเองมีความสัมพันธ์สุขภาพร่างกาย โดยส่งผ่านความเครียดและการรับรู้การสนับสนุนสังคม ทางบวกไปยังสุขภาพร่างกายทางลบ กล่าวคือ ถ้ามีการตั้งมาตรฐานและเข้มงวดในการกระทำของตนเองมาก จะทำให้เกิดความเครียดและส่งผลกระทบต่อสุขภาพการแต่ในทางกลับกันจะเกิดการรับรู้ที่สังคมให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายที่ดี (Molnar, Sadava, Flett, & Colautti, 2011) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ พบว่า นักเรียนที่มีการนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเองจะเกิดการรับรู้ความสามารถในตนเองสูงและส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าในการเรียนมากขึ้นตามไปด้วย (Powers, Milavskaya, & Koestner, 2012; Witcher, Alexander, Onwuegbuzie, & Collins, 2007)

2.2 การนิยมความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวัง (Socially-Prescribed Perfectionism) การรับรู้ที่สังคมมีความคาดหวัง บีบบังคับ และกดดันให้ตนเองกระทำตามมาตรฐานที่สังคมกำหนดไว้ โดยเชื่อว่าบุคคลอื่นคาดหวังมากเกินไปในสิ่งที่ตนไม่สามารถกระทำได้และสังคมประเมินตนเองอย่างเข้มงวด ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ต้องทำทุกอย่างให้เกิดการยอมรับ และเกิดอารมณ์ทางลบหลายอย่างตามมา เช่น ความวิตกกังวล ความโกรธ และภาวะซึมเศร้า องค์ประกอบการนิยมความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวังถูกจัดว่าเป็นการนิยมความสมบูรณ์แบบในด้านลบ (Frost et al., 1993; Suddart & Slaney, 2001) จึงพบว่า การนิยมความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวังมีผลส่งผ่านความเครียดอย่างสมบูรณ์ (Fully Mediated) ในระดับสูงส่งผลให้สุขภาพร่างกายแย่ลง และมีการส่งผ่านการสนับสนุนทางสังคมในระดับต่ำ กล่าวคือ เมื่อมีการนิยมความสมบูรณ์แบบตาม

ความคาดหวังของสังคมมากจะมีความเครียดสูง และมีการรับรู้การสนับสนุนจากสังคมต่ำส่งผลให้สุขภาพย่ำลง (Molmar, Sadava, Flett, & Colautti, 2011) นอกจากนี้การนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมคาดหวังยังส่งผลทางลบทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลงด้วย (Witcher, Alexander, Onwuegbuzie, & Collins, 2007)

2.3 การนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น (Other - Oriented Perfectionism) คือ บุคคลที่มีลักษณะชอบตั้งมาตรฐานที่สูงเกินจริงให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม ให้ความสำคัญความสมบูรณ์แบบของคนรอบข้าง และมีการประเมินการกระทำของผู้อื่นอย่างเข้มงวด บุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น แสดงให้เห็นว่า เป็นคนใจร้อน ขาดความอดทน นำไปสู่การตำหนิหรือปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยหลักการแล้วความนิยามสมบูรณ์แบบจากผู้อื่นคล้ายกับความนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเอง แต่พฤติกรรมของความนิยามความสมบูรณ์แบบจากตัวผู้อื่นเป็นลักษณะที่มุ่งคนรอบข้างทำให้ไม่ค่อยพบงานวิจัยที่ศึกษาในองค์ประกอบนี้ ในขณะที่ความนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเองเป็นลักษณะที่มุ่งประเมินตนเองจะสามารถวัดออกมาได้ง่ายกว่า (Fletcher & Neumeister, 2012; กมลกานต์ จินข้าง, 2553)

3. การนิยามความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 1966) ได้ศึกษาการนิยามความสมบูรณ์แบบ โดยใช้เกณฑ์ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติที่ไม่สอดคล้องกันเป็นตัวกำหนดแนวโน้มเชิงบวกและแนวโน้มเชิงลบ แล้วจึงนำเสนอการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

3.1 ด้านมาตรฐานสูง (High Standard) หมายถึง การกำหนดเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติ คาดหวังให้ตนเองมีการกระทำและผลงานที่สมบูรณ์แบบ มีความกระตือรือร้น พยายามและมุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมายหรือมาตรฐานที่ตั้งไว้ องค์ประกอบนี้เป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านบวก (Frost et al., 1993; Suddarth & Slaney, 2001) บุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (Adaptive perfectionism) จะตั้งมาตรฐานสูงแต่ก็สามารถไปถึงมาตรฐานนั้นได้ จะมีระดับความหวังสูงและมีภาวะซึมเศร้าน้อยกว่าบุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมและบุคคลที่ไม่มีความสมบูรณ์แบบ (Non-Perfection) (Ashby, Dickinson, Gnika, & Noble, 2009) อีกทั้งมาตรฐานสูงยังส่งผลให้มีการควบคุมตนเองได้ดีและมีความเครียดต่ำเพราะมีแนวโน้มในการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแก้ปัญหา (Active Coping) มากกว่าหลีกเลี่ยงปัญหา (Achtzger & Bayer, 2012) เนื่องจากมาตรฐานสูงที่ตนเองกำหนดไม่เกินความสามารถจึงมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติ

3.2 ด้านความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติได้จริง (Discrepancy) หมายถึง บุคคลที่มีการตั้งมาตรฐานการปฏิบัติหรือเป้าหมายที่สูงเกินกว่าความสามารถที่จะทำได้ ยังมีความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติมากก็ยิ่งทำให้เกิดพยายามกดดันตนเองให้ไปสู่เป้าหมาย

องค์ประกอบนี้เป็นการนิยามความสมบูรณ์แบบด้านลบ (Frost et al., 1993; Suddart & Slaney, 2001) ซึ่งความแตกต่างของมาตรฐานกับการปฏิบัตินี้เมื่อเกิดขึ้นจะทำให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดปกติทางจิตวิทยาต่าง ๆ ตามมา เช่น ความเครียด โดยความแตกต่างนี้ถ้ามีมาตรฐานสูงแต่ศักยภาพของตนเองไม่เพียงพอกับมาตรฐานนั้น จะทำให้การควบคุมตนเองลดลงและมีความเครียดเพิ่มมากขึ้น (Achtziger & Bayer, 2012) เพราะมีแนวโน้มการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Avoidance Coping) นอกจากนี้ยังอาจเกิดภาวะซึมเศร้าเมื่อไม่เป็นไปตามมาตรฐานจำทำให้มีความหวังต่ำด้วย (Ashby, Dickinson, Gnilka, & Noble, 2009)

3.3 ด้านความเป็นระเบียบ (Order) หมายถึง การจัดการการดำเนินชีวิตหรือการทำงานทุกอย่างให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พยายามทำสิ่งรอบข้างอย่างประณีต ซึ่งความเป็นระเบียบนี้ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของการนิยามความสมบูรณ์แบบ แต่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่บุคคลพยายามไปให้ถึงมาตรฐานที่สูงของตนเอง จึงเกิดพฤติกรรมการทำทุกอย่างให้เป็นไปตามระเบียบขั้นตอนที่วางแผนไว้ (เพียงเพ็ญ เสถียรนพเกล้า, 2548)

จากแนวคิดองค์ประกอบในการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบในมุมมองหลายมิติของทั้งสามงานวิจัยทำให้สรุปได้ว่า งานวิจัยของ Frost (Frost et al., 1990) จะมุ่งอธิบายลักษณะของผู้ที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบโดยเน้นอธิบายไปที่มิติทางด้านลบว่า ผู้ที่มีความกังวลความผิดพลาดจากการกระทำของตนเองและมีความลังเลสงสัยในการกระทำเนื่องจากกลัวคนรอบข้างไม่ยอมรับ โดยแสดงพฤติกรรมย้ำคิดย้ำทำไม่มั่นใจในการปฏิบัติคนเหล่านี้จะมีความสมบูรณ์แบบไปในทางที่ไม่เหมาะสมและจะส่งผลให้เกิดลักษณะทางจิตวิทยาที่ลบ เช่น ความเครียด ความวิตกกังวลภาวะซึมเศร้า เป็นต้น คล้ายกับแนวคิดในมุมมองของ Hewitt (Hewitt & Flett, 1991) ที่มุ่งอธิบายถึงสาเหตุของการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เกิดขึ้นเพราะรู้สึกว่าสังคมคนรอบข้างกำลังประเมินตนเองอย่างเข้มงวด ถ้าทุกอย่างไม่เป็นไปตามมาตรฐานของตนจะทำให้เกิดความเครียดและบังคับตนเองและผู้อื่นไปให้ถึงมาตรฐานนั้น สำหรับแนวคิดของ Slaney (Slaney, Rice, Mobley, Trippi & Shby, 1996) นั้นมีการแบ่งแยกมิติทางบวกและด้านลบอย่างชัดเจนโดยใช้เกณฑ์ความแตกต่างของมาตรฐานกับการปฏิบัติ กล่าวคือ ถ้าบุคคลที่มีมาตรฐานสูงแต่มีการรับรู้ถึงมาตรฐานกับการปฏิบัติที่สอดคล้องไปด้วยกันได้ดี มีความยืดหยุ่นในงานที่ทำจะเป็นบุคคลที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม (Adaptive Perfectionism) ส่วนบุคคลที่มีมาตรฐานสูงก็จริงแต่ไม่สามารถปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ได้จะถือว่าเป็นผู้ที่มีการนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม (Maladaptive Perfectionism)

ความสำคัญของคติสมบูรณ์แบบ

ลักษณะเด่นของผู้ที่ต้องการความสมบูรณ์แบบ คือ เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ เป็นผู้ที่มีความพยายามสูงที่จะไปให้ถึงมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ เป็น

คนมีระเบียบวินัยต่อตนเอง และเคร่งครัดในกฎระเบียบ ละเอียด ประณีต และจริงจังมากต่องานที่ทำ และมีอุดมคติที่ชัดเจน จากการสำรวจพบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จระดับแนวหน้าจำนวนมากในสาขาอาชีพต่าง ๆ เช่น นายธนาคาร นักแสดง ศิลปิน หรือนักกีฬาอาชีพล้วนมีลักษณะความต้องการความสมบูรณ์แบบในตัวทั้งสิ้น แต่ในลักษณะเด่นอีกด้านของผู้ที่ต้องการความสมบูรณ์แบบ คือ มีความอ่อนไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ ทำให้มีความกังวลต่อความผิดพลาดมากจนทำให้เกิดความล้มเหลว ผิดวันประกันพรุ่ง ไม่กล้าตัดสินใจ เป็นคนย้ำคิดย้ำทำ ไม่ยอมทำงานให้เสร็จ เพราะกลัวว่าเมื่อเสร็จแล้วจะพบข้อผิดพลาดที่ทำให้งานไม่สมบูรณ์และได้รับคำตำหนิ หรือถูกวิพากษ์วิจารณ์จากข้อผิดพลาดนั้น ทำให้เป็นบุคคลที่มีความวิตกกังวลสูง เคร่งเครียด รู้สึกผิดและละอายใจได้ง่าย (Rice & Dellwo, 2002, p. 189)

การวัดคติสมบูรณ์แบบ

จากแนวคิดขององค์ประกอบในการวัดและความหมายของการนิยามความสมบูรณ์แบบที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้นักวิจัยสร้างเครื่องมือเพื่อวัดองค์ประกอบในแต่ละแนวคิดนั้นขึ้นมา โดยเครื่องมือที่ใช้วัดการนิยามความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดของ Frost (Frost et al., 1990) เกิดจากการวิเคราะห์ข้อคำถามจากมาตรวัดทัศนคติที่ผิดปกติ (Burn, 1980) ร่วมกับมาตรวัดความผิดปกติในการรับประทานอาหาร (Eating disorder) และมาตรวัดความหมกมุ่น (Rachman & Hodgson, 1980) มาตรวัดการประเมินตนเองจาก IBT (Jones, 1968) และมาตรวัดความสมบูรณ์แบบ (Garner, 1983) จนพัฒนาเป็นมาตรวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบหลายมิติของฟรอสต์ (Frost Multidimensional Perfectionism Scale: MPS-F) แบบวัดนี้เป็นมาตรวัด 5 ระดับของลิเคิร์ต จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 35 ข้อ ซึ่งวัดจาก 6 องค์ประกอบ คือ ความกังวลในความผิดพลาดความล้มเหลวสยในการกระทำของตน การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล ความคาดหวังของพ่อแม่การวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ และการขอจัดการ โดยมีสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในของแต่ละองค์ประกอบ เท่ากับ 0.88, 0.77, 0.83, 0.84, 0.84 และ 0.93 ตามลำดับ ต่อมาภายหลัง Frost, Heimberg, Holt, Mattia & Neubauer (1993) ได้วิเคราะห์แบบวัดของ Frost (Frost et al., 1990) ร่วมกับแบบวัดของ Hewitt และ Flett (1991) และแบบทดสอบวัดอารมณ์ในด้านบวกและด้านลบ โดยใช้ตัวอย่างวิจัยเป็นนักศึกษาปริญญาตรี ผลการวิเคราะห์พบว่า องค์ประกอบทั้ง 6 ด้านนี้ สามารถจัดกลุ่มการนิยามความสมบูรณ์แบบใหม่ได้ 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 การนิยามความสมบูรณ์แบบแบบเหมาะสมหรือปรับตัวได้ (Adaptive Perfectionism) เป็นการรวมองค์ประกอบการจัดการ และการตั้งมาตรฐานสูงไว้ด้วยกัน

กลุ่มที่ 2 การนิยามความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมหรือแบบปรับตัวไม่ได้ (Maladaptive Perfectionism) ได้รวมองค์ประกอบด้านการรับรู้ความคาดหวังของพ่อแม่ การรับรู้คำวิจารณ์ของพ่อแม่ ความล้มเหลวสยในการกระทำของตนเอง และความกังวลในความผิดพลาด

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hamachek (1978) ที่ได้จัดการนิยามความสมบูรณ์แบบมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี ซึ่ง Hamachek ใช้คำว่า การนิยามความสมบูรณ์แบบปกติ (Normal Perfectionism) ซึ่งเป็นด้านดี ผู้นิยามความสมบูรณ์แบบแบบนี้พอใจที่จะเอาใจใส่และพยายามอย่างมากเพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์แบบตามมาตรฐาน และยึดหยุ่นต่อผลการดำเนินการที่ผิดพลาดตามสถานการณ์ ทำให้การนิยามความสมบูรณ์แบบประเภทนี้ต่างจากการนิยามความสมบูรณ์แบบมีอาการทางประสาท (Neurotic Perfectionism) เพราะบุคคลที่มีลักษณะนี้จะรู้สึกว่าคุณเองทำอะไรได้ไม่ดีมากพอ แม้งานนั้นจะดีที่สุดแล้ว ทำให้ไม่ได้รับรู้ถึงความพึงพอใจได้

ส่วนเครื่องมือที่ใช้วัดการนิยามความสมบูรณ์แบบตามแนวคิดของ Hewitt และ Flett (Hewitt & Flett, 1991) เรียกว่า Multidimensional Perfectionism Scale (MPS-HF) ซึ่งวัดจาก 3 องค์ประกอบ คือ การนิยามความสมบูรณ์แบบในตนเอง การนิยามความสมบูรณ์แบบตามที่สังคมกำหนด และการนิยามความสมบูรณ์แบบจากผู้อื่น แบบวัดนี้เป็นมาตรวัด 7 ระดับ จาก 1 (ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ถึง 7 (เห็นด้วยอย่างยิ่ง) จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 45 ข้อ แต่ละองค์ประกอบมี 15 ข้อ และเครื่องมือที่ใช้วัดตามแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 1996) เรียกว่า The Revised Almost Perfect Scale (APS-R) ซึ่งแบบวัดนี้เป็นแบบวัดที่มีการปรับปรุงมาจากแบบวัด The Almost Perfect Scale (Slaney & Johnson, 1992) ที่เกิดจากการพัฒนาเพื่อจะวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบทางด้านบวก จากการศึกษาของ Slaney และคณะ ทำให้พบว่า จำนวนผู้ที่นิยามความสมบูรณ์แบบบางส่วนที่เห็นว่า ลักษณะที่ตนกระทำเป็นเรื่องไม่ดี แต่ก็ไม่ยากกำจัดลักษณะของตนเองนี้ทิ้งไป (Slaney & Ashby, 1996; Suddarth & Slaney, 2001) ทำให้ Slaney และคณะ ได้พัฒนาและสร้างองค์ประกอบเพื่อวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบขึ้นมา 3 องค์ประกอบ คือ มาตรฐานสูง (High standard) ความแตกต่างระหว่างมาตรฐานกับการปฏิบัติได้จากจริง (Discrepancy) และความมีระเบียบแบบแผน (Order) มีข้อคำถามทั้งหมด 23 ข้อ เป็นมาตรวัด 7 ระดับ จาก 1 ถึง 7

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Rice และ Preusser (2002) ที่ศึกษาแนวคิดเรื่อง ความรู้คิด และลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางจิตจากการนิยามความสมบูรณ์แบบ จากงานวิจัยที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ผนวกเข้ากับวิธีการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบของ Frost (Frost et al., 1990), Hewitt & Flett (Hewitt & Flett, 1991); Slaney (Slaney et al., 1996) ทำให้มีการสร้างแบบวัด ที่เรียกว่า Adaptive/Maladaptive Perfectionism Scale (AMPS) จากการกำหนดองค์ประกอบที่ใช้ในการวัดการนิยามความสมบูรณ์แบบขึ้นมาใหม่ 4 องค์ประกอบ คือ 1) ความไวต่อความผิดพลาด องค์ประกอบนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อวัดความกลัวและอารมณ์ทางด้านลบที่มีต่อความผิดพลาดที่เกิดขึ้น 2) ความภาคภูมิใจในตนเองแบบชั่วคราว ถูกสร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้สึกทางด้านบวกต่อตนเองที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบางอย่างหรือมาตรฐานในเรื่องความสามารถ 3) ความหมกมุ่น สร้างขึ้นเพื่อวัดลักษณะการจัดการ ความมีระเบียบวินัย ความรอบคอบระมัดระวัง และความมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ

สมบูรณ์ และ 4) ความต้องการชื่นชม องค์ประกอบนี้วัดความสนใจในความต้องการเป็นที่จดจำหรือชื่นชม ตลอดจนวัดความพึงพอใจในความมีมาตรฐานสูงและการทำงานที่น่ายกย่อง

จากการศึกษาแนวคิดและวิธีการวัดการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ จากแนวคิดทั้งในมุมมองหนึ่งมิติและมุมมองหลายมิติของงานวิจัยดังกล่าวมาก พบว่า มีประเด็นที่กล่าวถึงการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบอยู่ 6 ประเด็น คือ ความมีมาตรฐานสูงในผลงานและการปฏิบัติของตนเองและผู้อื่น การตรวจสอบผลงานอย่างละเอียด การตั้งมาตรฐานสูงกว่าความสามารถที่แท้จริง ความรู้สึกไม่พึงพอใจแม้ผลงานจะดีที่สุดใน การดำเนินการอย่างเป็นระบบ และการทำการสิ่งต่าง ๆ อย่างประณีตเรียบร้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคติสมบูรณ์แบบ

ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงผลของการศึกษางานวิจัยท่านมาในเรื่องของการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบ งานวิจัยที่ศึกษาส่วนใหญ่จะศึกษาคติความสมบูรณ์แบบของนักเรียน นิสิตนักศึกษาปริญญาตรี วิจัยยังไม่พบงานวิจัยใดที่เป็นการศึกษาคติสมบูรณ์แบบของครูอาจารย์ผ่านการรับรู้ของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคติสมบูรณ์แบบที่ศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะทางจิตวิทยาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

Fletcher, Shim, & Wang (2012) ได้ศึกษาอิทธิพลระหว่างการควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ที่มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ โดยมีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบใน 4 องค์ประกอบ (Frost et al., 1990) ได้แก่ความมีมาตรฐาน การจัดการ ความกังวลในความผิดพลาด และความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง การเป็นตัวแปรส่งผ่าน ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมจิตใจจากพ่อแม่ส่งผลต่อการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบด้านความกังวลในความผิดพลาด และความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง โดยนักเรียนที่รับรู้ว่ามี การควบคุมจากพ่อแม่สูงจะมีแนวโน้มเกิดความกังวลในความผิดพลาดและความล้มเหลวในการกระทำมากขึ้น ทำให้ความผิดพลาดนั้นส่งผลให้เกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งหลีกเลี่ยงการแสดงความสามารถคือ ไม่สนใจที่จะปฏิบัติงานต่อไป เพื่อให้เกิดความสำเร็จ และความล้มเหลวในการกระทำที่มากขึ้นนั้นจะส่งผลให้มีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งความรู้และมุ่งแสดงความสามารถลดลง ซึ่งทำให้ไม่สนใจพัฒนาตนเองหรือมุ่งทำสิ่งใหม่เพื่อทำทหายความสำเร็จ เพราะจะหมกมุ่นอยู่กับงานเดิมที่ตนเองคิดว่าไม่ดีพอสำหรับความคาดหวังที่บุคคลอื่นกำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Camadan (2010) ที่ศึกษาผลจากการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของพ่อแม่ที่มีต่อความสมบูรณ์แบบของลูกในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่พบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของแม่เท่านั้นที่ส่งผลต่อการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของลูก โดยลูกที่เป็นเพศหญิงจะเกิดลักษณะการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในด้านการจัดการ ความล้มเหลวในการกระทำ ความคาดหวังและการรับรู้คำวิพากษ์วิจารณ์จากพ่อแม่ ส่วนเพศชายจะรับรู้การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบด้านความคาดหวังของพ่อแม่เท่านั้น Shih (2013) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ การสนับสนุนของครู

การควบคุมจิตใจของพ่อแม่ และการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ใน ใต้หวัน ผลการวิจัยพบว่า ถ้ามีการสนับสนุนจากครูในการเรียนมากและมีการรับรู้การควบคุมจิตใจ จากพ่อแม่ในระดับต่ำ นักเรียนก็จะมี การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสม คือ มีมาตรฐานในตนเอง และสามารถพยายามไปถึงมาตรฐานนั้นได้ และจะทำให้มีแนวโน้มเลือกใช้เป้าหมายมุ่งแสดง ความสามารถ คือพยายามทำตามมาตรฐานโดยเปรียบเทียบกับผู้อื่น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในตัวเองที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ งานวิจัยของ Ibrahim, Dilek, Ilhan, & Yaprak (2008) ได้ทำนายความวิตกกังวลในการเรียนจากเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสนับสนุนทางสังคม การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบส่งผลทางบวกต่อความวิตกกังวล ส่วนเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการสนับสนุนทางสังคมส่งผลทางลบต่อความวิตกกังวล นอกจากนี้งานวิจัยของ Jeremie, Filion, Patrick, & Caudreau (2010) ได้ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรส่งผ่านใน นักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยส่งผ่านการมีเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งแสดงความสามารถแบบบางส่วน หมายความว่า นักศึกษาที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมจะทำให้เกิดเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่เน้นแข่งขันกับ คนรอบข้างทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Witcher, Alexander, Onwuegbuzie, & Collins (2007) ที่พบว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบในตนเองและผู้อื่นสูงจะมี แนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นในรายวิชาวิธีวิทยาการวิจัย

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ยังมี งานวิจัยที่ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบกับลักษณะทางจิตวิทยาอื่น ๆ มากมาย ทั้งภาวะซึมเศร้า (Ashby, Dickinson, Gnilka, & Noble, 2009; Flett, Pechenkov, Molnar, Hewitt, & Goldstein, 2012) ความวิตกกังวล (Ibrahim, Dilek, Ilhan, & Yaprak, 2008; Roohafza et., 2009) การมอง โลกในแง่ดี (Black & Reynolds, 2013) รูปแบบการเผชิญปัญหา (Achziger & Bayer, 2012; Larijani & Beshara, 2010; Park, Heppner, & Lee, 2010) ความเครียด (Achziger & Bayer, 2012; Molmar et al., 2011; Park & lee, 2011) การเห็นคุณค่าในตนเอง (Park, Heppner & lee, 2010) การรับรู้ความสามารถของตน (Hart, Gilner, Jandal, Handal, & Gfeller, 1998; LoCicero & Ashby, 2000; Makano, 2009) เป็นต้น Molnar, Sadava, Flett, & Colautti (2011) ได้ศึกษาการนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบที่ส่งผลต่อสุขภาพร่างกาย โดยมีความเครียด การสนับสนุนทาง สังคม และพฤติกรรมทางสุขภาพในนักศึกษาปริญญาตรี พบว่า การนิยมนิยมความสมบูรณ์แบบส่งผลให้ เกิดสุขภาพร่างกายที่แย่ลง โดยส่งผ่านความเครียดและการสนับสนุนทางสังคมอย่างสมบูรณ์ ซึ่งการ นิยมนิยมความสมบูรณ์แบบจะส่งผลทางบวกในระดับสูงกับความเครียดและส่งผลทางลบกับการสนับสนุน

ทางสังคมสอดคล้องกับงานวิจัยของ Achziger & Bayer (2012) ที่ศึกษาการส่งอิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบไปยั้งความเครียดโดยมีการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรส่งผ่านในนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า การนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมตามแนวคิดของ Slaney (Slaney et al., 2001) จะส่งผลให้ความเครียดลดลงและมีการควบคุมตนเองได้มากขึ้น เพราะมีการเลือกรูปแบบการเผชิญปัญหาแบบมุ่งปัญหา ตรงกันข้ามกับการนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมจะทำให้ความเครียดเพิ่มควบคุมตนเองได้น้อยลงเพราะมีการเลือกรูปแบบของการเผชิญปัญหา นอกจากนี้ งานวิจัยของ Park & Lee (2011) ที่ศึกษาลักษณะของการส่งผ่านของความเครียดที่ได้รับอิทธิพลจากการนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมไปยังทัศนคติในการทำงานของนิสิตปริญญาตรีในเกาหลีใต้ พบว่า ความเครียดทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านอย่างสมบูรณ์ (Fully Mediation) จากการได้รับอิทธิพลของการนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมไปยังทัศนคติในการทำงาน โดยนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสมส่งผลทางบวกต่อความเครียดและความเครียดส่งผลทางลบต่อทัศนคติในการทำงาน LoCicero & Ashby (2000) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนิยมความสมบูรณ์แบบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในนิสิตปริญญาตรี โดยใช้แบบวัด APS-R (Slaney et al., 2001) พบว่า นิสิตที่มีการนิยมความสมบูรณ์แบบที่เหมาะสมจะมีค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่า นิสิตที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีการนิยมความสมบูรณ์แบบที่ไม่เหมาะสม และคนที่ไม่นิยมความสมบูรณ์แบบ และงานวิจัยของ Nakano (2009) ที่ศึกษาในบริบทของคนญี่ปุ่นก็ได้ผลวิจัยออกมาเหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hart, Gilner, Handal & Gfeller, 1998) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการนิยมความสมบูรณ์แบบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในนิสิตปริญญาตรี โดยใช้แบบวัดของ BPS (Burn, 1980) และ MPS (Hewitt & Flett, 1991) พบว่าการนิยมความสมบูรณ์แบบจากตนเองและผู้อื่นมากมีแนวโน้มที่การรับรู้ความสามารถของตนเองจะลดลง ในขณะที่เดียวกันถ้ามีการนิยมความสมบูรณ์แบบตามความคาดหวังของสังคมมากจะมีแนวโน้มการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้น

ตอนที่ 3 ความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety)

ความวิตกกังวลเป็นอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์ เกิดได้ตั้งแต่แรกคลอดและเกิดต่อเนื่องได้ตลอดชีวิต สาเหตุเนื่องจากรู้สึกว่ามีบางสิ่งมาคุกคามเอกลักษณ์ของตัวเอง (Identity) หรือต่อความนับถือตัวเอง (Self-Esteem) ต่อสุขภาพหรือเมื่อต้องทำอะไรที่เกินความสามารถของตัวเอง ทำให้เกิดความไม่สบาย ไม่เป็นสุข และมีผลต่อบุคคลทั้งด้านร่างกายและความคิดจิตใจ ความวิตกกังวลแตกต่างจากความเครียดนั่นคือความเป็นการตอบสนองของจิตใจ ต่อแรงกดดันจากปัญหารอบตัว

แต่ความวิตกกังวลเป็นการตอบสนองของร่างกายและจิตใจต่อการหวั่นเกรงอันตรายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล อันตรายจากสภาพรอบตัว และความผิดปกติในร่างกาย เช่นโรคเรื้อรัง เป็นต้น

ความวิตกกังวลเป็นประสบการณ์ทางจิตใจของบุคคล ที่เกิดขึ้นเมื่อมีหรือคาดว่าจะมีสิ่ง ที่คุกคาม ความมั่นคงของบุคคล ความวิตกกังวลในระดับเล็กน้อยและปานกลางเป็นสิ่งที่มีความ จำเป็นสำหรับการมีชีวิต ช่วยให้คนมีความกระตือรือร้น ตื่นตัว มีการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเอง จำเป็นสำหรับการมีชีวิต ช่วยให้คนมีความกระตือรือร้น ตื่นตัว มีการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเอง ส่วนความวิตกกังวลในระดับรุนแรงและท่วมท้น บุคคลอาจจะปรับตัวไม่ได้ทำให้มีการรับรู้ผลดี พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากปกติและมีความสัมพันธ์กับความเจ็บป่วย ความวิตกกังวลเป็นพลังงาน ซึ่งผลักดันให้คนกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ และความวิตกกังวลสามารถถ่ายทอดสู่ผู้อื่นได้ (อำไพพรรณ พุ่มศรีสวัสดิ์, 2553)

ความหมายของความวิตกกังวลทางสังคม

มีผู้ให้ความหมายไว้หลายนิยาม ดังต่อไปนี้

ความวิตกกังวลทางสังคม เป็นความผิดปกติบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความผิดปกติของ อารมณ์ ออทิสติก การกินผิดปกติ และความผิดปกติของการใช้สารเสพติด บุคคลที่มีความวิตกกังวล ทางสังคมสูงจะหลีกเลี่ยงการเข้าสังคม และไม่กล้าที่จะสนทนากับคนอื่น (Schneier, Blanco, Antia, & Liebowitz, 2002) ความวิตกกังวลทางสังคมมีลักษณะแนวโน้มที่มีเสถียรภาพ ซึ่งได้สัมผัสกับความ กังวลใจจนประสบความสำเร็จจากความวิตกกังวล การตอบสนองชั่วขณะเพื่อกระตุ้นสังคมโดยเฉพาะ อย่างยิ่งของภาครัฐ เกือบ 90% รูปแบบของบุคคลที่รายงานความรู้สึกความวิตกกังวลทางสังคม (เช่นความเขินอาย) ในชีวิตของพวกเขา (Spielberger, 1983) ครั้งหนึ่งของบุคคลที่มีความกลัวใด ๆ ทางสังคมเป็นไปตามเกณฑ์สำหรับโรควิตกกังวลทางสังคม (Ruscio et al., 2008) ฟังก์ชันของความ วิตกกังวลทางสังคม คือการเพิ่มความตื่นตัวและให้ความสนใจในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมยับยั้ง พฤติกรรมทางสังคมที่ไม่พึงประสงค์และกระตุ้นการเตรียมการสำหรับสถานการณ์ทางสังคม เช่น สถานการณ์ประสิทธิภาพ (Schneier et al., 2002)

ความวิตกกังวลทางสังคม คือ ความกลัวต่อสถานการณ์ทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น บุคคลจะรู้สึกว้าวุ่นกำลังถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือถูกประเมินจากบุคคลอื่น รู้สึกด้อยค่าขาดความ มั่นใจในตัวเอง (Woodward, Reaney, Eitel, & Randall, 2003) ความวิตกกังวลทางสังคมของบุคคล เป็นความหวาดกลัวที่ถูกคุกคามทำให้บุคคลมีความคิดไปในทางลบ เช่น คิดว่าจะได้รับการปฏิเสธจาก สังคม เมื่ออยู่ในสถานการณ์ทางสังคมมักมีแนวโน้มเป็นคนเงียบ หลีกเลี่ยงสังคม ไม่มีความมั่นใจใน การแสดงพฤติกรรม ชอบคิดว่าตนเป็นเป้าสายตาของคนอื่น และกลัวคนอื่นจะประเมินตนไปในทาง ลบ (Leary, 1983) ความวิตกกังวลเป็นความเครียดที่เกิดจากการคุกคามความมั่นคงปลอดภัยของ

บุคคล โดยสิ่งคุกคามอาจมีจริงหรือเกิดจากการคาดการณ์ล่วงหน้า แล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจขึ้น (Spielberger & Sydeman, 1994) ความวิตกกังวลเป็นภาวะที่บุคคลมีความรู้สึกเหมือนถูกคุกคาม เสี่ยงภัย ตกอยู่ในอันตราย หรือตกอยู่ในภาวะของความไม่มั่นคง ปลอดภัยความไม่แน่นอน ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง ความรู้สึกนี้จะทำให้บุคคลเกิดความหวาดกลัว ตึงเครียด กระวนกระวาย หรือไม่สบายใจ โดยมีการตอบสนองทางด้านร่างกายและจิตใจ (Surakul, Chaowalit, Phantusena, & Suttharangsee, 2002)

โรควิตกกังวลต่อการเข้าสังคม (Social Anxiety in Children & Adolescents) “เมื่อความขี้อาย กลายเป็นความกลัว” กังวลต่อการเข้าสังคมหรือที่เคยเรียกว่าโรคกลัวสังคม (Social Phobia) พบเห็นได้บ่อยในเด็กและวัยรุ่น ซึ่งอาจทำให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองรู้สึกขัดอกขัดใจกับบุตรหลานของตนอย่างมากว่า “ไม่กล้าแสดงออก” หรือพ่อแม่อาจอับอายที่มีลูกขี้อายและยิ่งพยายามผลักดันให้เด็ก ๆ เหล่านี้ได้ “แสดงออก” มาก ๆ เช่น ส่งไปเต้นระบำขับร้องบนเวที ที่มีคนดูเยอะ ๆ อาจยิ่งจะทำให้เด็กรู้สึกแย่มากกับตัวเองมากขึ้นที่ไม่อาจทำให้พ่อแม่พอใจได้

อาการหลัก ๆ ของโรคนี้คือ ความกลัวต่อการถูกเฝ้ามองหรือถูกประเมินจากคนอื่น เด็กเหล่านี้จะกลัวโดยคิดไปว่าเขาอาจจะทำหรือพูดอะไรที่ดู “เป็น ๆ เซย ๆ ผิด ๆ งาม ๆ ไม่เข้าท่า” ออกไปทำให้ตัวเองได้อาย หรืออาจตกเป็นเป้า สายตาของการถูกการวิพากษ์วิจารณ์ ความแตกต่างของโรคนี้จากความ “ขี้อาย” ทั่วไปก็คือ เด็กเหล่านี้แทบจะทำอะไร ต่อหน้าคนอื่นไม่ได้เลย และอาการเหล่านี้มักไม่ดีขึ้นเมื่อโตขึ้นแบบ “หายไปเองตอนโต” เหมือนเด็กขี้อาย คนอื่น ๆ เวลาที่เด็กเหล่านี้กลัว เด็กอาจมีอาการทางร่างกายต่าง ๆ ตามมา เช่น เวียนหัว มึนงง ท้องไส้ปั่นป่วน มือสั่น ใจสั่น เหงื่อแตก หน้าแดงหรือเกร็งกล้ามเนื้อต่าง ๆ หรือบางคนอาจกลัวลนลาน วิ่งหนีเข้าห้องน้ำบ่อย ๆ ก็เป็นไปได้ สถานการณ์หลัก ๆ ที่มักทำให้เด็กเหล่านี้แสดงอาการออกมาคือ การต้องเป็นคนนำการสนทนาให้กับคนที่ไม่คุ้น การไปงานกิจกรรม ที่ไม่มีระเบียบแบบแผนดู “มั่ว ๆ” การต้องแสดงหรือพูดหน้าชั้นถามคำถามในห้อง ซึ่งเด็กเหล่านี้ก็จะ “ช่วยตนเอง” โดยการ “หลีกหนี” การเข้าสู่สถานการณ์สังคมเหล่านั้นไป ทำให้พวกเขาพลาดโอกาสที่จะได้รู้จัก ความสามารถของคน รู้จักคนเพิ่มหรือรักษามิตรภาพกับเพื่อน ๆ ไว้

พ่อแม่อาจสังเกตลูกได้ว่ามีอาการดังนี้

- ลังเล รู้สึกไม่สบายใจ หรือยอมเป็นคนตามเมื่อต้องเป็นจุดสนใจของคนอื่น
- หลบเลี่ยงที่จะเริ่มพูดคุย แสดงออก ไปงานรื่นเริง รับโทรศัพท์หรือสั่งอาหารตามร้าน

กัฏตาการ

- ไม่ค่อยสบตา หรือมักพูดเบา ๆ พึมพำ
- คุดหรือเล่นกับเพื่อนน้อย
- แยกตัวจากกลุ่มเพื่อน ไปเก็บตัวในห้องสมุดอย่างไม่มีความสุข (ไม่ใช่เพราะรักการอ่านจริง)

- ใส่ใจกับคำพูดคำวิจารณ์ต่าง ๆ อย่างมาก กลัว “ขายหน้า” ฯลฯ

นอกจากนี้ ผลตามมาของการที่เด็กกลัวสังคมมาก ๆ อาจทำให้เด็กปฏิเสธการไปโรงเรียน (School Refusal) โดยบอกว่าปวดหัว ปวดท้องบ่อย ๆ หรือ เด็กกลายเป็น “ใบ้” ไม่พูดกับใครเลย นอกบ้าน แต่จะพูดเฉพาะกับคนที่คุ้นเคยได้อย่างปกติ (Selective Autism) ก็ได้

โดยทั่วไปเด็กเหล่านี้มักมีอาการเหล่านี้มาตั้งแต่ยังอายุน้อย แต่มักจะเห็นอาการเด่นชัดในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นจังหวะที่เด็กอาศัยการเข้าสังคม การคบหาเพื่อนเป็น “ห้องทดลอง” หาประสบการณ์ในการพัฒนาตนเองและบุคลิกภาพ ซึ่งหากเด็กที่มีอาการกลัวการเข้าสังคมอย่างมาก อาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาในด้านดังกล่าว ทำให้เด็กรู้สึกอึดอัดกับตนเอง จนอาจเกิดปัญหาทางอารมณ์ หรือโรคซึมเศร้าตามมา สิ่งที่น่ากลัวและเกิดอยู่เสมอ ก็คือ การหันไปใช้สุราเพื่อลดความกังวล “ตื่นเต้น” ในการเข้าสังคมเข้าทำนอง “เอาเหล้าข่มใจ” หรือ “ถ้าเหล้าเข้าปากถึงจะคุยสนุก” ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาต่อสุขภาพ การเรียน และสังคมตามมาอีกมากมาย

คำแนะนำในการช่วยเหลือ

สำหรับพ่อแม่ผู้ปกครอง

- สร้างโอกาสให้บุตรหลานของท่านได้ “ทดลอง” กับสังคมที่หลากหลาย อย่างเล่นกับเพื่อน ๆ กลุ่ม ต่าง ๆ ไปงาน วันเกิด เพื่อน ๆ ฉุาติ ๆ เข้ากิจกรรมโรงเรียนแต่ไม่ควรผลักดันลูกไปเข้าสถานการณ์ใหญ่ ๆ ยาก ๆ ในสิ่งที่ตั้งแต่เริ่มต้น อย่างประกวดร้องเพลง แข่งพูดโต้วาที เป็นต้น เพราะเด็กอาจล้มเหลวได้รับแต่ประสบการณ์ที่แย่มากกว่าที่เขารู้สึกว่าทำได้

- เวลาเห็นลูกทำทำอึดอัดหรือตอบคนอื่นช้า อย่า “พูดแทน” ลูก เช่น เวลาสั่งอาหารช้า ก็สั่งให้หรือแย่งตอบคำถาม ที่ผู้ใหญ่คนอื่น ถามให้แทน

- จูงใจให้รางวัลหากลูกกล้าพูด

- ทำตัวเป็นตัวอย่างให้ลูกเห็นในสถานการณ์สังคมต่าง ๆ ว่าควรวางตัวอย่างไร

- กรุณาอย่าทำท่าทางเหนียวหนาย “เปื้อน” หรือโมโห หากลูกไม่สามารถแสดงออกได้ตั้งใจของท่าน (จริง ๆ เขาก็ ผิดหวังตัวเองอยู่เยอะแล้ว) ควรแสดงความเข้าใจเขา และให้กำลังใจแนะนำให้ลองครั้งต่อไป

สำหรับคุณครู

- ลองเปลี่ยนบรรยากาศกฎเกณฑ์ให้ลูกศิษย์ที่กลัวการเข้าสังคมของคุณ ซึ่งอาจจะ “ช้า” หรือ “ลังเล” ให้มีโอกาส ได้แสดงออกบ้าง ไม่ใช่เน้นแต่ “ความเร็ว” หรือ “ความเด่น”

- คุยกับเขาว่า เราพยายามสร้างโอกาสให้เขาได้แสดงออก ไม่ใช่ “แกล้ง” ทำให้เขาได้อาย

- แนะนำเขาว่าการได้พูดตอบแค่ “เฮา ๆ” ในห้องก็เพียงพอแล้วสำหรับการมีส่วนร่วมในช่วงแรก ๆ เขาจะรู้สึกว่าการมีส่วนร่วมนั้น “ง่าย” ขึ้นเรื่อย ๆ ในครั้งถัดมา

- อย่ำระดมถำมแต่เด็กที่กำลังฝึกคนนี้อยู่คนเดียว ควรกระจายถำมเด็กคนอื่น ๆ ให้เสมอ ๆ กันอย่ำงเป็นธรรมชาติ

การรักษาโดยจิตแพทย์

- พฤติกรรมบ่ำบัด โดยมักให้เด็กได้ค้อย ๆ เผชิญกับสถานการณ์ที่เด็กกลัวหรือตื่นเต้นอยู่ทีละน้อยให้เด็กได้พิสูจน์ “ว่ำสิ่งที่เขาคิดกลัวอยู่นั้นเป็นจริงหรือ” อย่ำง “ทุกคนต้องหัวเราะเยาะฉันแนแ่ฉันพูดค่ำแรก” หรือ การฝึกสอนเด็กให้ รู้จักการเริ่มต้นการสนทนา หัดผ่อนคลายความเครียด ความกลัวของตนเองลง

- การให้ย่ำที่ลดความกังวลและความตื่นกลัวของเด็ก ซึ่งมีย่ำหลายชนิดที่ได้ผลดีโดยมิได้ทำให้เกิดการติดย่ำ ว่งซึมหรือทำล่ำยสมองเด็กอย่ำงที่เคยเข้ำใจคล่ำดเคลื่อนกัน ควรปรึกษาจิตแพทย์ เด็กถึงท่ำงเลือกของการรักษา

จากที่กล่ำวมำอ่ำจสรูปได้ว่ำ ความวิตกกังวลท่ำงสังคมคือ การที่บุคคลอยู่ในภำวะที่รู้สึกไม่สบายใจ เกิดความเครียด อึดอัด และหวาดกลัว โดยสิ่งที่คุกคามอยู่นั้นอ่ำจเกิดจ่ำกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเกิดจ่ำกการค่ำดเด่ำล่งหน้า แล้วทำให่ำการรับรู้ของบุคคลเปลี่ยนไปในท่ำงลบจนก่อให้เกิดการปรับตัวที่ไม่เหม่ำสม และทำให่ำเกิดผลต่อท่ำงร่ำงกายและจิตใจ

แนวคิด้เกี่ยวกับความวิตกกังวลท่ำงสังคม

นักจิตวิทยาส่วนใหญให้คว่ำเห็นพ้องกันว่ำ มนุษย์เรำนั้นมีความวิตกกังวล และความกลัวติดตัวเรมำตั้งแต่กำเนิด สังเกตได้จ่ำกเด็กทารก เมื่อได้ยินเสียงดัง จะมีอ่ำการผวำเกิดขึ้นทุกคน (Narayanan, O'Leary, & Rosenfeld, 1983) จ่ำกข้อมูลท่ำงระบาดวิทยาในสหรัฐอเมริกา เป็ดเผยว่ำ ความวิตกกังวลท่ำงสังคม (Social Anxiety Disorder) ถือเป็นโรคท่ำงจิตใจที่พบเป็นอันดับสามของประเทศ รองจ่ำกโรคซึมเศรำ (Depression) และโรคติดสุรำ (Alcohol Abuse) ส่วนโรคย่ำคิดย่ำทำ (Obsessive-Compulsive Disorder) พบม่ำกเป็นอันดับสี่ (Richards, 2002) ความวิตกกังวลท่ำงสังคมเป็นคว่ำรู้สึกหวาดหวั่น สับสน วุ่นวายใจ เมื่อบุคคลต้องเข้ำไปมีส่วนร่วม ติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือแสดงออกในสถานการณ์ท่ำงสังคม ที่อ่ำจมีผู้อื่นคอยสังเกตหรือเข้ำมำร่วมอยู่ในสถานการณ์นั้นด้วย ผู้ที่มีความวิตกกังวลท่ำงสังคมนี้ คิด้กลัวว่ำตนเองจะแสดงออกไปทำให่ำน่ำอ่ำยหรือถูกดูหมิ่นจ่ำผู้อื่นได้ โดยความวิตกกังวลจะเกิดขึ้นมำอย่ำงทันที แม้วู้ดีว่ำ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นไม่สมเหตุสมผลหรือมีม่ำกเกินไป (Morin) จนเกิดเป็นอ่ำการประหม่ำ ตื่นเต้น ว่ำงตัวไม่ถูก ความคิด้ สับสน วุ่นวาย หรืออ่ำจมีอ่ำการท่ำงกายแสดงออกมำให้เห็น ได้แก่ ซิพจรเต้นเร็ว หน้าแดง มือสั่น ตัวสั่น เหงื่อออก คลื่นไส้ กล่ำมเนื่อตึงเครียด (Kalivas & Volkow, 2005) ห่ำกความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นมีม่ำก หรือรุนแรง จนกล่ำยเป็นคว่ำมทุกข์ทรมำนใจอย่ำงม่ำก ไม่สมำมารถติดต่อภำรกิจหรือทำกิจกรรมในชีวิตประจ่ำวันได้ เพราะต้องคอยหลีกเลี่ยงอยู่ตลอด อ่ำการดังกล่ำว จะกล่ำยเป็นโรค

ที่เรียกว่า โรคกลัวสังคม (Norton, 2010) จากการสำรวจของสถาบันสุขภาพจิตแห่งชาติ (Dick et al., 2003) ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ชาวอเมริกันที่ประสบกับปัญหาความวิตกกังวลทางสังคม มีอยู่จำนวน 5.3 ล้านคน ซึ่งอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 18-54 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.7 ของประชากรทั้งหมด โดยจะพบในเพศหญิงมากกว่าเพศชายถึงสองเท่า และพบว่า ผู้ใหญ่มากกว่าร้อยละ 13 เข้าข่ายอยู่ในเกณฑ์ความวิตกกังวลทางสังคม โดยอัตราความชุกการระบาคติวิทยาของการเกิดความวิตกกังวลทางสังคมในบางช่วงของชีวิต อยู่ในช่วงร้อยละ 3-13 (Jones, Murray, Rodgers, & Marmot, 1994)

นอกจากนี้ จากการศึกษาของ Faravelli, (2001) พบว่า ความวิตกกังวลที่พบมากที่สุด คือ กลัวการพูดและแสดงออกในที่สาธารณะ พบถึงร้อยละ 30-89 รองลงมาคือ การกลัวการพบปะพูดคุยกับคนแปลกหน้า พบร้อยละ 47 ส่วนอาการของความวิตกกังวลทางสังคมอื่น ๆ ที่พบ ได้แก่ การกลัวการเข้าพบผู้ใหญ่ การกลัวการรับประทานและดื่มในที่ชุมชน การเขียนในที่สาธารณะหรือต่อหน้าผู้คน หรือแม้กระทั่งการกลัวเข้าห้องน้ำสาธารณะ และจากการศึกษากับนักเรียนและนักศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลที่พบบ่อย คือ ความวิตกและประหม่าเมื่อต้องสื่อสารกับผู้อื่น กลัวการพูดต่อคนหมู่มากมากที่สุด (Leary, 1983) ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากความวิตกกังวลทางสังคม เป็นอุปสรรคต่อการแสดงศักยภาพและความสามารถจริงที่แฝงอยู่ในคน ๆ นั้น รวมทั้งส่งผลต่อด้านชีวิตส่วนตัว ทำให้ต้องเก็บตัว หลีกหนีจากสังคม ในบางราย จะหันไปพึ่งการดื่มสุราใช้สารเสพติด เพื่อเป็นการลดความกลัวลง ในด้านการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมจะประสบกับปัญหาด้านการเรียน ผลการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร เพราะหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ในรายที่เป็นรุนแรงจะพักการเรียนหรือลาออกจากสถานศึกษาเดิมไปหาที่เรียนใหม่ที่ไม่ต้องเข้าชั้นเรียน หรือยอมเรียนไม่จบเพียงเพราะขาดคะแนนหรือขาดสอบที่ต้องใช้การนำเสนอต่อหน้าชั้นเท่านั้น ในด้านการทำงาน ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม มักประกอบอาชีพที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับการติดต่อกับผู้คน หรือทำงานเบื้องหลัง เมื่อมีการเลื่อนตำแหน่งงาน บางรายจะปฏิเสธการรับตำแหน่ง ยอมทำงานในหน้าที่เดิม เพราะกลัวจะต้องปกครองคน ติดต่อกับผู้คนหรือนำเสนองานหน้าที่ประชุม จึงทำให้พลาดโอกาสในความก้าวหน้าด้านการทำงาน (Beidel, & Turner, 1998) ในด้านสัมพันธภาพ ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม จะมีปัญหาเรื่องการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยเฉพาะกับคนแปลกหน้า ผู้ที่มีอาวุโสหรือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า และในบางรายยังเกิดขึ้นกับบุคคลรอบข้างที่เป็นรุ่นราวคราวเดียวกันด้วย ด้วยการหลีกเลี่ยงการพูดคุย ยืนหลบอยู่ตรงมุมหรืออยู่ในที่ไม่พลุกพล่านนัก เพื่อไม่ต้องกลัวว่าคนอื่นจะมองตนอย่างไรเมื่อแสดงพฤติกรรมออกมา หรือสนทนากับผู้อื่นเพียงสั้น ๆ ในรายที่มีอาการมาก ๆ อาจมีความคิดถึงขั้นฆ่าตัวตายได้ (สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 2540, หน้า 36)

สาเหตุของการเกิดความวิตกกังวลทางสังคม เกิดจากปัจจัยพันธุกรรม ปัจจัยทางจิตวิทยา และปัจจัยทางสังคม โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่ปัจจัยด้านจิตวิทยา และปัจจัยทางด้านสังคม ทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา ที่พยายามอธิบายเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดความวิตกกังวลทางสังคม

ทางด้านจิตวิทยา (Psychological Factors) มีอยู่ 3 แนวคิดหลัก คือ 1) การถูกวางเงื่อนไขของความวิตกกังวล (The Conditioned Anxiety) ที่ก่อให้เกิดเป็นประสบการณ์ทางลบขึ้นมา 2) การขาดทักษะทางสังคม (Social Skills Deficit) ทำให้ไม่กล้าแสดงออก ลำบากใจที่จะกระทำแล้วจะทำได้ไม่ดี รุ่มง่าม หรือทำไม่ถูกต้อง กลัวผลที่จะตามมาในทางลบ และ 3) แนวทางด้านความคิด (Cognitive Approaches) ที่มีมุมมองว่าความวิตกกังวลทางสังคมเกิดมาจากความคิดของบุคคล (Beidel et al., 1998; Leary, 1983; Liebowitz, 1985) โดยนักจิตวิทยาทางด้านความคิดสร้างโมเดล (Model) อธิบายถึงสาเหตุไว้หลายรูปแบบ คือ เกิดจากการประเมินตนเองในทางลบ ความต้องการสร้างความประทับใจ การตั้งมาตรฐานที่สูงเกินไป และความมุ่งมั่นใจอยู่ที่ตนเอง (Antony & Swinson, 2000; Leary, 1983; Scheier & Carver, 1985; Well et al., 1995)

ในแนวคิดแรก การถูกวางเงื่อนไขของความวิตกกังวล เกิดจากการมีประสบการณ์ทางลบกับการเข้าสถานการณ์ทางสังคมหรือเคยได้รับตอบสนองในการลบ เช่น การถูกหัวเราะเยาะ การถูกวิจารณ์อย่างแรง บุคคลจะเกิดทัศนคติที่ไม่ดีขึ้นมาต่อตนเอง จนกลายเป็นความทรงจำในทางลบ รู้สึกว่าตนเองนั้นทำตัวน่าอับอาย และจดจำประสบการณ์ทางลบนั้นอย่างฝังใจ ทำให้เกิดความคิดที่ไม่ดีต่อตนเอง มโนภาพในทางลบจะปรากฏขึ้นในคราวต่อไปที่ต้องเข้าเผชิญสถานการณ์ทางสังคมทำให้เกิดเป็นความกลัวขึ้นมา จนในที่สุด บุคคลเหล่านี้ จะไม่กล้าเข้าสังคมหรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คน และใช้วิธีการหลีกเลี่ยงแทน (Lunney & Oliphant, 2008) จากงานวิจัยของออส (Milgrom, Vignehsa, & Weinstein, 1992) พบว่า ร้อยละ 58 ของผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมเกิดจากประสบการณ์ในทางลบมาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย (Stemberger, Turner, Beidel, & Calhoun, 1995) ที่พบว่า ร้อยละ 44 ของผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม เคยมีประสบการณ์ในทางลบมาก่อน โดยร้อยละ 56 เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมเฉพาะเรื่อง ส่วนร้อยละ 40 เป็นผู้ที่วิตกกังวลทางสังคมในเรื่องทั่วไป อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ มีข้อสังเกตว่า ร้อยละ 20 ของกลุ่มควบคุมที่เคยมีประสบการณ์ทางลบมาก่อน แต่กลับไม่มีความวิตกกังวลทางสังคม

แนวคิดที่สอง การขาดทักษะทางสังคม จากงานวิจัยในด้านทักษะทางสังคม พบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมในระดับสูงนั้น จะมีทักษะสังคมน้อยกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลในระดับต่ำ (Edelmann, 1985; Glasgow & Arkowitz, 1975; Leary, 1983; Liu & Durran, 1977; Narayanan et al., 1983) และมีงานวิจัยอยู่ส่วนหนึ่งที่ศึกษา พบว่า ความวิตกกังวลทางสังคมที่เกิดขึ้น ในผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมบางราย สัมพันธ์กับการขาดทักษะด้านการเข้าสังคมกับทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น (Jonas et al., 2012) โดย (Leary, 1983; Smári, Bjarnadóttir, & Bragadóttir, 1998) ศึกษาพบว่า ทักษะทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลทางสังคม ในกลุ่มนักศึกษาปริญญาตรี นั่นคือ ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมสูง มีทักษะทางสังคมต่ำ

และจากศึกษาของ (Spence, Donovan, & Brechman-Toussaint, 1999) ศึกษาเด็กที่มีความวิตกกังวลทางสังคม โดยใช้เครื่องมือ ประกอบด้วย แบบรายงานตนเองแบบรายงานจากผู้ปกครอง แบบสอบถามความเชื่อมั่น และการสังเกตพฤติกรรมโดยตรง พบว่า ความวิตกกังวลทางสังคมสัมพันธ์กับการขาดทักษะทางสังคม นอกจากนี้ (Fydrich, 1998) ศึกษาพบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างแบบวัดความวิตกกังวลทางสังคม และทักษะทางสังคมที่สังเกตได้ (ได้แก่ สายตา คุณภาพน้ำเสียงระยะเวลาในการพูด อาการที่แสดงออกถึงความอึดอัด การไหลลื่นของประโยคการสนทนา) และยังพบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมมีคะแนนด้านทักษะทางสังคมน้อยกว่าผู้ที่มีความวิตกกังวลเรื่องอื่นและคนปกติ

แนวคิดที่สาม แนวทางด้านความคิด ซึ่งได้รับความสนใจในการศึกษาวิจัยมากที่สุด โดยทฤษฎีร่วมสมัยในเรื่องความวิตกกังวลทางสังคม จะเน้นถึงบทบาทของกระบวนการทางความคิด และความมุ่งความสนใจเป็นสำคัญ โดยพบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม มักใช้ประโยชน์ในทางลบพูดกับตนเอง และประเมินตนเองไปในทางที่ไม่ดี ก่อนที่จะเข้าสู่สถานการณ์ทางสังคมเกิดความคิดว่าเขาจะแสดงออกมาได้ไม่ดี คนอื่นต้องมองหรือวิจารณ์การแสดงออกของเขาในทางลบหรือคิดว่าตนเองไม่มีทักษะพอที่จะเข้าสังคมหรือแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์นั้นได้ (Clark & Arkowitz, 1975; Fydrich et al., 1998; Leary, 1983; Wasserstrom, Glass, & Posner, 1982; Woody, Chambless, & Glass, 1997) และมักย้อนคิดถึงเหตุการณ์ที่เขาเคยทำได้ไม่ดี มากกว่าการพิจารณาว่าตนเอง มีทักษะหรือการพัฒนาตัวในทางที่ดีขึ้น รวมถึงคอยฟังหรือจดจำคำพูดทางลบ คำวิจารณ์ของผู้อื่นที่มีต่อตนเองมากกว่าคำชมที่ผู้อื่นมีให้ ความทรงจำด้านลบนี้เอง ที่จะคอยกระตุ้นให้เขาเกิดความวิตกกังวลเมื่อต้องเข้าสู่สถานการณ์ทางสังคมในอนาคตได้เช่นกัน (Leary, 1983)

โมเดลทางความคิดของ (Rapee, & Heimberg, 1997) อธิบายไว้ว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม มักคิดว่าผู้อื่นชอบวิพากษ์วิจารณ์ หรือพูดประเมินพวกเขาไปในทางลบเพราะโดยแท้จริงแล้ว เขาต้องการได้รับการยกย่องชมเชยจากผู้อื่นเป็นสำคัญ สัมพันธ์กับงานวิจัยของ (Rapee & Heimberg, 1997) ที่พบว่า ความวิตกกังวลทางสังคมสัมพันธ์กับความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลที่ต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และต้องการให้ทุกคนยอมรับในตัวเขา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Scheier & Carver, 1985) ที่ว่าความวิตกกังวลทางสังคม เกิดขึ้นจากสาเหตุ 2 ประการ ดังนี้ ประการแรก บุคคลนั้นต้องการสร้างให้ผู้อื่นเกิดความประทับใจในตัวเขา และประการที่สอง เขาเชื่อว่าตนเองคงไม่สามารถสร้างความประทับใจนั้นขึ้นมาได้ โดย Clark, & Wells, (1995, pp. 69-73) อธิบายต่อยอดเพิ่มเติมว่า ความวิตกกังวลทางสังคมเกิดจากความปรารถนาต้องการสร้างให้ผู้อื่นประทับใจชื่นชมในตัวเขา ผนวกกับความเชื่อของบุคคลที่เกิดขึ้นว่าจะต้องเสี่ยงต่อการแสดงพฤติกรรมออกมาได้ไม่ดีพอ ไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม เมื่อต้องเข้าสู่สถานการณ์ทางสังคม และอาจได้รับผลลัพธ์ที่ไม่ดี

ตามมา (เช่น ถูกปฏิเสธ สูญเสียคุณค่าในตัวเอง) นักจิตวิทยาทางด้านความคิดเชื่อว่า ปัญหาความวิตกกังวลทางสังคมเป็นผลมาจากอคติในการแปลความสถานการณ์ทางสังคม หรือเกิดจากความรูสึกในทางลบ (Stopa & Clark, 2000, p. 273) จึงส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำที่แสดงออกมา โดยการประเมินทางลบนั้น อาจเกิดจากอคติด้านความทรงจำ อคติจากความสนใจอคติจากการตัดสินใจ วิธีการแปลความหมายสถานการณ์ในเรื่องที่เกิดขึ้น (Stopa & Clark, 2000, p. 274) นอกจากนี้ ความวิตกกังวลทางสังคม ยังมีสาเหตุมาจากการตั้งมาตรฐานที่สูงเกินไป ทั้งการตั้งมาตรฐานการกระทำให้กับตนเองว่าต้องทำให้ได้สมบูรณ์แบบ หรือการคิดประเมินไปเองว่าคนภายนอกนั้น ตั้งความหวังต่อการกระทำ การแสดงออกของตนเองไว้สูง (Rapee, & Heimberg, 1997, pp. 743-756) โดยจากการวิจัยของ Antony et al. (1998, pp. 1143-1154) พบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม จะรูสึกกดดันจากผู้อื่นว่าต้องทำให้ได้ดีพร้อมสมบูรณ์แบบที่สุดมากกว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลในเรื่องอื่น ๆ หรือคนปกติ ความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเอง ยังเป็นอีกสาเหตุหนึ่งในแนวทางด้านความคิดที่ทำให้บุคคลเกิดความวิตกกังวลทางสังคม และเป็นลักษณะที่พบในปัญหาทางอารมณ์อีกหลายโรค (Wells, Clark, & Ahmad, 1998, p. 631) โดยบุคคลจะดึงความสนใจทั้งหมดอยู่ที่การรับรู้ร่างกาย และการกระทำของตนมากเกินไป เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสถานการณ์ที่ทำให้ต้องเกิดความอับอายและขายหน้า จนทำให้การรับรู้ต่อสิ่งภายนอกลดน้อยลง ส่งผลต่อกระบวนการความคิดเชื่อในทางลบของบุคคล (Carver, et al., 1983, pp. 333-353; Well, et al., 1995, pp. 153-154) และยังส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในระบบการทำงานของร่างกายตามมา จากการศึกษาของ (Stopa & Clark, 2000, p. 273) พบว่า ความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกทุกข์ใจ เนื่องจากจะบุคคลจะใช้ความคิดในด้านลบมากกว่าด้านบวก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (Clark & Wells, 1995, pp. 69-73) ที่พบว่า เมื่อบุคคลคิดว่าตนเองอาจเกิดความล้มเหลวในการสร้างความประทับใจให้เกิดขึ้นกับผู้อื่น

ในสถานการณ์สังคมต่าง ๆ เขาจะเริ่มไม่สนใจสิ่งแวดล้อมอื่นรอบตัว และหันมาพะวงอยู่กับตนเองว่าเขาควรจะทำตัวให้คนอื่นมองเขาอย่างไร คนอื่นจะมองและรูสึกกับเขาอย่างไร ดังนั้น ถ้าผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมสามารถถ่ายเทความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเอง มาสู่ความคิดมุ่งสนใจสิ่งแวดล้อมภายนอก ย่อมทำให้ความวิตกกังวลที่มีอยู่นั้นลดลงได้ (Hofmann, 2000, pp. 717-725; Mersch, 1995, pp. 259-269) ซึ่งจากงานวิจัย (Wells & Papageorgiou, 1998, pp. 153-161) พบว่า การบำบัดด้วยวิธีการเผชิญกับสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความกังวล (Exposure Therapy) ร่วมกับการให้คำแนะนำให้มุ่งความสนใจไปที่สิ่งแวดล้อมภายนอก จะมีประสิทธิภาพกว่าวิธีการเผชิญกับสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความกังวลเพียงอย่างเดียว

ในช่วงก่อน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา รูปแบบของทดลองหรือการบำบัดรักษาความวิตกกังวลทางสังคมนั้นมีจุดอ่อนอยู่คือ การศึกษานั้นมีจำนวนไม่มาก และขาดการศึกษาต่อในระยะยาวและ

การติดตามผล นอกจากนี้ ยังไม่พบว่า มีวิธีการใดที่ดีกว่าอีกวิธีการหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ช่วงหลัง 2 ทศวรรษนี้ มีงานศึกษาวิจัยเปรียบเทียบรูปแบบและวิธีการบำบัดความวิตกกังวลทางสังคมเพิ่มมากขึ้น โดยงานวิจัยของสโคลิงและเอมเมลแคมป์ (Mersch, 1995, p.259) ได้ศึกษาเปรียบเทียบถึงการตอบสนองของคนไข้ต่อการรักษาที่ต่างกัน 3 แบบ คือ การรักษาด้วยวิธีการเผชิญกับสภาพการณ์จริง การฝึกหัดทักษะสังคม และการบำบัดความคิด มีการสลับวิธีทั้งหมด 6 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ผลปรากฏว่า คนไข้ดีขึ้นจากเวลาในการรักษา ไม่ใช่ประเภทจากการรักษา และในงานวิจัยต่อมา ได้เพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาเข้าไปด้วย นั่นคือ วิธีแรก ใช้การจับคู่วิธีการรักษาให้เหมาะสมกับอาการของแต่ละคน เช่น หากผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมมีอาการทางด้านร่างกายก็ใช้การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ซึ่งพบว่าดีกว่าการฝึกทักษะสังคมหรือใช้วิธีการอื่น (Merch, 1995, p. 259) วิธีที่สอง เป็นการสร้างชุดการรักษาขึ้น โดยผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ ต้องครอบคลุมอาการต่าง ๆ ของความวิตกกังวลทางสังคม และตั้งแต่ปี 1985 เริ่มมีการนำเอาเทคนิคแบบบูรณาการเข้ามาใช้กันมาก เช่น การผสมผสานระหว่างวิธีการเผชิญกับสภาพการณ์จริงที่ทำให้เกิดความกังวล ร่วมกับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างความคิดใหม่ (Cognitive Restructuring) หรือการนำเอาการบำบัดด้วยเหตุผล-อารมณ์ (Rational Emotive Therapy: RET) การฝึกทักษะสังคมใช้ร่วมกับวิธีการเผชิญ โดยพบว่า วิธีการแบบบูรณาการนี้ได้ผลดีกว่าการใช้วิธีการเผชิญเพียงอย่างเดียว (e.g. Mattick & Peters, 1988, pp. 251-260; Mattick, Peters, & Clarke, 1989, pp. 3-23; Merch, 1995, pp. 259-269; Scholing, & Emmelkamp, 1993, pp. 667-681; Scholing, & Emmelkamp, 1996, pp. 447-252) และจากการศึกษาของสโคลิงและเอมเมลแคมป์ (Scholing, & Emmelkamp, 1993, pp. 155-170) ทดลองสลับเทคนิคที่ใช้ในวิธีการแบบบูรณาการระหว่างการบำบัดด้วยเหตุผล-อารมณ์ กับวิธีการเผชิญขึ้นก่อน-หลังว่ามีผลต่างกันหรือไม่ ปรากฏว่าผลที่ได้จากการสลับเทคนิคทั้งช่วงหลัง การทดลองและการติดตามผลนั้นไม่แตกต่างกัน วิธีบำบัดรักษาทางด้านจิตใจที่นิยมนำมาใช้สำหรับการรักษาความวิตกกังวลทางสังคม จึงสรุปออกมาได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ คือ 1) การรักษาโดยใช้วิธีการเผชิญ (Exposure-Based Treatments) อาทิ การเผชิญกับสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความกังวลในจินตนาการหรือในสภาพการณ์จริง (Imaginal Exposure or *In Vivo* Exposure) การฝึกซ้อมบทบาทสมมติ 2) การรักษาทางความคิด (Cognitive Treatments) อาทิ การถกกับความคิดเชื่อที่ไม่สมเหตุผล ผลการสอนหลักการ ABC 3) การฝึกผ่อนคลายแบบประยุกต์ (Applied Relaxation) อาทิ การฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อร่วมกับวิธีการเผชิญสถานการณ์ที่กลัวที่ละน้อย และ 4) การฝึกทักษะสังคม (Social Skills Training) อาทิ การฝึกทักษะการสื่อสาร การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก การฝึกภาษากาย (Antony & Swinson, 2000, p. 69)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลทางสังคม พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องนี้จำนวนน้อยมาก วิธีการบำบัดรักษาความวิตกกังวลทางสังคมที่นำมาใช้

จะใช้หลักพฤติกรรมบำบัด ด้วยวิธีการลดความรู้สึกหว้นไหวอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization) และการใช้อินเทอร์เน็ตในการบำบัด (พงศธร เนตราคม, 2544, หน้า, 49-54) ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงองค์ประกอบของความวิตกกังวลทางสังคมทางด้านจิตวิทยากับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในภาคใต้ตอนล่าง ว่ามีองค์ประกอบของความวิตกกังวลทางสังคมตามแนวคิดของ Leary (1983, pp. 31-46); Clark, & Wells, (1995, pp. 69-93); Rapee, & Heimberg, (1997, pp. 743-756) หรือไม่ รวมถึงศึกษาวิธีการบำบัดความคิด-พฤติกรรมว่าสามารถลดความวิตกกังวลทางสังคมได้หรือไม่ ผู้วิจัยมุ่งหวังว่า ผลของการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการบำบัดรักษาผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านนี้ต่อไป

ประเภทของความวิตกกังวล (Type of Anxiety)

Spieberger & Gorsuch แบ่งความวิตกกังวล ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) ความวิตกกังวลขณะ เฉลี่ย (State anxiety or S-Anxiety or A-state) คือ ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในเวลาเฉพาะเมื่อมี สถานการณ์เข้ามากระทบและมีแนวโน้มว่าจะทำให้เกิดอันตรายหรือคุกคามบุคคล เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นชั่วคราวทำให้บุคคลนั้นเกิดความรู้สึกตึงเครียดหวาดหวั่น ภาวะกระวนกระวาย ลักษณะอารมณ์ สรีระและที่ให้การดูแลผู้ป่วยซึ่งมีอาการไม่แน่นอนไม่สามารถพฤติกรรมที่โต้ตอบ ความวิตกกังวลแบบเฉลี่ยจะสังเกตเห็นได้ และผู้ที่มีความวิตกกังวลสามารถ บอกได้ความรุนแรง และระยะเวลาที่เกิดความวิตกกังวล จะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ การเรียนรู้ และประสบการณ์ในอดีตของแต่ละบุคคล ดังนั้น ความวิตกกังวลของผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล จึงจัดเป็นความวิตกกังวลขณะเฉลี่ย และ 2) ความวิตกกังวลแฝง (Trait Anxiety or T-Anxiety or A-Trait) เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นกับบุคคลใน สถานการณ์ทั่วไปเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนเป็นลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคล และเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (Personality trait) จะไม่ปรากฏออกมาในลักษณะของพฤติกรรมโดยตรงแต่จะเพิ่มความรุนแรงของความวิตกกังวลขณะ เฉลี่ยบุคคลที่มีความวิตกกังวลแฝงสูงจะรับรู้แปลความและประเมินสถานการณ์ก่อให้เกิดความวิตกกังวลได้เร็วกว่าผู้ที่มีความวิตก กังวลแฝงต่ำ

ลักษณะความวิตกกังวลทางสังคม

ศิริเพิ่ม เขาวนศิลป์ (2543) ได้ค้นคว้ารายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวถึงความวิตกกังวลทางสังคม สามารถสรุปให้เห็นถึงลักษณะความวิตกกังวลที่รวมกันเรียกว่า ความวิตกกังวลทางสังคม ได้ดังนี้

1. ความวิตกกังวลในการมีนัดหมายกับเพศตรงข้าม (Dating Anxiety)
2. ความวิตกกังวลในการพูดหรือนำเสนอในที่ชุมชน (Speech Anxiety)
3. ความรู้สึกตื่นกลัวต่อสถานการณ์ทางสังคมที่ตนกำลังประสบอยู่ (Stage Fright)

4. ความวิตกกังวลว่าผู้อื่นจะเข้าใจในการสื่อสารของตนหรือไม่ (Communication Apprehension Anxiety)

5. ความวิตกกังวลที่มีผู้สังเกตพฤติกรรมทางสังคม (Audience Anxiety)

6. ความประหม่าที่มีต่อสถานการณ์ทางสังคม (Social Embarrassment)

7. ความวิตกกังวลที่มีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม (Heterosexual Anxiety)

8. ความวิตกกังวลที่มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal Anxiety)

การวัดความวิตกกังวลทางสังคม

แบบวัดความวิตกกังวลแบบ A-State Scale ซึ่งสร้างขึ้นโดยสปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger) และคณะ แปลเป็นภาษาไทย โดย มาลาตี รุ่งเรืองศิริพันธ์

การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด

Lee and Robbins วิเคราะห์ความเที่ยงโดยวิธีการคำนวณ Cronbach's Alpha Coefficient นักศึกษามหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไปที่มีอายุ 19-39 ปี ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของความวิตกกังวลแบบ A-State ระหว่าง 0.91-0.93

นันทินี ศุภมงคล (2547) ได้หาค่าความเที่ยงของแบบวัดด้วยการนำคะแนนที่ได้จากนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 155 คน โดยวิธีประเมินค่าคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตร Cronbach's Alpha Coefficient ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาแบบ A-State เท่ากับ 0.90

แบบประเมิน STAI Form Y-1 เป็นแบบประเมิน A-State หรือความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น มีจำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วยข้อความเชิงบวกมี 10 ข้อ (ข้อ 1,2, 5,8,10,11,15,16,19,20) ให้คะแนน 4,3,2,1 คะแนน ส่วนข้อความเชิงลบมี 10 ข้อ (ข้อ 3,4,6,7,9,12, 13,14,17,18) ให้คะแนน 1,2,3,4 คะแนน

ดังนั้น คะแนนรวมสูงสุดของแบบวัด คือ 80 คะแนน คะแนนรวมต่ำสุด คือ 20 คะแนน

ค่าคะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับความวิตกกังวลสูง

ค่าคะแนนรวมน้อย หมายถึง ระดับความวิตกกังวลต่ำ

เมื่อนำคะแนนมาจัดระดับความวิตกกังวลแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

20-39 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ (Low Anxiety)

40-59 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลปานกลาง (Moderate Anxiety)

60-80 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (High Anxiety)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาความวิตกกังวลประเภทความวิตกกังวลทางสังคม โดยมีรายละเอียดของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของกระบวนการศึกษากับความวิตกกังวลทางสังคม

นันทนา นามฝน (2542, หน้า 15-27) ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางสังคมก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ กลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วย นักศึกษาพยาบาลจำนวน 57 คน นักศึกษาจำนวน 23 คน เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการปรับตัว 2 ครั้ง กิจกรรมเพื่อการปรับตัว ประกอบไปด้วยการรู้จักเพื่อนใหม่ การฝึกทักษะการอ่านและการเขียน การฝึกวางแผนการใช้เวลาว่างและการวางแผนเป้าหมายความสำเร็จในอนาคต โดยนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลทางสังคมจะทำแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลทางสังคมสร้างขึ้นโดยสิริเพิ่ม เชาวศิลป์ (ดัดแปลงมาจากวัตสันและคณะ ปี 1969) ซึ่งประกอบไปด้วย 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการวัดการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ทางสังคม มีจำนวนข้อคำถาม 28 ข้อ (ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม = 0.77) ส่วนที่สอง เป็นการวัดความกลัวและการประเมินในทางลบ มีจำนวนข้อคำถาม 30 ข้อคำถาม (ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม = 0.85) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ t-test ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ก่อนเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการปรับตัวด้านการเรียน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลทางสังคมในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีจำนวนร้อยละ 26.08, 65.21 และ 8.69 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม หลังการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการปรับตัว พบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีอยู่จำนวนร้อยละ 17.39, 89.5 และ 13.04 ตามลำดับ แม้ว่าร้อยละ ของผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมในระดับสูงลดน้อยลง แต่ผลทางสถิติที่ได้ ไม่มีความแตกต่างกัน ระหว่างก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการปรับตัว

ซิมบาร์โด และคณะ (Leary, 1983, p. 12; citing Zimbardo, 1977; Pilkonis, & Norwood, 1974) ทำแบบสำรวจกับประชากรชาวอเมริกัน พบว่ามากกว่าร้อยละ 90 เกิดความรู้สึกอายเป็นบางครั้งเมื่อต้องเข้าสังคม และมากกว่าร้อยละ 50 ตอบว่า ความอายนี้ทำให้พวกเขาเกิดปัญหาบ้างบางขณะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนระดับอุดมศึกษาพบว่า ร้อยละ 11-37 นั้นรู้สึกประหม่ากลัวเมื่อต้องพูดคุยหรือนัดพบกับเพื่อนต่างเพศ (Leary, 1983, p. 12; citing Borkovee, stone, O'Brien & Kaloupek, 1974; Glass Gottman, & Schmurak, 1976; Arkowitz et al., 1978) และจากการศึกษาของมาตินและเซอร์เฟส (Leary, 1983, p. 12) พบว่านักเรียนในวิทยาลัยมาขอรับคำปรึกษาเรื่องการพูดคุย การวางตัวกับเพศตรงข้าม มากกว่าการขอคำปรึกษาเรื่องการเรียนหรือการเตรียมตัวหางานทำเสียอีก

ความวิตกกังวลทางสังคมที่มักจะพบบ่อย ๆ คือ การพูดคุยกับคนแปลกหน้า การสัมภาษณ์งาน การตกเป็นเป้าสายตา การพูดคุยกับผู้อาวุโสกว่า หรือมีตำแหน่งหน้าที่การงานบรรดาศักดิ์ที่สูงกว่า โดยการพูดต่อหน้าชุมชนจะพบมากที่สุด และในนักเรียนระดับอุดมศึกษารายงานว่ากลัวการพูดต่อหน้าคนหมู่มากมากที่สุด (Leary, 1983, p. 12) และจากงานวิจัยของ (Leary, 1983, p. 12)

ประมาณการณ์ว่า นักเรียนระดับอุดมศึกษา ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ที่มีความประหม่าอย่างมากเมื่อต้องสื่อสาร

Antony & Swinson, (2000, p. 54) สร้างแบบสำรวจอิงเกณฑ์ DIS IV ในเมืองเอเดมอนด์ อัลเบอร์ตา และแคนาดา พบอัตราความชุกของผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคม ร้อยละ 1.7

Tillfors et al, (2001, pp. 289-298) ศึกษาเรื่องความวิตกกังวลทางสังคมและบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยง ที่สัมพันธ์กับครอบครัวที่บิดามารดามีประวัติอาการวิตกกังวลทางสังคมในกลุ่มประชากรสวีเดนทั่วไป ประกอบไปด้วยเพศหญิง 1,000 คน เพศชาย 1,000 คน สุ่มมาจากประชากรในบริเวณสต็อกโฮล์มและเกาะกอตแลนด์ ช่วงอายุระหว่าง 18-70 ปี โดยใช้เกณฑ์ของ DSM-IV เทียบกับแบบสอบถามที่ส่งทางจดหมาย มีผู้ตอบกลับมาทั้งสิ้น 1,202 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลทางสังคมและหรือมีบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยงร่วมด้วย และเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยงและหรือมีความวิตกกังวลทางสังคม จากการศึกษาพบว่า กลุ่มที่นำมาศึกษานั้น มีความเสี่ยงสัมพัทธ์เป็น 2-3 เท่าต่อการเป็นโรคกลัวสถานการณ์ทางสังคม ระดับความรุนแรงที่มากขึ้น ไม่ได้ส่งผลต่อความเสี่ยงสัมพัทธ์ที่เกิดขึ้น ข้อมูลที่ได้ แสดงโดยนัยให้เห็นว่าความวิตกกังวลทางสังคมและบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยง ล้วนเป็นมิติหนึ่งของอาการกลัวสังคม ดังนั้น สมาชิกครอบครัวที่เป็นโรคนี้อาจมีความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้น 2-3 เท่าในการเกิดความวิตกกังวลทางสังคมและบุคลิกภาพแบบหลีกเลี่ยง

Gibbons, (1991, p. 16) ได้ใช้วิธีการเตือนด้วยเสียง (Beeper Technique) กับสถานะทางอารมณ์แบบต่าง ๆ ของผู้เข้าร่วมการทดลองในหลายครั้งต่อวัน พบว่า ผู้เข้าร่วมการทดลองส่วนใหญ่รายงานว่า หากเขาเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ ที่สมัครใจ เขาจะเกิดความมีสติรู้ตัว (Self-Awareness) ในตนเอง และจะรู้สึกเกิดอารมณ์ทางลบเวลาเขาอยู่ในภาวะมุ่งความสนใจอยู่ที่ตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gibbons, (1991, p. 16) ที่พบว่าความสนใจตนเองที่เรื้อรังนั้นสัมพันธ์กับสถานะอารมณ์ทางลบที่เรื้อรังโดยเฉพาะ ภาวะซึมเศร้า เมื่อบุคคลมุ่งความสนใจอยู่ที่ตนเองจะทำให้ตัวเขาเกิดความรู้สึกอึดอัดใจ

Woody et al., (1997, pp. 117-129) ศึกษาการบำบัดความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเอง โดยพบว่า หลังจากการบำบัด ความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเองลดลงในขณะที่ความมุ่งสนใจภายนอกไม่ได้เพิ่มขึ้น และความคิดสนใจตนเองในทางลบที่ลดลงจะมีความสัมพันธ์สูงกับอาการกลัวสังคมที่ลดลง ซึ่งเป็นผลจากการบำบัดทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตนเองในทางบวกมากขึ้นด้วยการลดความถี่ของความมุ่งสนใจอยู่ที่ตนเองในทางลบลดลง ประโยคการพูดต่อตนเองในทางลบมีความสัมพันธ์อย่างมากกับการวัดพยาธิสภาพมากกว่าประโยคต่อตนเองในทางบวก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “พลังความคิดทางบวก” ในทางตรงข้าม ความคิดมุ่งภาระงาน ก่อนและหลังการทดลองแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

Clark and McManus, (2002, pp. 92-100) ศึกษาเรื่องอคติในการส่ง ข้อมูลของผู้ที่มีอาการกลัวสังคมว่า ความวิตกกังวลทางสังคมเกิดจาก 1) การตีความต่อเหตุการณ์ต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก 2) การพยายามค้นหาการตอบสนองทางลบจากผู้อื่น 3) ความสมดุลของความสนใจระหว่างกระบวนการภายในตนเองกับกระบวนการภายนอก 4) การย้อนนึกถึงข้อมูลทางลบ 5) การคอยสังเกตตัวเอง และกระบวนการการคาดการณ์ถึงปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นทั้งก่อนและหลังเหตุการณ์ ถ้าหากอคติที่กล่าวมานี้ ทำให้ความวิตกกังวลทางสังคมนั้นคงอยู่ ควบคุมอคติเหล่านี้ได้ น่าจะทำให้ความกลัวลดลงได้

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลทางสังคม

ระชานนท์ ทวีผล (2558, หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการโรงแรม คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร กาวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับของปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายใน และความวิตกกังวลของนักศึกษา และ 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษา โดยเก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถาม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการโรงแรม คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 363 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และกาวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับความวิตกกังวลจากปัจจัยภายนอกโดยรวม เมื่อจำแนกรายด้าน พบว่าด้านการบริหารหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือด้านผู้สอน ด้านการเรียนการสอน และด้านสิ่งแวดล้อมและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนของระดับความวิตกกังวลจากปัจจัยภายใน โดยรวมอยู่ในระดับระดับปานกลาง เมื่อมีการจำแนกรายด้าน พบว่าด้านภาระหน้าที่ของผู้เรียนและด้านเจตคติของผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือด้านการประวัตินิยมหลังของผู้เรียนและด้านแรงจูงใจของผู้เรียนอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมากที่สุด และ 2) ตัวแปรอิสระจำนวน 3 ปัจจัย ได้แก่ ด้านบริหาร หลักสูตร ด้านประวัตินิยมหลัง และด้านเจตคติ ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษา

เจนจิรา ชัยปาน, ทราญขวัญ พรหมแก้ว และสิทธิ ศรีนาค (2556, หน้า ข) ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4 ปี การศึกษา 2556 จำนวน 78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลจากการศึกษาพบว่า 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.04) 2) ระดับความวิตกกังวล

ในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขา
ภาษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 4 ปี การศึกษา 2556 พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง

วิทยา ปังอุทา, ภาวันตี วงศ์ศรีจันทร์, ศุภวารีย์ สิงโสม, วราภรณ์ วินทะสมบัติ, ภูฉาย บำรุงตา
และสมบัติ ท้ายเรือคำ (2556, หน้า) ศึกษาวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลและการปรับตัวในการเรียนของ
นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวนนิสิต 900 คน ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้น (Multistage
Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบวัดเกี่ยวกับความวิตกกังวลและการปรับตัวในการเรียน
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One-way MANOVA) ผลการวิจัยพบว่า 1) นิสิตมหาวิทยาลัย
มหาสารคามมีความวิตกกังวลในการเรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) นิสิตมหาวิทยาลัย
มหาสารคามมีการปรับตัวในการเรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน อยู่ใน
ระดับปานกลางทั้ง 2 ด้าน ทั้งด้านการปรับตัวทางจิตใจ และด้านการปรับตัวทางกาย 3) ความวิตก
กังวลกับการปรับตัวในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม มีความสัมพันธ์กัน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่มีกลุ่มเรียนต่างกัน มีความวิตก
กังวลในการเรียนด้านจิตใจ ด้านกาย และโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
และมีการปรับตัวในการเรียนด้านกายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่มีการ
ปรับตัวในการเรียนด้านจิตใจไม่แตกต่างกัน ทำให้นิสิตมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่มีกลุ่มเรียนต่างกัน
มีการปรับตัวในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการวัดกับความวิตกกังวลทางสังคม

ไพรัช วงศ์ศรีตระกูล (2554) ศึกษาวิจัยเรื่อง ความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยธนบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยธนบุรี จำนวน 350 คน ซึ่งได้มาด้วย
วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ โดยใช้คณะวิชาเป็นชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม
ความเครียด ความวิตกกังวล และวิธีการจัดการความเครียดและความวิตกกังวลที่มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.948 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์
ความแปรปรวน และการทดสอบที ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความเครียดอยู่ในระดับปานกลาง
มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และมีวิธีการจัดการความเครียดและความวิตกกังวลอยู่ในระดับ
ปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระดับความเครียด ระดับความวิตกกังวล และวิธีการจัดการความเครียด
และความวิตกกังวลจำแนกตามคณะวิชา พบว่า นักศึกษาที่เรียนในคณะวิชาที่แตกต่างกันมีระดับ
ความเครียดไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษามีระดับความวิตกกังวล และมีวิธีการจัดการความเครียดและ
ความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

การวิเคราะห์การถดถอยเป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent Variable) กับตัวแปรตาม (Dependent Variable) จะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ถ้าศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหนึ่งตัวกับตัวแปรตามหนึ่งตัว เรียกว่า การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นเชิงเดียวหรือการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple Linear Regression Analysis) ถ้าตัวแปรอิสระมีมากกว่าหนึ่งตัวกับตัวแปรตามหนึ่งตัว เรียกว่า การวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Linear Regression)

การวิเคราะห์การถดถอยเป็นวิธีทางสถิติที่มีประโยชน์ในการศึกษาปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมอย่างมาก ทำให้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ และทำนายผลลัพธ์ของปรากฏการณ์นั้น ๆ ได้ ส่วนเรื่องประเภทของข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์และข้อตกลงเบื้องต้นเช่นเดียวกับเรื่องการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis)

การวิเคราะห์สถิติ

การถดถอยพหุคูณเป็นเทคนิคทางสถิติ ผู้วิเคราะห์ควรใช้อัตราส่วนระหว่างตัวแปรทำนายต่อจำนวนหน่วยตัวอย่างให้เหมาะสมกัน Lindeman, Merenda and Gold 1980 กล่าวว่า การประมาณค่าขนาดกลุ่มตัวอย่างของตัวแปรทำนาย 1 ตัวแปร ควรกำหนดกลุ่มตัวอย่างประมาณ 20 หน่วย เพื่อให้ได้สมการทำนายที่เสถียรหรือเชื่อถือได้ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณใช้หลักการเรื่องความแปรปรวนที่แท้จริง (True Variance) กับความแปรปรวนจากความคลาดเคลื่อน (Error Variance) ถ้าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R) มีค่าสูงผิดปกติอาจเกิดความแปรปรวนจากความคลาดเคลื่อนมีค่าสูงก็ได้ ในกรณีนี้ควรใช้ ค่า R^2 ปรับแก้ (Adjusted R^2) เพื่อให้ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายใกล้เคียงกับความเป็นจริง หรืออาจวิเคราะห์ค่า R^2 จากกลุ่มตัวอย่างอีกหนึ่งกลุ่มที่เรียกว่า การตรวจสอบค่า R^2 ข้ามกลุ่ม (Cross Validation) เพื่อนำค่า R^2 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน จุดอ่อนที่สำคัญของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณก็คือ การใส่ตัวแปรทำนายเข้าไปในสมการถดถอยพหุคูณมากเกินไป ดังนั้น ผู้วิเคราะห์ต้องคัดเลือกตัวแปรทำนายแต่ละตัวเข้าไปในสมการถดถอยพหุคูณอย่างมีเหตุผลและมีหลักฐาน

ขั้นตอนการวิเคราะห์

- 1) พิจารณาว่าตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์
- 2) สร้างสมการหรือตัวแบบจำลอง (Model of Analysis) โดยทั่วไปจะเป็นไปตาม สมการ

ดังนี้

$$Y = B_0 + B_1 X_{1i} + B_2 X_{2i} + \dots + B_m X_{mi} + e$$

3) ใช้ t-test ตรวจสอบความสัมพันธ์ โดยตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : ตัวแปรตามไม่ขึ้นต่อตัวแปรอิสระทั้งหมด

H_1 : ตัวแปรตามขึ้นกับตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัว

4) หากพบว่าตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ให้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระครั้งละ 1 ตัวแปร โดยการตั้งสมมติฐานดังนี้

$H_0 : B_i = 0$

$H_1 : B_i \neq 0$

ใช้ R^2 หรือ Adjusted R^2 ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ซึ่งหากค่า R^2 หรือ Adjusted R^2 มีค่าใกล้ 1 หมายความว่า ตัวแปรอิสระนั้นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม หรือมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามน้อยมาก

การตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลสมการถดถอยกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จากค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. ค่าสหสัมพันธ์และสัมประสิทธิ์การทํานาย (Multiple Correlation and Coefficients of Determination) เป็นค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ และสัมประสิทธิ์การทํานายสำหรับตัวแปรสังเกตได้ แยกทีละตัวและรวมทุกตัว รวมทั้งสัมประสิทธิ์การทํานายของสมการโครงสร้างด้วย ควรมีค่าสูงสุดไม่เกิน 1.00 และค่าที่สูงแสดงว่าโมเดลมีความตรง

2. ค่าสถิติวัดระดับความสอดคล้อง (Goodness of Fit Measures) เป็นค่าสถิติที่จะตรวจสอบความตรงในภาพรวมทั้งหมดของโมเดล และยังสามารถเปรียบเทียบระหว่างโมเดลว่า โมเดลใดจะมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากกว่ากัน กล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

2.1 ค่าสถิติไค-สแควร์ไม่มีนัยสำคัญ ($p > .05$) ดัชนี GFI, AGFI มีค่ามากกว่า .90 ดัชนี CFI มีค่ามากกว่า .95 ดัชนี Standardized RMR มีค่าต่ำกว่า .08 และดัชนี RMSEA มีค่าต่ำกว่า .06 แสดงว่า โมเดลทางทฤษฎีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

2.2 ค่าสถิติไค-สแควร์มีนัยสำคัญ ($p \leq .05$) แต่ค่าอัตราส่วนไค-สแควร์สัมพันธ์น้อยกว่า 3.00 ดัชนี GFI, AGFI มีค่ามากกว่า .90 ดัชนี CFI มีค่ามากกว่า .95 ดัชนี Standardized RMR มีค่าต่ำกว่า .08 และดัชนี RMSEA มีค่าต่ำกว่า .06 ถือว่า โมเดลทางทฤษฎีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (เสรี ชัดเข้ม และสุชาดา กรเพชรปานี, 2546)

สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation)

ความหมาย สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมากกว่าหนึ่งตัวและความสัมพันธ์นี้จะบอกให้ทราบว่าตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในระดับใด สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) เขียนแทนด้วยตัวย่อ R หรือย่อชนิดเต็มรูปเป็น $R_{Y, 12...k}$ (เมื่อ k แทนจำนวนตัวพยากรณ์หรือตัวแปร

อิสระ สหสัมพันธ์พหุคูณ ช่วยให้ทราบถึงความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงที่เป็นไปได้สูงสุดระหว่างกลุ่มของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามนั้น เป็นสหสัมพันธ์อย่างง่าย (แบบ Product-moment) ระหว่าง Y กับคะแนนพยากรณ์ Y' ซึ่งเป็น Linear Combination ของกลุ่มตัวพยากรณ์ X ดังสมการ

$$R = \frac{\sum yy'}{\sum y^2 + \sum y'^2}$$

เมื่อ R แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

Y แทน คะแนนเบี่ยงเบนจากค่าเฉลี่ยของตัวเกณฑ์ (ตัวแปรตามนั้นคือ $Y - \bar{Y}$)

y' แทน คะแนนคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ (นั่นคือ $Y - Y'$)

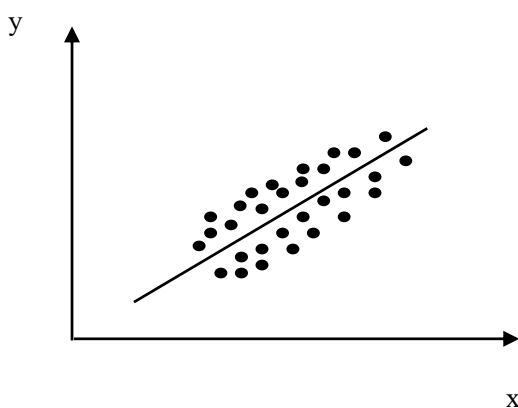
โดยหลักการแล้วจะหาค่า R ได้โดยคำนวณหาคะแนนพยากรณ์ของตัวแปรตาม (หา Y') ของสมาชิกในกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนแล้วหาสหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างคะแนนพยากรณ์ดังกล่าวกับคะแนนจริง (กับ Y) ดังนั้น

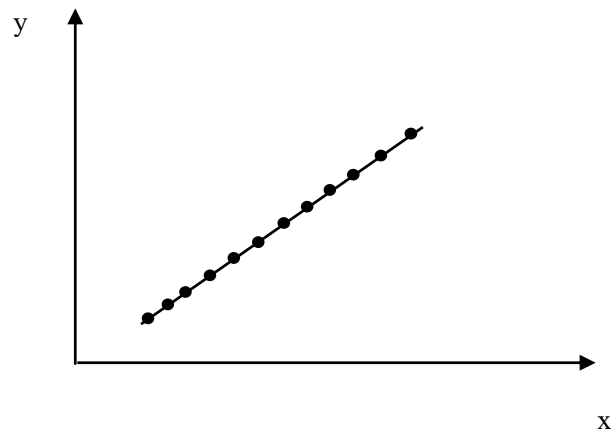
$$R = r_{yy'}$$

หลังจากที่คำนวณค่า R แล้ว ผู้วิจัยจะต้องทำการทดสอบว่าค่า R ที่คำนวณได้นั้นมีนัยสำคัญหรือไม่ โดยทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่า R ก่อน เมื่อพบว่า R มีนัยสำคัญ ผู้วิจัยก็จะมั่นใจได้ว่ากลุ่มตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามค่า R^2 เรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของการทำนาย จะชี้ถึงสัดส่วนที่กลุ่มตัวแปรอิสระสัมพันธ์กับตัวแปรตาม กล่าวคือ เป็นสัดส่วนของความแปรปรวนในตัวแปรตามที่อาจอธิบายได้โดยกลุ่มของตัวแปรอิสระกลุ่มนั้น โดยทั่วไปจะเสนอในรูปร้อยละโดยเอา 100 คูณ R^2 ค่า R จะมีค่าอยู่ระหว่าง .00 ถึง +1.00 ไม่มีค่าที่เป็นลบ

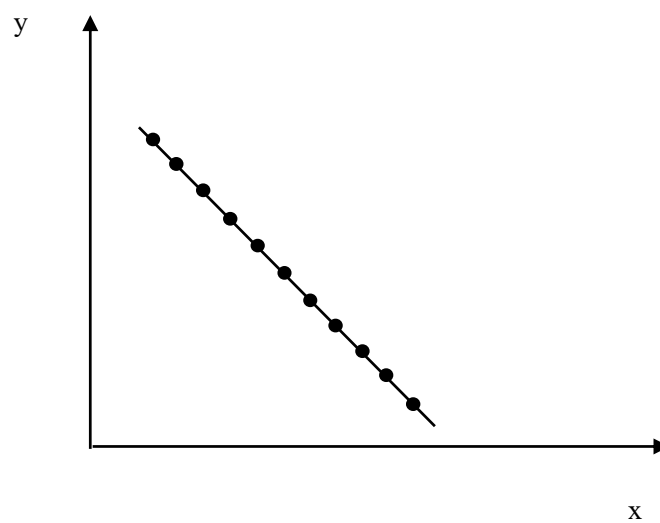
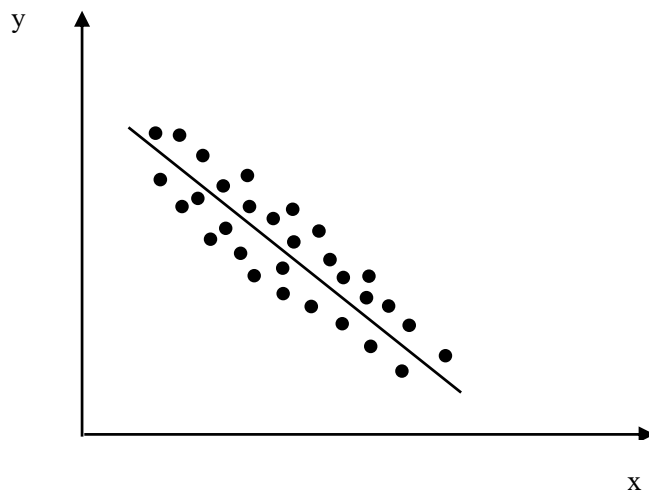
ลักษณะการแจกแจงที่แสดงถึงลักษณะสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว ดังกล่าว (เฉพาะสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรง) อาจแสดงให้เห็นได้ใน 3 รูป ดังนี้

1. สหสัมพันธ์เชิงบวก (Positive Correlations) ซึ่งหมายความว่า เมื่อตัวแปรตัวหนึ่งเพิ่มหรือลดลงอีกตัวแปรหนึ่งก็จะเพิ่มขึ้นหรือลดลงไปด้วย

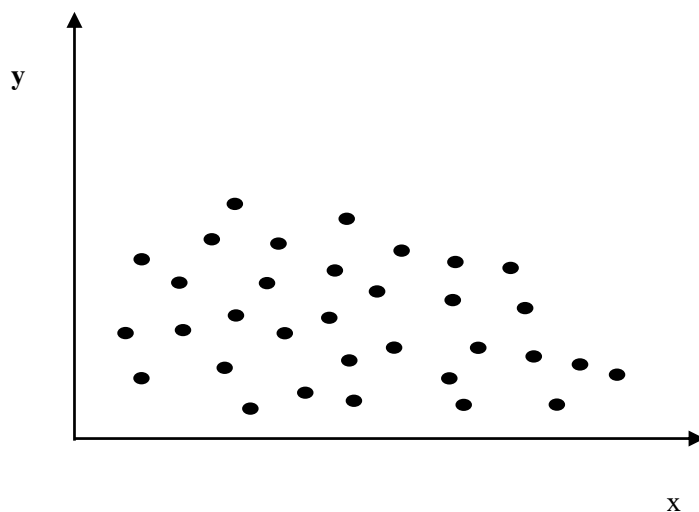

2. สหสัมพันธ์เชิงลบ (Negative Correlations) หมายถึง เมื่อตัวแปรตัวหนึ่งมีค่าเพิ่มขึ้นหรือลดลงอีกตัวหนึ่งจะมีค่าเพิ่มหรือลดลงตรงข้ามเสมอ

3. สหสัมพันธ์เป็นศูนย์ (Zero Correlations) หมายถึง ตัวแปรสองตัวไม่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

กรณีตัวอย่างที่นำเสนอไปข้างต้น เป็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว ซึ่งเรียกว่า สหสัมพันธ์ (Correlation) แต่ถ้าเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรตั้งแต่ 3 ตัวขึ้นไปจะเรียกชื่อเฉพาะว่า สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation)

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สามารถแปลความหมายได้ 4 ประการ ได้แก่

1. ปริมาณของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
2. ทิศทางของความสัมพันธ์ว่าสัมพันธ์กันทางบวกหรือทางลบ
3. มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยการทดสอบสมมติฐาน
4. สัมพันธ์กันเท่าไร เป็นการบอกความมากน้อยของความสัมพันธ์ ซึ่งอาจกำหนดได้

ดังนี้

ค่าสหสัมพันธ์	ความหมาย
.85 – 1.00	มีความสัมพันธ์มากที่สุด
.71 – .84	มีความสัมพันธ์มาก
.51 – .70	มีความสัมพันธ์น้อย
.00 – .50	มีความสัมพันธ์น้อยที่สุด

ตอนที่ 5 โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling)

1. ความเป็นมาของโมเดลสมการโครงสร้าง

โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling) หรือ SEM เริ่มเป็นที่รู้จักกันในช่วงทศวรรษ 1960 เมื่อนักวิจัยทางสังคมวิทยา เช่น ในปี ค.ศ.1960 Blalock, Duncan, Alwin and Hauser ได้พัฒนาวิธีการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุซึ่งเป็นต้นแบบของการวิเคราะห์อิทธิพลในปัจจุบัน โดยศึกษาและต่อยอดองค์ความรู้ของ Wright นักชีวมิติซึ่งเป็นคนแรกที่ศึกษาวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุในปี ค.ศ.1918 และพัฒนาวิธีการวิเคราะห์ซึ่งเป็นต้นแบบของการวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) แต่ก่อนหน้านั้น ในปี ค.ศ.1904 Spearman ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นคนแรกที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงและตัวแปรโครงสร้าง และได้พัฒนาวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลอันเป็นต้นแบบของการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ในปัจจุบัน ซึ่งทั้งการวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) และการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) เป็นแนวคิดตั้งต้นของการบูรณาการความรู้และเป็นจุดกำเนิดของการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง

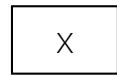
Bollen (1989) ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับโมเดลสมการโครงสร้างไว้ในหนังสือชื่อ Structural Equation with Latent Variables สรุปว่า โมเดลสมการโครงสร้างเป็นผลมาจากการสังเคราะห์วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญสามวิธี ได้แก่ การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) และการประมาณค่าพารามิเตอร์ในการวิเคราะห์การถดถอย (Regression Analysis)

2. สัญลักษณ์ที่ใช้ในโมเดลสมการโครงสร้าง

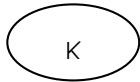
การทำความเข้าใจกับ SEM ในขั้นแรก นักวิจัยต้องทราบและเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ใน SEM เสียก่อน ทั้งนี้เพราะการนำเสนอโมเดลตามสมมติฐานในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ที่ประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ SEM นั้น นักวิจัยมักจะนำเสนอโมเดลตามสมมติฐานในลักษณะของโมเดลในรูปสัญลักษณ์ รวมถึงผลงานวิจัยที่ใช้ SEM ก็จะมีมนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปโมเดลสัญลักษณ์ประกอบค่าพารามิเตอร์ดั่งนั้น หากนักวิจัยไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์เหล่านั้น นักวิจัยก็จะไม่เข้าใจโมเดลตามสมมติฐานที่นำเสนอในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ รวมถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยเหล่านั้น ทำให้การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ที่ประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ SEM เป็นไปได้ยากยิ่งขึ้นสัญลักษณ์ที่สำคัญใน SEM แบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความสัมพันธ์ และสัญลักษณ์แทนความคลาดเคลื่อน มีลักษณะดังนี้

1) สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปร

ตัวแปรใน SEM ประกอบไปด้วยตัวแปร 2 ลักษณะ ได้แก่ ตัวแปรสังเกตได้ (observed variables) และตัวแปรแฝง (Latent Variables) ใน SEM ใช้สัญลักษณ์ ดังนี้

แทน ตัวแปรสังเกตได้ ชื่อ X

แทน ตัวแปรแฝง ชื่อ K

2) สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความสัมพันธ์

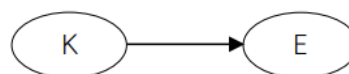
ความสัมพันธ์ใน SEM มี 2 ลักษณะ ได้แก่ ความสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation) หรือ ความแปรปรวนร่วม (Covariance) และความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล หรืออิทธิพล (Effect) มีสัญลักษณ์ ดังนี้

แทน ความสัมพันธ์อย่างง่ายหรือความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปร X กับตัวแปร Y

แทน สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้ X บนตัวแปรแฝง K หรือน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ของตัวแปรสังเกตได้ X

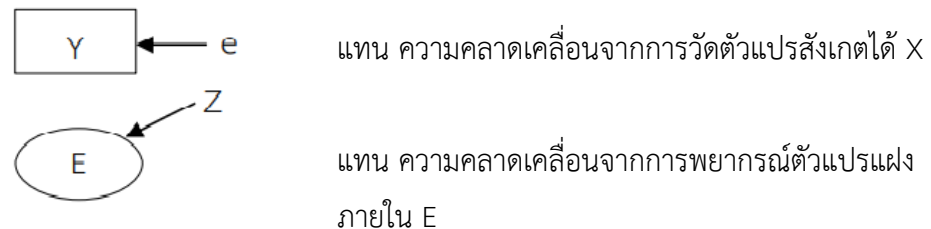
แทน สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรแฝง K บนตัวแปรแฝง E หรือเส้นอิทธิพลของตัวแปรแฝง K ที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝง E

แทน สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรสังเกตได้ X บนตัวแปรสังเกตได้ Y หรือเส้นอิทธิพลของตัวแปรสังเกตได้ X ที่ส่งผลต่อตัวแปรสังเกตได้ Y

3) สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความคลาดเคลื่อน

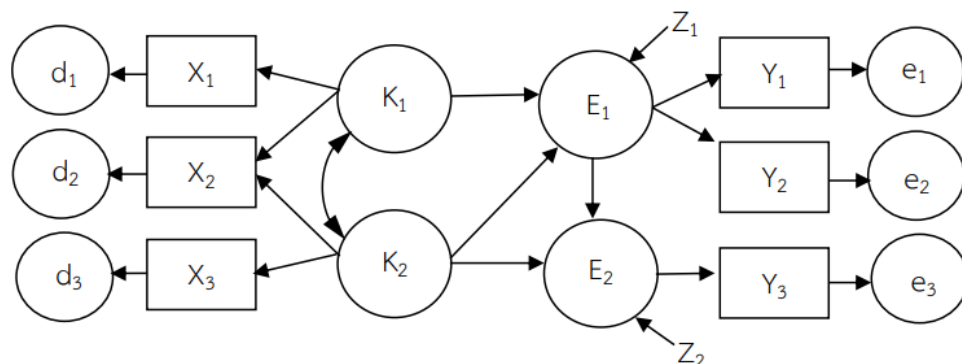
ความคลาดเคลื่อนใน SEM มี 2 ลักษณะ ได้แก่ ความคลาดเคลื่อนจากการวัด (Measurement Error) และความคลาดเคลื่อนจากการพยากรณ์ มีสัญลักษณ์ ดังนี้

นอกจากสัญลักษณ์ที่นำเสนอนี้ ยังมีสัญลักษณ์สำหรับโมเดลเฉพาะของ SEM บางโมเดล เช่น Multilevel SEM เป็นต้น ซึ่งจะนำเสนอในโอกาสต่อไป

3. โมเดลหลักของโมเดลสมการโครงสร้าง

โมเดลหลักของโมเดลสมการโครงสร้าง มีลักษณะ ดังนี้

ภาพที่ 2-1 โมเดลหลักของโมเดลสมการโครงสร้าง (SEM)

โมเดลหลักของโมเดลสมการโครงสร้าง(SEM) ประกอบด้วยโมเดลสำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ โมเดลการวัด (Measurement Model) และโมเดลโครงสร้าง (Structural Model) มีรายละเอียด ดังนี้

1) โมเดลการวัด (Measurement Model) คือโมเดลที่ระบุความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรแฝงกับตัวแปรสังเกตได้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ห้่องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) จากภาพที่ 2.1 โมเดลการวัดในโมเดลสมการโครงสร้างนี้เป็นโมเดลที่ระบุความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรแฝง K กับชุดของตัวแปรสังเกตได้ X และตัวแปรสังเกตได้ X กับชุดของตัวแปรความคลาดเคลื่อน d ซึ่งในโมเดลการวัดนี้ ตัวแปรแฝง K ทำหน้าที่เป็นตัวแปรอิสระ

หรือตัวแปรสาเหตุ เรียกตัวแปรแฝง K ว่า “ตัวแปรแฝงภายนอก (Exogenous Latent Variables)” ซึ่งวัดจากตัวแปรสังเกตได้ X เรียกตัวแปรสังเกตได้ X ว่า “ตัวแปรสังเกตได้ภายนอก (Exogenous Observed Variables)” และเรียกตัวแปรความคลาดเคลื่อน d ว่า “ตัวแปรความคลาดเคลื่อนจากการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายนอก X”

นอกจากนั้น โมเดลสมการโครงสร้างจากภาพที่ 2.1 ยังประกอบด้วยโมเดลการวัดที่ระบุความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรแฝง E กับชุดของตัวแปรสังเกตได้ Y และตัวแปรสังเกตได้ Y กับชุดของตัวแปรความคลาดเคลื่อน e ซึ่งในโมเดลการวัดนี้ ตัวแปรแฝง E ทำหน้าที่เป็นตัวแปรผลหรือตัวแปรตาม เรียกตัวแปรแฝง E ว่า “ตัวแปรแฝงภายใน (Endogenous Latent Variables)” ซึ่งวัดจากตัวแปรสังเกตได้ Y เรียกตัวแปรสังเกตได้ Y ว่า “ตัวแปรสังเกตได้ภายใน (Endogenous Observed Variables)” และเรียกตัวแปรความคลาดเคลื่อน e ว่า “ตัวแปรความคลาดเคลื่อนจากการวัดตัวแปรสังเกตได้ภายใน Y”

2) โมเดลโครงสร้าง (Structural Model) คือโมเดลที่ระบุความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝงกับตัวแปรแฝง จากภาพ 1.1 โมเดลโครงสร้างเป็นโมเดลที่ระบุความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝง K1, K2 กับตัวแปรแฝง E1 และความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝง K2 กับ E2 รวมถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแฝง E1 กับ E2 อีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบ
 ห้าหน้าและคติสมบูรณแบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี
 ที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย และเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ
 ของบุคลิกภาพแบบห้าหน้าและคติสมบูรณแบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษ
 ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามแบบแผนการวิจัยโดยมีการวัดตัวแปรที่ศึกษา
 ได้แก่ ความวิตกกังวล การมีเจตนาร้าย ความซึมเศร้า ความประหม่า การขาดสติ การมีอารมณ์
 อ่อนไหว ความกังวลในความผิดพลาด ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง การตั้งสมมติฐาน
 ส่วนบุคคล ความคาดหวังของพ่อแม่ การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ การชอบจัดการ และความวิตกกังวล
 ทั่ว ๆ ไป ความกลัว ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ ความผิดปกติหลังจาก
 การตั้งเครียดทางจิต ความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก ดังตารางที่ 3-1

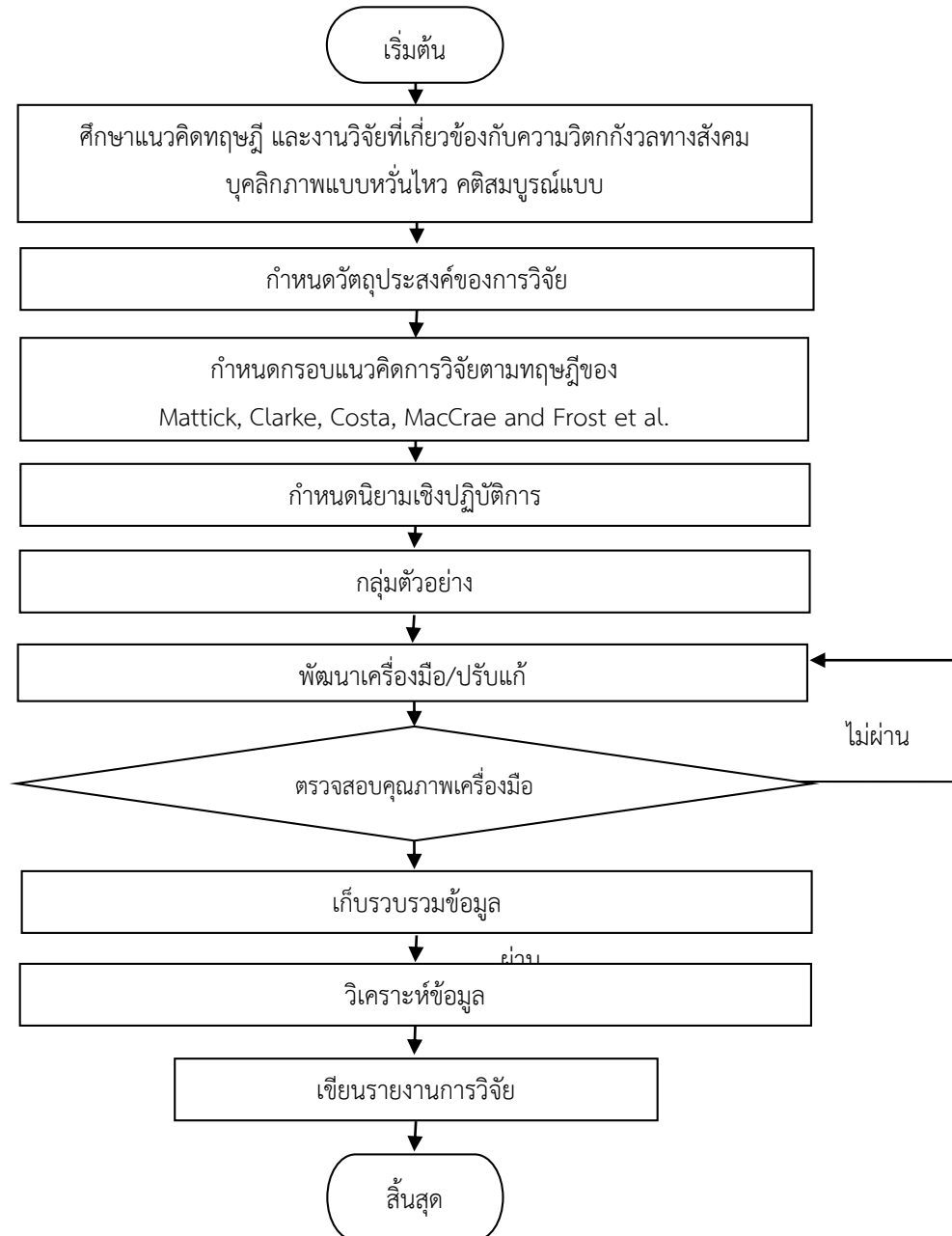
ตารางที่ 3-1 ตัวแปรและการวัดตามแบบแผนการวิจัย

ตัวแปร	การวัด	การวัด
ทำนาย	Neuroticism (Anxiety, Angry Hostility, Depression, Self- Consciousness, Impulsiveness, Vulnerability), Perfectionism (Concern over mistake, Doubt about action, Personal Standard, Parental Expectation, Parental Criticism, Organization)	-
เกณฑ์	-	Social Anxiety (GAD, Phobia, OCD, PTSD, Panic Disorder)
Time →		

หมายเหตุ: Neuroticism	หมายถึง	บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว
Anxiety	หมายถึง	ความวิตกกังวลของนักศึกษา
Angry Hostility	หมายถึง	แบบวัดการมีเจตนาร้าย
Depression	หมายถึง	แบบวัดความซึมเศร้า
Self-Consciousness	หมายถึง	ความประหม่า
Impulsiveness	หมายถึง	การขาดสติ
Vulnerability	หมายถึง	การมีอารมณ์อ่อนไหว
Perfectionism	หมายถึง	คติสมบูรณ์แบบ
Concern over mistake	หมายถึง	ความกังวลในความผิดพลาด
Doubt about action	หมายถึง	ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง
Personal Standard	หมายถึง	การตั้งสมมติฐานส่วนบุคคล
Parental Expectation	หมายถึง	ความคาดหวังของพ่อแม่
Parental Criticism	หมายถึง	การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่
Organization	หมายถึง	การชอบจัดการ
GAD	หมายถึง	แบบวัดความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป
Phobia	หมายถึง	ความกลัว
OCD	หมายถึง	ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ
PTSD	หมายถึง	ความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต
Panic Disorder	หมายถึง	ความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก

ขั้นตอนการทำวิจัย

การดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังภาพที่ 3-1

ภาพที่ 3-1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลทางสังคม บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย โดยศึกษาจากกรอบแนวคิดตามทฤษฎีของ Mattick and Clarke (1998) และ (Costa & MacCrae, 1992) กำหนดเชิงนิยามปฏิบัติการรายละเอียดได้นำเสนอไว้ใน บทที่ 1 และบทที่ 2 ขั้นตอนต่อมา คือการเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างมีดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของมหาวิทยาลัยของรัฐ/ ในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ/ ราชวมงคล และมหาวิทยาลัยเอกชน ในจังหวัดภาคใต้ จำนวน 127,583 คน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) โดยมีขั้นตอนในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 20 : 1 ตามแนวคิดของ Hair et al. (2010) กล่าวคือ ควรใช้จำนวนหน่วยตัวอย่างอย่างน้อย 20 หน่วย ต่อตัวแปรสังเกตได้ 1 ตัว เพื่อให้ได้สมการที่เชื่อถือได้ กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 20 คน ต่อ 1 ตัวแปรสังเกตได้ ด้วยการศึกษาคำแปรทำนาย 2 ตัวแปร ตัวแปรเกณฑ์ 1 ตัวแปร จำนวน 5 ด้าน จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำเท่ากับ 340 คน เพื่อลดความคลาดเคลื่อน ผู้วิจัยจึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน ดังตารางที่ 3-2

ตารางที่ 3-2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเก็บของมหาวิทยาลัยของรัฐ/ ในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ/ ราชวมงคล และมหาวิทยาลัยเอกชน

ลำดับ	นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ ของประเทศไทย ปีการศึกษา 2561	จำนวน	
		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
มหาวิทยาลัยของรัฐ/ในกำกับรัฐ/ราชวมงคล ประกอบด้วย 5 สถาบัน คือ			
1.	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	33,550	80
2.	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	7,505	25
3.	มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์	3,598	10
4.	มหาวิทยาลัยทักษิณ	11,388	40
5.	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	2,850	10
	รวม	58,891	165
มหาวิทยาลัยราชภัฏ ประกอบด้วย 5 สถาบัน คือ			
1.	มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	8,325	30
2.	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	10,210	40
3.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา	13,452	45
4.	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี	12,711	45
5.	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช	12,700	45
	รวม	57,398	192

ตารางที่ 3-2 (ต่อ)

ลำดับ	นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ ของประเทศไทย ปีการศึกษา 2561	จำนวน	
		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
มหาวิทยาลัยเอกชน ประกอบด้วย 5 สถาบัน คือ			
1.	มหาวิทยาลัยหาดใหญ่	4,560	17
2.	มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา	2,120	9
3.	มหาวิทยาลัยตาปี	1,503	5
4.	วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคใต้	1,807	6
5.	วิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ	1,304	5
	รวม	11,294	43
	รวมทั้งหมด	127,583	400

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยสามารถกำหนดโอกาสที่หน่วยตัวอย่างแต่ละหน่วยถูกเลือก ทำให้ทราบความน่าจะเป็นที่แต่ละหน่วยในประชากรจะถูกเลือก ด้วยการเลือกการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างโดยแยกประชากรออกเป็นกลุ่มประชากรย่อย ๆ หรือแบ่งเป็นชั้นภูมิก่อน โดยหน่วยประชากรในแต่ละชั้นภูมิจะมีลักษณะเหมือนกัน (Homogenous) แล้วสุ่มอย่างง่ายเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของขนาดกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มประชากร โดยกำหนดให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีแต่ละกลุ่มย่อย จากมหาวิทยาลัยของรัฐ/ ในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ/ ราช มงคล และมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีความคล้ายคลึงกัน และสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม เพื่อเป็นสมาชิกของกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาตามสัดส่วน โดยใช้วิธีการแยกย่อยไปตามจำนวนของแต่ละสถาบัน รวมจำนวนทั้งสิ้น 400 คน ตามจำนวนที่กำหนดไว้จึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล โดยใช้มาตราวัดปฏิสัมพันธ์ความกังวลทางสังคม (Social Interaction Anxiety Scale) (SIAS) และมาตราวัดโรคกลัวการเข้าสังคม (Social Phobia Scale) (SPS) ตามแนวคิด (Mattick & Clarke, 1998) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อคำถามทั่วไปของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เกี่ยวกับข้อมูลนักศึกษา ได้แก่ ชื่อ เพศ อายุ และมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล ไปยังปฏิสัมพันธ์ในสังคมและการวัดแบบสถานการณ์ ตามลำดับ โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว มาตราวัดประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวแทนของแต่ละองค์ประกอบ มีจำนวน 30 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 วัดความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป

ด้านที่ 2 วัดความกลัว

ด้านที่ 3 วัดความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ

ด้านที่ 4 วัดความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต

ด้านที่ 5 วัดความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมายคะแนน

ลักษณะของข้อความสำหรับให้นักศึกษาพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก ในระดับใด ซึ่งมีคำตอบเป็นมาตรฐานประมาณค่า 4 ระดับ ของนักศึกษามหาวิทยาลัย ดังนี้

แบบประเมิน STAI Form Y-1 เป็นแบบประเมิน A-State หรือความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น (นันทินี ศุภมงคล, 2547)

ดังนั้น คะแนนรวมสูงสุดของแบบวัด คือ 120 คะแนน คะแนนรวมต่ำสุด คือ 30 คะแนน

ค่าคะแนนรวมมาก หมายถึง ระดับความวิตกกังวลสูง

ค่าคะแนนรวมน้อย หมายถึง ระดับความวิตกกังวลต่ำ

เมื่อนำคะแนนมาจัดระดับความวิตกกังวลแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่

30-59 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ (Low Anxiety)

60-99 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลปานกลาง (Moderate Anxiety)

100-120 คะแนน เป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง (High Anxiety)

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามที่เป็นข้อความเชิงบวก ให้คะแนนดังนี้

ความวิตกกังวลมาก ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน

ความวิตกกังวลปานกลาง ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน

ความวิตกกังวลน้อย ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน

ความวิตกกังวลน้อยสุด ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามที่เป็นข้อความเชิงลบ ให้คะแนนดังนี้

ความวิตกกังวลน้อยสุด ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

ความวิตกกังวลน้อย ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน

ความวิตกกังวลปานกลาง ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน

ความวิตกกังวลมาก ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน

แบบวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพฉบับปรับปรุงระดับย่อยของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว NEO Personality Inventory-Revised-Neuroticism Subscale (Costa & MacCrae, 1992) ดังนี้

ตอนที่ 3 เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว ซึ่งเป็นมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ที่ให้ผู้ตอบแบบวัดประเมินตนเอง โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว มาตรวัดประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวแทนของแต่ละองค์ประกอบ จำนวน 36 ข้อ แบ่งเป็น 6 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 วัดความวิตกกังวล	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 2 วัดการมีเจตนาร้าย	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 3 วัดซึมเศร้า	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 4 วัดความประหม่า	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 5 วัดการขาดสติ	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 6 วัดการมีอารมณ์อ่อนไหว	จำนวน 6 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมายคะแนน

ลักษณะของข้อความสำหรับให้นักศึกษาพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก หรือพฤติกรรมในระดับใด ซึ่งมีคำตอบเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก ของนักศึกษา ตั้งแต่ร้อยละ 76 ขึ้นไป
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก ของนักศึกษา ตั้งแต่ร้อยละ 51 - 75
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก ของนักศึกษา ตั้งแต่ร้อยละ 26 - 50
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก ของนักศึกษา ตั้งแต่ร้อยละ 25 ลงมา

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามที่เป็นข้อความเชิงบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามที่เป็นข้อความเชิงลบ ให้คะแนนดังนี้		
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน

แบบวัดคติสมบุรณ์แบบ ได้ใช้มาตรการวัดความสมบุรณ์แบบหลายมิติ Multidimensional Perfectionism Scale (Hewitt & Flett, 1991) แบบวัดนี้เป็นมาตรวัด 5 ระดับของลิเคิร์ต จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 36 ข้อ ซึ่งวัดจาก 6 ด้าน ดังนี้

ตอนที่ 4 เป็นแบบวัดคติสมบุรณ์ ซึ่งเป็นมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ให้ผู้ตอบแบบประเมินตนเอง โดยเลือกเพียงคำตอบเดียว มาตรวัดประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวแทนของแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

ด้านที่ 1 วัดความกังวลในความผิดพลาด	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 2 วัดความล้มเหลวสยในการกระทำของตนเอง	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 3 วัดการตั้งสมมติฐานส่วนบุคคล	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 4 วัดความคาดหวังของพ่อแม่	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 5 วัดการวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่	จำนวน 6 ข้อ
ด้านที่ 6 วัดการชอบจัดการ	จำนวน 6 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมายคะแนน

ลักษณะของข้อความสำหรับให้นักศึกษาพิจารณาว่าตรงกับความคิด ความรู้สึก หรือพฤติกรรมในระดับใด ซึ่งมีคำตอบเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

เป็นจริงเสมอ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรม หรือการ แสดงออกของนักศึกษาร้อยละ 100
ส่วนใหญ่เป็นจริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรม หรือการ แสดงออกของนักศึกษาตั้งแต่ร้อยละ 67 – 99
จริงบ้างไม่จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรม หรือการ แสดงออกของนักศึกษาตั้งแต่ร้อยละ 34 – 66
มีส่วนจริงบ้างเล็กน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรม หรือการ แสดงออกของนักศึกษาตั้งแต่ร้อยละ 1 – 33
ไม่เป็นจริง	หมายถึง	ข้อความนั้น <i>ไม่ตรง</i> กับพฤติกรรม หรือการ แสดงออกของนักศึกษาร้อยละ 100

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนข้อคำถามเป็นดังนี้

เป็นจริงเสมอ	ให้ค่าคะแนน	5 คะแนน
ส่วนใหญ่เป็นจริง	ให้ค่าคะแนน	4 คะแนน
จริงบ้างไม่จริงบ้าง	ให้ค่าคะแนน	3 คะแนน
มีส่วนจริงบ้างเล็กน้อย	ให้ค่าคะแนน	2 คะแนน
ไม่เป็นจริง	ให้ค่าคะแนน	1 คะแนน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

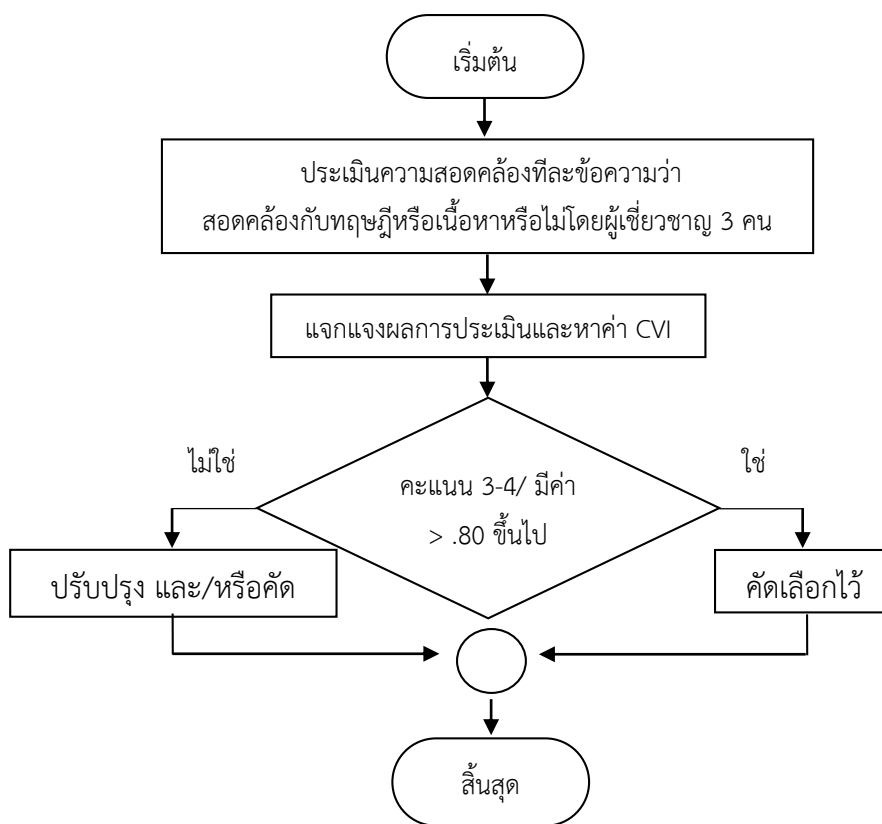
1. ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาที่ละข้อความว่าสอดคล้องกับทฤษฎีหรือเนื้อหาหรือไม่ เน้นที่ระดับความเห็นด้วยของผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ต่อข้อความนั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วยนักจิตวิทยา นักสังคมศาสตร์ที่มีประสบการณ์การและเชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน แล้วนำมาคำนวณค่า CVI ค่า CVI ที่ดีควรมีค่า > .80 แบบทดสอบที่มีความสมบูรณ์ ค่า CVI จะเท่ากับ 1 การกำหนดระดับการแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความแต่ละข้อโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ (Polit & Beck, 2008) ซึ่งแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

1	คะแนน	ไม่สอดคล้อง
2	คะแนน	สอดคล้องน้อย
3	คะแนน	สอดคล้องค่อนข้างมาก
4	คะแนน	สอดคล้องมาก

เมื่อผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนให้คะแนนมาผู้วิจัยนับจำนวนข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน 3-4 คะแนนเท่านั้น มาคำนวณหาค่า CVI ดังนี้

$$CVI = \frac{\text{จำนวนคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญทุกคนให้ความคิดเห็นในระดับ 3 และ 4}}{\text{จำนวนคำถามทั้งหมด}}$$

จากนั้นเลือกข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนมีค่า > .80 ขึ้นไป มาใช้ในการวิจัย และตัดข้อคำถามที่ไม่เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่ต้องการวัดหรือนำข้อความนั้นมาปรับปรุง ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ สามารถสรุปได้ดังภาพที่ 3-2

ภาพที่ 3-2 ขั้นตอนการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

2. ค่าอำนาจจำแนก (r)

ผู้วิจัยวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้ Item Total Correlation เลือกใช้ข้อความที่มีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ส่วนข้อความที่มีค่าเป็นลบและต่ำกว่า .20 ผู้วิจัยได้พิจารณาปรับปรุงซึ่งความวิตกกังวล (SO) มีค่าเท่ากับ .38 - .56 บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) มีค่าเท่ากับ .25 - .78 และคติสมบูรณ (PE) มีค่าเท่ากับ .28 - .73 (ภาคผนวก ง)

3. ความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่ปรับปรุงและผ่านเกณฑ์การคัดเลือกในข้อ 1 ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในภาคใต้ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (α -Coefficient) ค่าความเที่ยง ซึ่งความวิตกกังวล (SO) มีค่าเท่ากับ .70 บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) มีค่าเท่ากับ .81 และคติสมบูรณ (PE) มีค่าเท่ากับ .77 (ภาคผนวก ง)

ตารางที่ 3-3 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเที่ยงของข้อคำถามโดยจำแนกตัวแปรที่ต้องการวัด

ตัวแปร	จำนวนข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยง
ความวิตกกังวล (SO)	30	.38 - .56	.70
บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE)	36	.25 - .78	.81
คติสมบุรณ์ (PE)	36	.28 - .73	.77

4. นำแบบทดสอบที่ได้มาจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ติดต่อวิทยาลัยการวิจัยและวิทยาการปัญญา เพื่อขอไปรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

2. นำหนังสือแนะนำตัวจากวิทยาลัยการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขอความอนุเคราะห์ และขอความร่วมมือดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาในมหาวิทยาลัยดังกล่าว

3. จัดเตรียมแบบวัดให้ครบ และตรวจสอบความถูกต้องของแบบวัด

4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยถามความสมัครใจในการยินยอมทำแบบวัด หลังจากนั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างทราบ และอธิบายวิธีการทำแบบวัดพร้อมถามความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัยของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่กลุ่มตัวอย่างจะลงมือทำแบบวัด

5. เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลครบแล้ว นำเครื่องมือมาตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบได้ฉบับที่สมบูรณ์ ของแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลจำนวน 30 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 100 แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวจำนวน 36 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 100 และแบบทดสอบวัดคติสมบุรณ์แบบ 36 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบทดสอบที่แจกไป

6. นำผลการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยสรุปผล และรายงานผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อคำนวณหาค่าสถิติต่าง ๆ ได้แก่

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่างและลักษณะการแจกแจงของตัวแปร โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยสูงสุด ค่าเฉลี่ยต่ำสุด ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความเบ้ ค่าความโด่ง และค่าร้อยละของตัวแปรแต่ละตัวที่ใช้ใน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ความโด่ง ของตัวแปรแต่ละตัวที่ใช้ในการพยากรณ์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows

2. วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรในการพยากรณ์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยพิจารณาจากเกณฑ์

$r < .30$	หมายถึง	ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ
$.30 \leq r \leq .70$	หมายถึง	ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันปานกลาง
$r > .70$	หมายถึง	ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง

3. การวิเคราะห์เพื่อพิจารณาว่าตัวแปรสังเกตได้มีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันหรือวิเคราะห์ทางอภิปหหรือไม่ โดยการวิเคราะห์หาค่าสถิติ Bartlett's Test of Sphericity และค่าดัชนี MSA (Measure of Sampling Adequacy) ของ Kaiser-Meyer-Olkin โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

3.1 สถิติ Bartlett's Test of Sphericity เป็นสถิติที่ใช้เพื่อทดสอบความไม่เป็นเมทริกซ์ เอกลักษณะของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ โดยพิจารณาจากค่าความน่าจะเป็นทางสถิติของค่าสถิติ χ^2 น้อยกว่า .50 แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นมีความเหมาะสมที่จะใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบต่อไป (Hair et al., 2010, p. 105)

3.2 ค่าดัชนี MSA (Measure of Sampling Adequacy) ของ Kaiser-Meyer-Olkin เป็นดัชนีเปรียบเทียบขนาดค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และขนาดของสหสัมพันธ์บางส่วน (Partial Correlation) ระหว่างตัวแปรแต่ละคู่ เมื่อขจัดความแปรปรวนของตัวแปรอื่น ๆ ออกไปแล้ว ว่ามีความสัมพันธ์กันมากพอที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันหรือวิเคราะห์เส้นอภิปหหรือไม่ ซึ่งพิจารณาจากค่า MSA หากว่า MSA มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่ามีความเหมาะสมมาก ส่วนค่าที่น้อยกว่า .50 เป็นค่าที่ไม่เหมาะสมและไม่สามารถยอมรับได้ โดยมีเกณฑ์ในการประเมินระดับความเหมาะสมดังนี้ (Hair et al., 2010, p. 104-105)

ค่าดัชนี MSA	ระดับความเหมาะสม
$MSA \geq .80$	ดี

.70 ≥ MSA > .80	ค่อนข้างดี
.60 ≥ MSA > .70	ปานกลาง
.50 ≥ MSA > .60	ค่อนข้างน้อย
MSA < .50	ไม่เหมาะสมที่จะนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

4. วิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ระหว่างตัวแปรเกณฑ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อให้ได้การทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคใต้ของประเทศไทยที่ดีที่สุด โดยใช้โปรแกรม LISREL ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของสมการถดถอยพหุคูณ โดยใช้สถิติ F - ratio ดังนี้ (Inan & Lowther, 2010)

$$F = \frac{R^2 / p}{(1 - R^2) / (n - p - 1)}$$

เมื่อ	F	แทน	สถิติทดสอบเอฟ
	R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณ
	P	แทน	จำนวนตัวแปร
	n	แทน	จำนวนตัวอย่าง (ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง)

5. ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ที่เปลี่ยนแปลงระหว่างสมการถดถอยพหุคูณตั้งต้นกับสมการถดถอยพหุคูณที่ปรับใหม่ โดยใช้สถิติ F - ratio ดังนี้ (Inan & Lowther, 2010)

$$F = \frac{(R_F^2 - R_R^2) / (p_1 - p_2)}{(1 - R_F^2) / (n - p_1 - 1)}$$

เมื่อ	F	แทน	สถิติทดสอบเอฟ
	R_F^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณตั้งต้น (กลุ่มตัวแปรทำนาย P_1)
	R_R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนายของสมการถดถอยพหุคูณที่ปรับใหม่ (กลุ่มตัวแปรทำนาย P_2)
	P_1	แทน	จำนวนตัวแปรทำนายของสมการถดถอยพหุคูณ

		ตั้งต้น
P_2	แทน	จำนวนตัวแปรทำนายของสมการการถดถอยพหุคูณที่ปรับปรุงใหม่
n	แทน	จำนวนตัวอย่าง (ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง)

6. การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยัน เพื่อทำการยืนยันว่าโมเดลที่สร้างขึ้นมาจากทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรม LISREL ประเมินค่าพารามิเตอร์ด้วยวิธีความเป็นไปได้สูงสุด และพิจารณาจากเกณฑ์ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนต่าง ๆ ดังตารางที่ 3-4

ตารางที่ 3-4 เกณฑ์การตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลสมการโครงสร้างตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ดัชนีตรวจสอบ	เกณฑ์ที่บอกความสอดคล้องระดับดี	หมายเหตุ
1. ค่าสถิติทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square: χ^2)	พิจารณาค่า p-value ($p > .05$)	ค่าความน่าจะเป็นทางสถิติมากกว่า .05
2. ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2 / df)	มีค่าน้อยกว่า 2	
3. ดัชนีรากของกำลังที่สองเฉลี่ยเศษของการประมาณค่าความคลาดเคลื่อน (Root Mean Square Error of Approximation: RMSEA)	มีค่าน้อยกว่า .05	เกณฑ์เข้าใกล้ 0
4. ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนที่เหลือมาตรฐาน (Standardized Root Mean Square Residual: SRMR)	มีค่าน้อยกว่า .08	ค่าอยู่ระหว่าง 0-1
5. ดัชนี Tucker-Lewis Index (TLI)	มีค่ามากกว่า .95	
6. ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index: CFI)	มีค่ามากกว่า .95	เกณฑ์อยู่ระหว่าง 0-1 เมื่อเกณฑ์เข้าใกล้ 1 โมเดลมีความสอดคล้องในระดับดี

ที่มา: Kelloway (2014, pp. 22-27)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบ
หวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปี
ที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย และเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ
ของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ทั้งนี้ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและ
คติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

ตอนที่ 3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ
บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

M	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)
SD	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
CV	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (Coefficient of Variation)
SK	หมายถึง	ค่าความเบ้ (Skewness)
KU	หมายถึง	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loadings)
SE	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error)
t	หมายถึง	ค่าสถิติ t -value
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (Coefficient of Determination)
χ^2	หมายถึง	ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-Square)
p	หมายถึง	ค่าความน่าจะเป็นทางสถิติ (p -value)
df	หมายถึง	องศาอิสระ (Degrees of Freedom)

<i>RMSEA</i>	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (Root Mean Squared Error of Approximation)
<i>SRMR</i>	หมายถึง	ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Standardized Root Mean Squared Residual)
<i>CFI</i>	หมายถึง	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ (Comparative Fit Index)
<i>TE</i>	หมายถึง	ขนาดอิทธิพลสรุป (Total Effect)
<i>DE</i>	หมายถึง	ขนาดอิทธิพลทางตรง (Direct Effect)
<i>IE</i>	หมายถึง	ขนาดอิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect)
<i>SO</i>	หมายถึง	ความวิตกกังวล
<i>NE</i>	หมายถึง	บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว
<i>PE</i>	หมายถึง	คติสมบุรณ์
<i>SO1</i>	หมายถึง	ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป
<i>SO2</i>	หมายถึง	ความกลัว
<i>SO3</i>	หมายถึง	ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ
<i>SO4</i>	หมายถึง	ความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต
<i>SO5</i>	หมายถึง	ความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก
<i>NE1</i>	หมายถึง	ความวิตกกังวล
<i>NE2</i>	หมายถึง	การมีเจตนาร้าย
<i>NE3</i>	หมายถึง	ความซึมเศร้า
<i>NE4</i>	หมายถึง	ความประหม่า
<i>NE5</i>	หมายถึง	การขาดสติ
<i>NE6</i>	หมายถึง	การมีอารมณ์อ่อนไหว
<i>PE1</i>	หมายถึง	ความกังวลในความผิดพลาด
<i>PE2</i>	หมายถึง	ความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง
<i>PE3</i>	หมายถึง	การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล
<i>PE4</i>	หมายถึง	ความคาดหวังของพ่อแม่
<i>PE5</i>	หมายถึง	การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่
<i>PE6</i>	หมายถึง	การชอบจัดการ

ตอนที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

1) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการประมาณค่าตามวิธี Maximum Likelihood (ML) ซึ่งมีข้อตกลงเบื้องต้นที่ว่า การวิเคราะห์ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือความตรงของโมเดล ตัวแปรสังเกตได้จะต้องมีลักษณะการกระจายและมีการแจกแจงปกติ โดยค่าสถิติที่นำมาวิเคราะห์ เพื่อแสดงลักษณะการกระจายและการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ค่าความเบ้ (SK) และค่าความโด่ง (KU) ซึ่งมีรายละเอียด ดังตารางที่ 4-1

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะ

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=400)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	128	32.00
หญิง	272	68.00
อายุ		
19 ปี	106	26.50
20 ปี	252	63.00
21 ปี	42	10.50
สถานภาพของบิดามารดา		
สมรม (อยู่ด้วยกัน)	263	65.80
สมรส (แยกกันอยู่)	82	20.50
หย่าร้าง	9	2.30
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตเพียงคนเดียว)	23	5.70
บิดาและมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตทั้งสอง)	23	5.70
บุคคลที่นักศึกษาอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน		
บิดาและมารดา	368	92.00
ญาติ	32	8.00

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=400)	ร้อยละ
รายได้โดยประมาณของบิดามารดารวมกันต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	95	23.80
10,000 – 30,000 บาท	194	48.40
สูงกว่า 30,000 บาท	111	27.80

จากตารางที่ 4-1 จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน เป็นเพศหญิงมากที่สุด มีจำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 68.00 รองลงมาเป็นเพศชาย มีจำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 โดยมีอายุ 20 ปี มีจำนวนมากที่สุด 252 คน คิดเป็นร้อยละ 63.00 รองลงมา 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.50 และ 21 ปี มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 โดยมีบิดามารดาสมรส (อยู่ด้วยกัน) มีจำนวนมากที่สุด 263 คน คิดเป็นร้อยละ 65.80 และรองลงมา บิดามารดาสมรส (แยกกันอยู่) มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 20.50 โดยอาศัยอยู่กับบิดาและมารดามากที่สุด มีจำนวน 368 คน คิดเป็นร้อยละ 92.00 และอยู่กับญาติ มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 ซึ่งมีรายได้โดยประมาณของบิดามารดารวมกันต่อเดือน 10,000 – 30,000 บาท มากที่สุด จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 48.40 รองลงมา สูงกว่า 30,000 บาท จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.80 และต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 23.80

ตารางที่ 4-2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้

ตัวแปร	อักษรย่อ	M	SD	CV	SK	KU
ความวิตกกังวล	SO					
ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป	SO1	1.90	0.35	0.18	0.47	0.46
ความกลัว	SO2	1.98	0.39	0.20	0.37	-0.03
ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ	SO3	1.89	0.33	0.17	0.36	0.35

ตารางที่ 4-2 (ต่อ)

ตัวแปร	อักษรย่อ	M	SD	CV	SK	KU
วัดความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต	SO4	1.95	0.37	0.19	0.55	0.22
วัดความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก	SO5	1.90	0.35	0.18	0.47	0.48
บุคลิกภาพแบบห้วนไหว	NE					
ความวิตกกังวล	NE1	1.86	0.31	0.17	0.39	0.63
การมีเจตนาร้าย	NE2	1.82	0.27	0.15	0.19	-0.17
ความซีมิเศร้า	NE3	1.83	0.28	0.15	0.35	0.34
ความประหม่า	NE4	1.81	0.28	0.15	0.35	0.44
การขาดสติ	NE5	1.86	0.31	0.17	0.46	0.86
การมีอารมณ์อ่อนไหว	NE6	1.86	0.31	0.17	0.41	0.57
คติสมบุรณ์แบบ	PE					
ความกังวลในความผิดพลาด	PE1	1.86	0.31	0.17	0.35	0.64
ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง	PE2	1.90	0.33	0.17	0.54	0.80
การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล	PE3	1.86	0.31	0.17	0.36	0.62
ความคาดหวังของพ่อแม่	PE4	1.85	0.30	0.16	0.45	0.74
การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่	PE5	1.81	0.26	0.15	0.27	-0.11
การชอบจัดการ	PE6	1.81	0.26	0.15	0.10	-0.84

จากตารางที่ 4-2 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ สามารถพิจารณาได้ดังนี้

ตัวแปรความวิตกกังวล (SO) ประกอบด้วย 5 ตัวแปรสังเกตได้ ผลปรากฏว่า ความกลัว (SO2) ความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต (SO4) ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (SO1) วัดความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (SO5) และความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (SO3) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 1.98, 1.95, 1.90, 1.90 และ 1.89 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .39, .37, .35, .35 และ .33 ตามลำดับ

ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) ประกอบด้วย 6 ตัวแปรสังเกตได้ ผลปรากฏว่า ความวิตกกังวล (NE1) การขาดสติ (NE5) การมีอารมณ์อ่อนไหว (NE6) ความซึมเศร้า (NE3) การมีเจตนาร้าย (NE2) และความประหม่า (NE4) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 1.86, 1.86, 1.86, 1.83, 1.82 และ 1.81 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .31, .31, .31, .28, .27 และ .28 ตามลำดับ

ตัวแปรคติสมบุรณ์แบบ (PE) ประกอบด้วย 6 ตัวแปรสังเกตได้ ผลปรากฏว่า ความลั้งเลสงสัยในการกระทำของตนเอง (PE2) ความกังวลในความผิดพลาด (PE1) การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (PE3) ความคาดหวังของพ่อแม่ (PE4) การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (PE5) และการชอบจัดการ (PE6) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 1.90, 1.86, 1.86, 1.85, 1.81, และ 1.81 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .33 .31 .31 .30 .26 และ .26 ตามลำดับ

2) ผลการวิเคราะห์ลักษณะการกระจายและการแจกแจงข้อมูลของตัวแปรสังเกตได้

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของข้อมูลมีค่าใกล้เคียงกัน คืออยู่ระหว่าง 15.00-20.00 แสดงว่า ข้อมูลมีลักษณะการกระจายไม่แตกต่างกันมาก และเมื่อพิจารณาค่าความเบ้ (SK) และค่าความโด่ง (KU) ของตัวแปรสังเกตได้ส่วนใหญ่อยู่ในช่วง -1.00 ถึง 1.00 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ Lawrence, Glenn, and Guarion (2006, p. 50) อธิบายไว้ว่าเป็นช่วงที่ข้อมูลมีการแจกแจงปกติ และขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มีขนาดใหญ่เพียงพอ (Hair et al., 2014, p. 71) ที่การประมาณค่าพารามิเตอร์ของประชากรจะมีความคงเส้นคงวา

3) ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในการวิจัย

การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรในการวิจัย เป็นการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 17 ตัวแปร จากตารางที่ 4-3 ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4-2 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความวิตกกังวล ปรากฏว่า ตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในช่วง .10 - .64 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (SO1) กับ ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (SO3) และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (SO3) กับ ความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต (SO4)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวปรากฏว่า ตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในช่วง .12 ถึง .71

โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การขาดสติ (NE5) กับ การมีอารมณ์อ่อนไหว (NE6) และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การมีเจตนาร้าย (NE2) กับ การขาดสติ (NE5) และความประหม่า (NE4) กับ การขาดสติ (NE5)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคติสมบุรณ์ ปรากฏว่า ตัวแปรทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในช่วง .11 ถึง .68 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความกังวลในความผิดพลาด (PE1) กับ ความคาดหวังของพ่อแม่ (PE4) และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (PE3) กับ การขอขบจัดการ (PE6)

ตารางที่ 4-3 ผลการวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวล

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	คะแนน	ระดับความวิตกกังวล
เพศ		
ชาย	58.82	ต่ำ
หญิง	59.00	ต่ำ
อายุ		
19 ปี	58.78	ต่ำ
20 ปี	58.94	ต่ำ
21 ปี	59.35	ต่ำ
สถานภาพของบิดามารดา		
สมรม (อยู่ด้วยกัน)	58.96	ต่ำ
สมรส (แยกกันอยู่)	59.04	ต่ำ
หย่าร้าง	57.55	ต่ำ
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตเพียงคนเดียว)	56.73	ต่ำ
บิดาและมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตทั้งสอง)	61.13	ปานกลาง
บุคคลที่นักศึกษาอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน		
บิดาและมารดา	58.84	ต่ำ
ญาติ	60.12	ปานกลาง
รวม	58.94	ต่ำ

จากตารางที่ 4-3 แสดงให้เห็นว่า เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 58.820 อยู่ในระดับต่ำ ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 59.004 อยู่ในระดับต่ำ ส่วนเมื่อจำแนกตามอายุ แสดงให้เห็นว่า อายุ 19 ปี มีค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวล เท่ากับ 58.783 อยู่ในระดับต่ำ อายุ 20 ปี มีค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวล เท่ากับ 58.944 อยู่ในระดับต่ำ อายุ 21 ปี มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 59.357 อยู่ในระดับต่ำ

เมื่อจำแนกตาม สถานภาพของบิดามารดา แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่บิดามารดาสมรส (อยู่ด้วยกัน) มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 58.962 อยู่ในระดับต่ำ, สมรส (แยกกันอยู่) มีค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวล เท่ากับ 59.048 อยู่ในระดับต่ำ, หย่าร้าง มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 57.556 อยู่ในระดับต่ำ, บิดาหรือมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตเพียงคนเดียว) มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 56.739 อยู่ในระดับต่ำ, และ บิดาและมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตทั้งสอง) มีค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวล เท่ากับ 61.130 อยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อจำแนกตาม บุคคลที่นักศึกษาอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาอยู่กับ บิดาและมารดา มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล เท่ากับ 58.842 อยู่ในระดับต่ำ แต่นักศึกษาอยู่กับ ญาติ มีค่าเฉลี่ย ความวิตกกังวล เท่ากับ 60.125 อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4-4 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปร

	SO1	SO2	SO3	SO4	SO5	NE1	NE2	NE3	NE4	NE5	NE6	PE1	PE2	PE3	PE4	PE5	PE6
SO1	1.00																
SO2	.17**	1.00															
SO3	.64**	.11*	1.00														
SO4	.17**	.48**	.10*	1.00													
SO5	.27**	.34**	.11*	.45**	1.00												
NE1	.32**	-.05	.32**	.00	.09	1.00											
NE2	.14**	.05	.11*	.04	.09	.50**	1.00										
NE3	.12*	-.01	.11*	.09	.14**	.64**	.41**	1.00									
NE4	.20**	.02	.23**	.03	.08	.61**	.52**	.42**	1.00								
NE5	.08	.10	.12*	.17**	.32**	.17**	.12*	.15**	.12*	1.00							
NE6	.07	.04	.08	.13*	.28**	.32**	.27**	.23**	.24**	.71**	1.00						
PE1	.49**	.04	.48**	.04	.05	.33**	.11*	.06	.28**	.10*	.11*	1.00					
PE2	.03	.22**	.07	.41**	.19**	.03	.13*	.05	.05	.22**	.16**	.12*	1.00				
PE3	.08	.09	.09	.17**	.49**	.03	.09	-.02	.08	.32**	.29**	.14**	.44**	1.00			
PE4	.34**	.05	.33**	.05	.12*	.39**	.23**	.20**	.40**	.13*	.11*	.68**	.12*	.17**	1.00		
PE5	.13*	.04	.14**	.03	.06	.23**	.56**	.18**	.25**	.15**	.09	.29**	.14**	.15**	.48**	1.00	
PE6	.15**	.06	.16**	.13**	.12*	.19**	.19**	.42**	.25**	.13**	.04	.26**	.20**	.11*	.51**	.41**	1.00

หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและ คติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

การวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้เป็นการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดของตัวแปรแฝง ความวิตกกังวล (SO) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) และคติสมบุรณ์แบบ (PE) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) โมเดลการวัดความวิตกกังวล (SO) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร ได้แก่ SO1 ถึง SO5 โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดความวิตกกังวล แสดงในตารางที่ 4-4 และตารางที่ 4-5

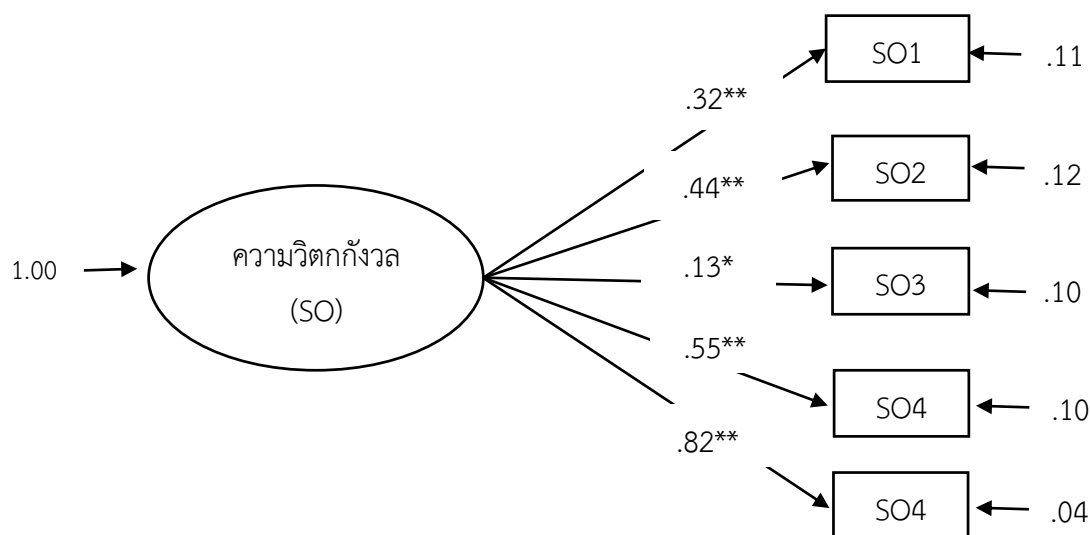
ตารางที่ 4-5 ผลการตรวจสอบดัชนีความตรงของโมเดลการวัดความวิตกกังวล

ดัชนีตรวจสอบความตรง	เกณฑ์การพิจารณา	ค่าที่ได้	ผลการตรวจสอบ
Chi-Square (χ^2)	$p > .05$	.63	ผ่านเกณฑ์
χ^2 / df	< 2.00	$1.74/3 = .58$	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	$< .07$	.00	ผ่านเกณฑ์
SRMR	$< .05$	.02	ผ่านเกณฑ์
RMR	$< .05$	.00	ผ่านเกณฑ์
GFI	$> .95$	1.00	ผ่านเกณฑ์
AGFI	$> .95$	.99	ผ่านเกณฑ์
CFI	$> .95$	1.00	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 4-4 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความวิตกกังวล ปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จาก $\chi^2 = 1.74$, $df = 3$, $\chi^2 / df = .58$, $p = .63$, $RMSEA = .00$, $SRMR = .02$, $GFI = 1.00$, $AGFI = .99$ และ $CFI = 1.00$ โดยค่า p มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐาน แสดงว่าผลการทดสอบค่า χ^2 แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ χ^2 / df ที่มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนี $RMSEA$ ที่มีค่าน้อยกว่า .07 RMR และ $SRMR$ มีค่าเข้าใกล้ 0 และ CFI GFI และ $AGFI$ มีค่าใกล้ 1 (Hooper et al., 2008, p. 58)

ตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการวัดความวิตกกังวล

ตัวแปรสังเกตได้	อักษรย่อ	ผลการวิเคราะห์			
		<i>b</i>	<i>SE</i>	<i>t</i>	<i>R</i> ²
ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป	SO1	.32**	-	-	.11
ความกลัว	SO2	.44**	.10	4.58	.17
ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วย แรงผลักดันทางจิตใจ	SO3	.13**	.04	3.05	.02
วัดความผิดปกติหลังจากการตั้ง เครียดทางจิต	SO4	.55**	.11	5.06	.28
วัดความผิดปกติทางภาวะตื่น ตระหนก	SO5	.82**	.22	3.82	.70

หมายเหตุ ** $p < .01$

ภาพที่ 4-1 โมเดลการวัดความวิตกกังวล

จากตารางที่ 4-5 และภาพที่ 4-1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความวิตกกังวล ปรากฏว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (*b*) ทั้ง 5 คุณลักษณะ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจัดเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานจากมากไปน้อย ดังนี้ วัดความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (SO5) วัดความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต (SO4) ความกลัว (SO2) ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (SO1) และความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดัน

ทางจิตใจ (SO3) มีค่าเท่ากับ .82, .55, .44, .32 และ .13 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของความวิตกกังวล โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 2.00 - 70.00

2) โมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้วนไหว (NE) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 6 ตัวแปร ได้แก่ NE1 ถึง NE6 โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้วนไหว แสดงในตารางที่ 4-6 และตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-7 ผลการตรวจสอบดัชนีความตรงของโมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้วนไหว

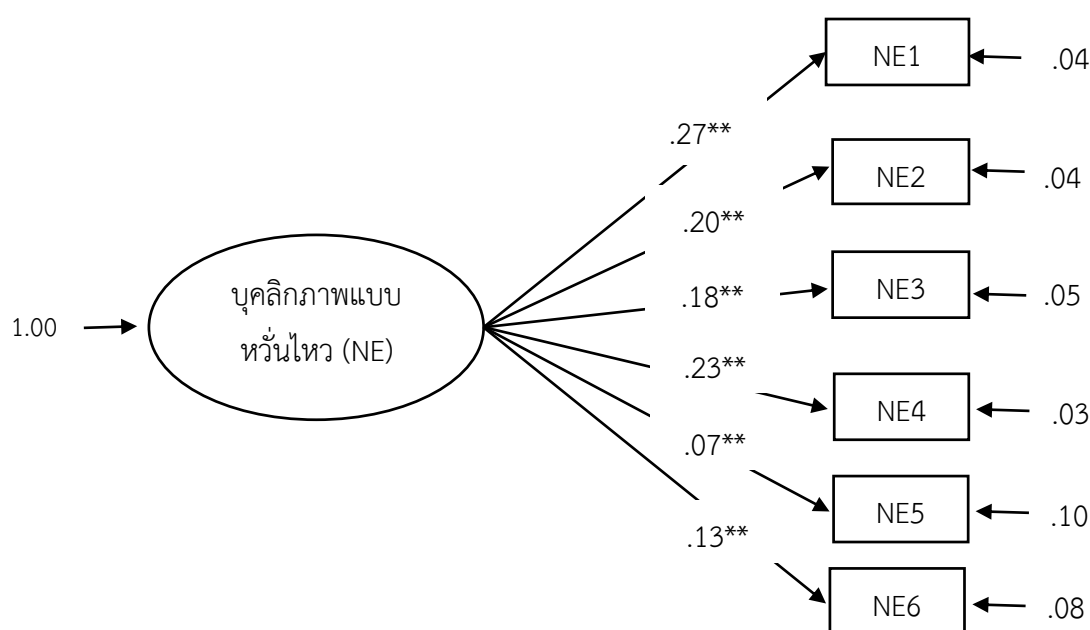
ดัชนีตรวจสอบความตรง	เกณฑ์การพิจารณา	ค่าที่ได้	ผลการตรวจสอบ
Chi-Square (χ^2)	$p > .05$	.15	ผ่านเกณฑ์
χ^2/df	< 2.00	$10.83/7=1.55$	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	$< .05$	.04	ผ่านเกณฑ์
SRMR	$< .05$	.02	ผ่านเกณฑ์
RMR	$< .05$	.00	ผ่านเกณฑ์
GFI	$> .95$	.99	ผ่านเกณฑ์
AGFI	$> .95$	.97	ผ่านเกณฑ์
CFI	$> .95$	1.00	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้วนไหว ปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จาก $\chi^2 = 10.83$, $df = 7$, $\chi^2/df = 1.55$, $p = .15$, $RMSEA = .04$, $SRMR = .02$, $GFI = .99$ และ $AGFI = .97$ และ $CFI = 1.00$ โดยค่า p มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐาน แสดงว่าผลการทดสอบค่า χ^2 แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ χ^2/df ที่มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนี $RMSEA$ ที่มีค่าน้อยกว่า .07 RMR และ $SRMR$ มีค่าเข้าใกล้ 0 และ CFI GFI และ $AGFI$ มีค่าใกล้ 1 (Hooper et al., 2008, p.58)

ตารางที่ 4-8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลบุคลิกภาพแบบห้ว้นไหว

ตัวแปรสังเกตได้	อักษรย่อ	ผลการวิเคราะห์			
		<i>b</i>	<i>SE</i>	<i>t</i>	<i>R</i> ²
ความวิตกกังวล	NE1	.27**	-	-	.62
การมีเจตนาร้าย	NE2	.20**	.02	11.41	.44
ความซึมเศร้า	NE3	.18**	.01	12.37	.33
ความประหม่า	NE4	.23**	.02	12.15	.58
การขาดสติ	NE5	.07**	.02	3.37	.04
การมีอารมณ์อ่อนไหว	NE6	.13**	.02	6.59	.14

หมายเหตุ ** $p < .01$

ภาพที่ 4-2 โมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้ว้นไหว

จากตารางที่ 4-7 และภาพที่ 4-2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้ว้นไหวปรากฏว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (*b*) ทั้ง 6 คุณลักษณะ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จัดเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานจากมากไปน้อย ดังนี้ ความวิตกกังวล (NE1) ความประหม่า (NE4) การมีเจตนาร้าย (NE2) ความซึมเศร้า (NE3) การมีอารมณ์อ่อนไหว (NE6) และการขาดสติ (NE5) มีค่าเท่ากับ .27, .23, .20, .18, .13 และ .07 ตามลำดับ ส่วนค่า

สัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้ กับองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวโดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 4.00 – 62.00

3) โมเดลการวัดคติสมบุรณ์แบบ (PE) ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้ 6 ตัวแปร ได้แก่ PE1 ถึง PE6 โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดคติสมบุรณ์ แสดงในตารางที่ 4-8 และตารางที่ 4-9

ตารางที่ 4-9 ผลการตรวจสอบดัชนีความตรงของโมเดลการวัดคติสมบุรณ์แบบ

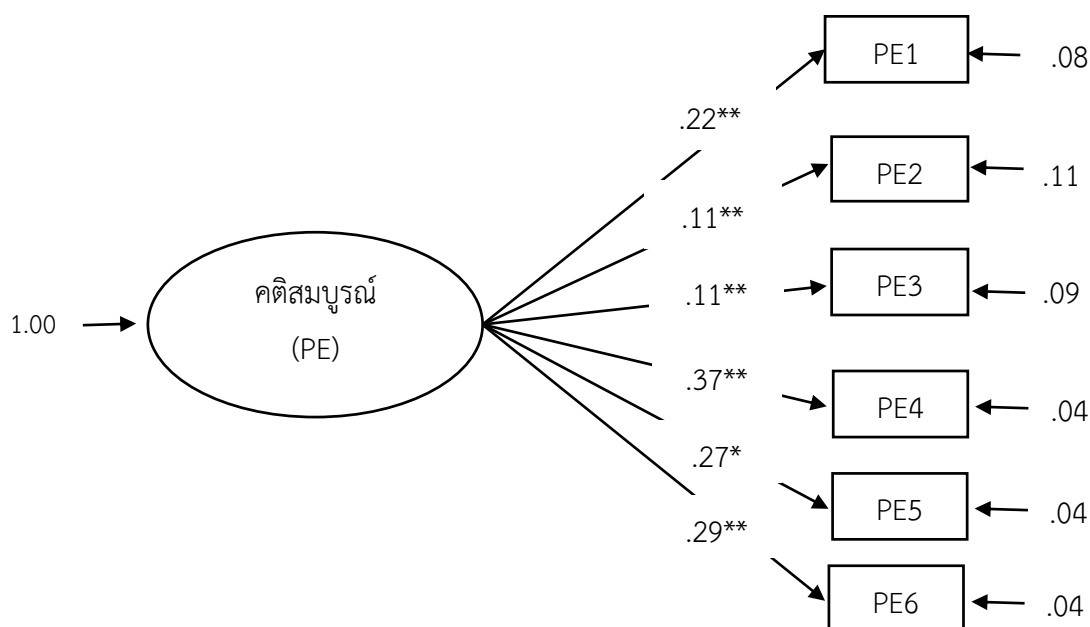
ดัชนีตรวจสอบความตรง	เกณฑ์การพิจารณา	ค่าที่ได้	ผลการตรวจสอบ
Chi-Square (χ^2)	$p > .05$	.06	ผ่านเกณฑ์
χ^2 / df	< 2.00	$13.38/7=1.91$	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	$< .05$	.04	ผ่านเกณฑ์
SRMR	$< .05$	.02	ผ่านเกณฑ์
RMR	$< .05$	.00	ผ่านเกณฑ์
GFI	$> .95$	.99	ผ่านเกณฑ์
CFI	$> .95$	.99	ผ่านเกณฑ์
AGFI	$> .95$	.97	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 4-8 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดคติสมบุรณ์ ปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จาก $\chi^2 = 13.38$, $df = 7$, $\chi^2 / df = 1.91$, $p = .06$, $RMSEA = .04$, $SRMR = .02$, $RMR = .00$, $GFI = .99$, $AGFI = .97$ และ $CFI = .99$ โดยค่า p มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐาน แสดงว่าผลการทดสอบค่า χ^2 แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ χ^2 / df ที่มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนี $RMSEA$ ที่มีค่าน้อยกว่า .07 RMR และ $SRMR$ มีค่าเข้าใกล้ 0 และ CFI GFI และ $AGFI$ มีค่าใกล้ 1 (Hooper et al., 2008, p. 58)

ตารางที่ 4-10 ผลการวิเคราะห์ห้่องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลคติสมบูรณ์แบบ

ตัวแปรสังเกตได้	อักษรย่อ	ผลการวิเคราะห์			
		<i>b</i>	<i>SE</i>	<i>t</i>	<i>R</i> ²
ความกังวลในความผิดพลาด	PE1	.22**	-	-	.18
ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง	PE2	.11**	.03	3.19	.04
การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล	PE3	.11**	.03	3.25	.04
ความคาดหวังของพ่อแม่	PE4	.37**	.04	8.98	.57
การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่	PE5	.27**	.04	6.06	.39
การชอบจัดการ	PE6	.29**	.05	6.10	.46

หมายเหตุ ** $p < .01$

ภาพที่ 4-3 โมเดลการวัดคติสมบูรณ์แบบ

จากตารางที่ 4-9 และภาพที่ 4-3 ผลการวิเคราะห์ห้่องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการคติสมบูรณ์ปรากฏว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (*b*) ทั้ง 6 คุณลักษณะ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจัดเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานจากมากไปน้อย ดังนี้ ความคาดหวังของพ่อแม่ (PE4) การชอบจัดการ (PE6) การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (PE5) ความกังวลในความผิดพลาด

(PE1) ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง (PE2) และการตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (PE3) มีค่าเท่ากับ .37, .29, .27, .11 และ .11 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของคติสมบุรณ์โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 4.00 - 57.00

ตอนที่ 3 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4-11 ค่าพารามิเตอร์น้ำหนักของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

ตัวแปรสังเกตได้	ตัวแปรแฝง				R^2
	NE	PE	SO		
NE1	.36**				1.35
NE2	.16**				.38
NE3	.16**				.30
NE4	.20**				.53
NE5	.04**				.02
NE6	.08**				.07
PE1		.30**			.91
PE2		.04**			.02
PE3		.05**			.03
PE4		.21**			.05
PE5		.09**			.11
PE6		.09**			.11
SO1			.30**		1.00
SO2			.01		.00

ตารางที่ 4-11 (ต่อ)

	ตัวแปรแฝง	NE	PE	SO	R ²
ตัวแปรสังเกตได้					
SO3				.27**	.95
SO4				.03*	.01
SO5				.08**	.08

หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

จากตารางที่ 4-10 ผลค่าน้ำหนักของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความวิตกกังวล (SO) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 5 ตัว จากมากไปน้อย ดังนี้ ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (SO1) ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (SO3) วิตความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (SO5) และวิตความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต (SO4) มีค่าเท่ากับ .30, .27, .08 และ .03 ตามลำดับ แต่มีตัวแปรความกลัว (SO2) ที่ไม่มีความสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของความวิตกกังวล โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 1.00 - 100.00

บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 6 ตัว จากมากไปน้อย ดังนี้ ความวิตกกังวล (NE1) ความประหม่า (NE4) การมีเจตนาร้าย (NE2) ความซึมเศร้า (NE3) การมีอารมณ์อ่อนไหว (NE6) และการขาดสติ (NE5) มีค่าเท่ากับ .36, .20, .16, .16, .08 และ .04 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวโดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 2.00 - 137.00

คติสมบุรณ์แบบ (PE) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 6 ตัว จากมากไปน้อย ดังนี้ ความกังวลในความผิดพลาด (PE1) ความคาดหวังของพ่อแม่ (PE4) การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (PE5) การชอบจัดการ (PE6) การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (PE3) และความล้มเหลวสยในการกระทำของตนเอง (PE2) มีค่าเท่ากับ .30, .21, .09, .09, .05 และ .04 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของ

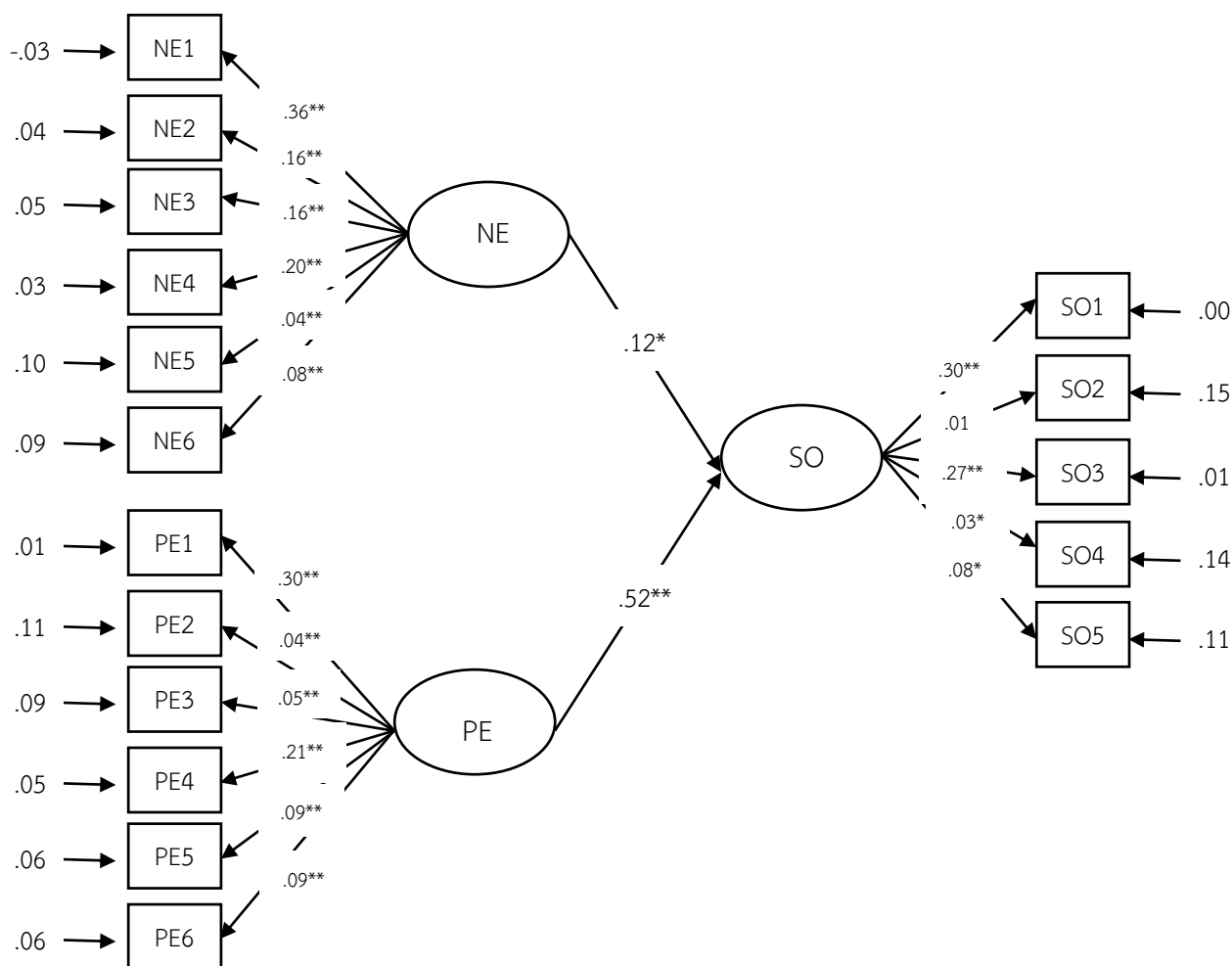
ตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของคติสมบุรณ์ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 2.00 - 91.00

ตารางที่ 4-12 ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบห้วนไหว และคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

ตัวแปรตาม	ความวิตกกังวล (SO)		
	TE	DE	IE
ตัวแปรสาเหตุ			
บุคลิกภาพแบบห้วนไหว (NE)	.12*	.12*	-
	.06	.06	
คติสมบุรณ์แบบ (PE)	.52**	.52**	-
	.08	.08	
R^2		.25	

$\chi^2=91.42, p = .07, df = 73, \chi^2/df = 1.25, RMSEA = .02, SRMR = .05, RMR = .01, CFI = 1.00, GFI = .97, AGFI = .94$

หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$

ภาพที่ 4-4 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนาย
ความวิตกกังวลทางสังคม

จากตารางที่ 4-10 และ 4-11 ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์
เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม
ด้วยโปรแกรม LISREL ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล ดังนี้ $\chi^2=91.42$, $p = .07$, $df = 73$,
 $\chi^2/df = 1.25$, $RMSEA = .02$, $SRMR = .05$, $RMR = .01$, $CFI = 1.00$, $GFI = .97$ และ
 $AGFI = .94$ จึงสรุปได้ว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) และ
คติสมบุรณ์แบบ (PE) ที่มีผลต่อความวิตกกังวล (SO) ที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
และสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ ได้ดังนี้

- 1) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) และคติสมบุรณ์แบบ (PE) ร่วมกันสามารถอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวล (SO) ได้ร้อยละ 25.00
- 2) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) และคติสมบุรณ์แบบ (PE) มีอิทธิพลทางบวกต่อความวิตกกังวล (SO) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 3) บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความวิตกกังวล (SO) โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .12
- 4) คติสมบุรณ์แบบ (PE) มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความวิตกกังวล (SO) โดยมีขนาดอิทธิพลเท่ากับ .52
- 5) ตัวแปรคติสมบุรณ์แบบ (PE) มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวล (SO) สูงสุด รองลงมาเป็นบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE)

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย และเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ด้วยตัวแปรบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยเอกชน ในจังหวัดภาคใต้ ผู้วิจัยได้กำหนด ขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ โดยมีขั้นตอนในการเลือกกลุ่ม ตัวอย่าง คือ กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 20 : 1 ตามแนวคิดของ Hair, et al. (2010) กล่าวคือ ควรใช้จำนวนหน่วยตัวอย่างอย่างน้อย 20 หน่วย ต่อตัวแปรสังเกตได้ 1 ตัว เพื่อให้ได้สมการที่เชื่อถือได้ กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 20 คน ต่อ 1 ตัวแปรสังเกตได้ ด้วยการศึกษาคำแปรทำนาย 2 ตัวแปร ตัวแปรเกณฑ 1 ตัวแปร จำนวน 5 ด้าน จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำเท่ากับ 340 คน เพื่อลดความคลาดเคลื่อน ผู้วิจัยจึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดความวิตกกังวล โดยใช้มาตรวัดปฏิสัมพันธ์ความกังวลทางสังคม และมาตรวัดโรคกลัวการเข้าสังคม ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อคำถามทั่วไปสำหรับนักศึกษา มีลักษณะเป็น ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล ไปยังปฏิสัมพันธ์ในสังคมและแบบวัดเชิงสถานการณ์ ตามลำดับแบ่งเป็น 5 ด้าน ตอนที่ 3 เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว และตอนที่ 4 เป็นแบบวัดคติสมบุรณ์แบบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยทำการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และโปรแกรม LISREL

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดความวิตกกังวล ปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จาก $\chi^2 = 1.74$, $df = 3$, $\chi^2 / df = .58$, $p = .63$, $RMSEA = .00$, $SRMR = .02$, $GFI = 1.00$, $AGFI = .99$ และ $CFI = 1.00$ โดยค่า p

มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐาน แสดงว่าผลการทดสอบค่า χ^2 แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ χ^2/df ที่มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนี RMSEA ที่มีค่าน้อยกว่า .07 RMR และ SRMR มีค่าเข้าใกล้ 0 และ CFI GFI และ AGFI มีค่าใกล้ 1 (Hooper et al., 2008, p. 58) โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 5 คุณลักษณะ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจัดเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานจากมากไปน้อย ซึ่งวัดความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก (SO5) วัดความผิดปกติหลังการตั้งเครียดทางจิต (SO4) ความกลัว (SO2) ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป (SO1) และความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (SO3) มีค่าเท่ากับ .82, .55, .44, .32 และ .13 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของความวิตกกังวล โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 2.00 – 70.00

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดบุคลิกภาพแบบห้วนใจ ปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จาก $\chi^2 = 10.83$, $df = 7$, $\chi^2/df = 1.55$, $p = .15$, $RMSEA = .04$, $SRMR = .02$, $GFI = .99$ และ $AGFI = .97$ และ $CFI = 1.00$ โดยค่า p มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐาน แสดงว่าผลการทดสอบค่า χ^2 แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ χ^2/df ที่มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนี RMSEA ที่มีค่าน้อยกว่า .07 RMR และ SRMR มีค่าเข้าใกล้ 0 และ CFI GFI และ AGFI มีค่าใกล้ 1 (Hooper et al., 2008, p. 58) โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 6 คุณลักษณะ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจัดเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานจากมากไปน้อย ซึ่งความวิตกกังวล (NE1) ความประหม่า (NE4) การมีเจตนาร้าย (NE2) ความขี้เมตตา (NE3) การมีอารมณ์อ่อนไหว (NE6) และการขาดสติ (NE5) มีค่าเท่ากับ .27, .23, .20, .18, .13 และ .07 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบห้วนใจโดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 4.00 – 62.00

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดคติสมบุรณ์ ปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งพิจารณาได้จาก $\chi^2 = 13.38$, $df = 7$, $\chi^2/df = 1.91$, $p = .06$, $RMSEA = .04$, $SRMR = .02$, $RMR = .00$, $GFI = .99$, $AGFI = .97$ และ $CFI = .99$ โดยค่า p มากพอที่จะไม่ปฏิเสธสมมติฐาน แสดงว่าผลการทดสอบค่า χ^2 แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานที่ว่า โมเดลการวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ χ^2/df ที่มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนี RMSEA ที่มีค่าน้อยกว่า .07 RMR และ SRMR มีค่าเข้าใกล้ 0 และ CFI GFI และ AGFI มีค่าใกล้ 1 (Hooper et al., 2008, p. 58) โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง

6 คุณลักษณะ มีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจัดเรียงลำดับตามค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานจากมากไปน้อย ดังนี้ ความคาดหวังของพ่อแม่ (PE4) การชอบจัดการ (PE6) การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (PE5) ความกังวลในความผิดพลาด (PE1) ความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง (PE2) และการตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (PE3) มีค่าเท่ากับ .37, .29, .27, .11 และ .11 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของคติสมบุรณ์โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 4.00 – 57.00

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม

ความวิตกกังวล (SO) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 5 ตัว จากมากไปน้อย ดังนี้ ความวิตกกังวลทั่วไป (SO1) ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ (SO3) วิตกกังวลทางภาวะตื่นตระหนก (SO5) และวิตกกังวลหลังจากการตื่นเครียดทางจิต (SO4) มีค่าเท่ากับ .30, .27, .08 และ .03 ตามลำดับ แต่มีตัวแปรความกลัว (SO2) ที่ไม่มีความสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของความวิตกกังวล โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 1.00 – 100.00

บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 6 ตัว จากมากไปน้อย ดังนี้ ความวิตกกังวล (NE1) ความประหม่า (NE4) การมีเจตนาร้าย (NE2) ความซึมเศร้า (NE3) การมีอารมณ์อ่อนไหว (NE6) และการขาดสติ (NE5) มีค่าเท่ากับ .36, .20, .16, .16, .08 และ .04 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวโดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 2.00 – 137.00

คติสมบุรณ์แบบ (PE) ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b) ทั้ง 6 ตัว จากมากไปน้อย ดังนี้ ความกังวลในความผิดพลาด (PE1) ความคาดหวังของพ่อแม่ (PE4) การวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่ (PE5) การชอบจัดการ (PE6) การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล (PE3) และความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง (PE2) มีค่าเท่ากับ .30, .21, .09, .09, .05 และ .04 ตามลำดับ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ของตัวแปรสังเกตได้ แสดงให้เห็นถึงความแปรปรวนร่วมของตัวแปรสังเกตได้กับองค์ประกอบของคติสมบุรณ์ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันอยู่ระหว่าง ร้อยละ 2.00 – 91.00

ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล เท่ากับ $\chi^2 = 91.42$, $p = .07$, $df = 73$, $\chi^2/df = 1.25$, $RMSEA = .02$, $SRMR = .05$, $RMR = .01$, $CFI = 1.00$, $GFI = .97$ และ $AGFI = .94$ จึงสรุปได้ว่าโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ

บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (NE) และคติสมบุรณ์ (PE) ที่มีผลต่อความวิตกกังวล (SO) ที่พัฒนาขึ้น สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นว่าบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบสามารถ อธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวล ได้ร้อยละ 25.00 มีอิทธิพลทางบวกต่อความวิตกกังวล อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรคติสมบุรณ์แบบมีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลสูงสุด รองลงมา เป็นบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว

อภิปรายผล

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและ คติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ใน ภาคใต้ของประเทศไทย มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและ คติสมบุรณ์แบบมีอิทธิพลทางบวกต่อความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวเป็นความวิตกกังวล ความซึมเศร้าการรับรู้และเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของ ตัวเอง สามารถปรับตัวเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นได้ ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่น่าพึงพอใจ ส่งผลให้เกิดคติสมบุรณ์แบบทางบวกขึ้นกับทั้งสองฝ่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณช ตรีคำ (2560) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวทางสังคมของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กล่าวว่า การปรับตัวเป็นผลที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงของการพัฒนา โดยอาศัย ประสบการณ์ที่บุคคลได้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมทางสังคม มาแก้ไขอุปสรรคที่เกิดจากการ เปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และสอดคล้องกับ คณิง ตรงต่อกิจ (2553) ที่พบว่า บุคลิกภาพด้าน การแสดงตัว บุคลิกภาพด้านความสุภาพอ่อนโยน บุคลิกภาพด้านมโนธรรม บุคลิกภาพด้านความ มั่นคงทางอารมณ์ และบุคลิกภาพด้านสติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวรจากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มี ความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลทางสังคมจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถเลือกปรับตัวให้เหมาะสมทำให้ สามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้อง และลดความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตได้

ตัวแปรความวิตกกังวลที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไปกับ ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ แสดงว่า ขณะนักศึกษาเกิดเครียดเมื่อต้องอยู่คน เดียวเป็นเวลานาน ๆ หรือไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ เพราะกลัวว่าเพื่อน ๆ จะไม่ต้อนรับ ไม่กล้าเข้าไป ทำความรู้จักกับคนอื่นก่อน ส่งผลให้นักศึกษามีอาการตื่นเต้นมาก ๆ จะหายใจเข้าออกถี่ ๆ หรือแม้แต่ การทำตัวว่าเรริงสนุกสนาน เพื่อกลบเกลื่อนความอ่อนแอ และจะตั้งใจสอบให้ได้คะแนนสูง ๆ เพื่ออยาก เป็นที่ยอมรับ และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ ความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วย แรงผลักดันทางจิตใจกับความผิดปกติหลังจากการตั้งเครียดทางจิต ซึ่งความวิตกกังวลเป็นความรู้สึก

เชิงจิตวิสัยอย่างหนึ่ง (Subjective Feeling) ของความไม่สบายใจ (Uneasiness) และความหวาดหวั่น (Apprehension) เกี่ยวกับการคุกคามบางอย่าง (จำลอง ดิษยวณิช, 2545)

ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ การขาดสติกับการมีอารมณ์อ่อนไหว แสดงว่า เมื่อนักศึกษาถูกเพื่อนพูดจาต่อเสียดจะตอบโต้ด้วยคำพูดรุนแรงทันที หรือแม้แต่สีกหงุดหงิดจะโมโหง่ายถ้าถูกวิพากษ์วิจารณ์ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้นักศึกษาสะท้อนใจง่ายมาก เมื่อมีสิ่งมากระทบความรู้สึกหรือค่อนข้างไวต่อความเจ็บปวด สอดคล้องกับความวิตกกังวลที่เกิดจากความกลัวและการรับรู้ว่าจะตนเองจะถูกประเมินในทางลบจากบุคคลรอบข้าง ในสถานการณ์ทางสังคม จึงทำให้บุคคลตอบสนองต่อผู้อื่นในทางลบผลที่ตามมาคือ บุคคลจะหลีกเลี่ยงจากการเข้าสังคมหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งกระบวนการคิดและพฤติกรรมเช่นนั้นยังเป็นการเสริมให้ความวิตกกังวลในการเข้าสังคมของบุคคลเพิ่มมากขึ้น (กุลปรียา ศิริพานิช, 2559) และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การมีเจตนาร้ายกับการขาดสติ และความประหม่ากับการขาดสติ ซึ่งโรเจอร์ (Roger, 1974, p. 258) ได้กล่าวว่า เมื่อบุคคลปรับตัวได้ดีบุคคลจะรู้สึกว่ารู้จักตนเอง รู้คุณค่า ความสามารถ และทัศนคติที่มีต่อตนเองมีความเข้าใจตนเอง ตลอดจนเข้าใจสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น

ตัวแปรคติสมบุรณ์แบบคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือ ความกังวลในความผิดพลาดกับความคาดหวังของพ่อแม่ เมื่อนักศึกษารู้สึกว่าต้องแข่งขันหรือเปรียบเทียบกับคนที่เหนือกว่า ผึงใจกับเรื่องที่เคยทำให้คนอื่นเสียใจ ผิดหวัง ส่งผลให้นักศึกษารู้สึกท้อแท้ทุกครั้งทีรู้สึกทำให้พ่อแม่ผิดหวัง โดยเชื่อว่าถ้าเลือกเรียนตามที่พ่อแม่ต้องการจะทำให้ท่านมีความสุข และคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด คือ การตั้งมาตรฐานส่วนบุคคลกับการชอบจัดการ บุคคลใดที่ตั้งความหวังไว้แล้วประสบความสำเร็จ ตามที่คาดหวังเอาไว้ก็จะตั้งความหวังอย่างอื่นต่อไป ตามแนวคิดของ เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1974) และสอดคล้องกับ บีส์ตริทสกี (Bystritsky, 2000) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับของความผูกพัน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ลักษณะของสิ่งแวดล้อมทางครอบครัวกับการปรับตัวทางสังคม พบว่า ลักษณะที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์อย่างเหนียวแน่น คือ การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่มีความกลมเกลียวกัน มีการรวมกลุ่ม และมีสภาพครอบครัวที่ไม่มีความขัดแย้ง นอกจากนี้ยังพบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

การทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ที่เรียนในมหาวิทยาลัยต่างกัน มีความวิตกกังวลทางสังคมแตกต่างกัน การที่บุคคลสามารถสร้างความสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ รวมทั้งการทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ รู้จักเห็นอกเห็นใจ เคารพในสิทธิผู้อื่น วางตัวได้อย่างเหมาะสม และมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย จะส่งผลต่อความวิตกกังวลทางสังคมด้วย นอกจากนี้การมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเพื่อนและบุคคลรอบข้าง รวมไปถึงสถานภาพของบิดามารดา หรือบุคคลที่นักศึกษาอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน

ก็เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อความวิตกกังวลทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับสุรพงษ์ ชูเดช และวิภาวี เอี่ยมวรมธ (2545) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูที่มีความสัมพันธ์ภาพที่ดีกับครอบครัวกับเพื่อน และกับรุ่นพี่ นักศึกษาที่มีสุขภาพจิตดียังเป็นผู้มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางที่ดีไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองด้านอารมณ์และพฤติกรรมหรือแม้แต่ด้านการศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

ประโยชน์เชิงนโยบาย

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา เช่น มหาวิทยาลัย คณะวิชา ภาควิชา สาขาวิชา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการกำหนดนโยบายหลักสูตรสำหรับออกแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสม เพื่อลดความวิตกกังวล และสร้างระบบแนะแนวให้นักศึกษาสามารถปรับตัวได้ทุกสถานการณ์ของการเปลี่ยนแปลง

2. มหาวิทยาลัยในภาคใต้ของประเทศไทยทุกแห่ง สามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้วัด และตรวจสอบบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษา เสริมแรงและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้

3. ครู อาจารย์หรือผู้สอน สามารถนำผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีบุคลิกภาพที่ดีขึ้น และสอดคล้องกับบุคลิกภาพของนักศึกษา

4. ผู้ปกครอง อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจ โดยปลูกฝังบุคลิกภาพเชิงบวกให้กับนักศึกษาในการสร้างพฤติกรรม ความคิดพร้อมรับทุกสถานการณ์ของการเปลี่ยนแปลง

5. นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สามารถนำผลที่ได้ไปสำรวจบุคลิกภาพของนักศึกษา เพื่อให้รู้ว่าตนเองมีความวิตกกังวลหรือไม่อย่างไร

ประโยชน์เชิงวิชาการ

1. แบบการวัดความวิตกกังวลทางสังคม สามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการประเมินการความวิตกกังวลทางสังคม กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้

2. ด้้องค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการดูแล และออกแบบกระบวนการต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

3. ด้้องค์ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์โมเดลพื้นฐาน เช่น โมเดลการวัด โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์การวิจัยต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาศึกษาในโมเดลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเองสูง ความสามารถในการเผชิญปัญหา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
2. ควรมีการวิจัยในลักษณะเดียวกัน โดยทำการวิจัยกับนักศึกษาในทุกระดับชั้นปี เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้รับว่ามีความคล้ายคลึง หรือแตกต่างกันในด้านใดบ้าง
3. ควรมีการวิจัยในลักษณะเดียวกัน โดยทำการวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา

บรรณานุกรม

- กองวิศวกรรมการแพทย์. (2556). *คู่มือการจัดระบบวิศวกรรมการแพทย์ในโรงพยาบาล*. กรุงเทพฯ: วิศวกรรมการแพทย์ในโรงพยาบาล, มาตรฐานวิศวกรรมการแพทย์.
- กุลปรียา ศิริพานิช. (2559). *บทบาทการเป็นตัวแปรส่งผ่านของความยืดหยุ่นทางจิตใจในความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเข้าสังคมกับสภาวะทางจิตในนิสิตนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา, คณะจิตวิทยา, กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณิง ตรงต่อกิจ. (2553). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะทันตแพทยศาสตร์*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เจนจิรา ชัยปาน, ทรายขวัญ พรหมแก้ว และสิทธิ ศรีนาค (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 4*. สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ, คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- จำลอง ดิษยวณิช และพริ้มเพรา ดิษยวณิช. (2545). *ความเครียดความวิตกกังวลและสุขภาพ*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฉวีวรรณ สัตยธรรม, แฝ จันทร์สุข และศุภรีใจ เจริญสุข. (2556). *การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต (ฉบับปรับปรุง)*. เล่มที่ 2. โครงการสวัสดิการวิชาการ, สถาบันพระบรมราชชนก, กระทรวงสาธารณสุข: กรุงเทพมหานคร.
- ชุตีวรรณ ภัทรานุกฤษกุล, รุ่งโรจน์ พุมรีว และชिरารุช ปุณณวิช. (2559). *การศึกษาพฤติกรรมการปรับตัวของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร (ระยะที่ 1: งานวิจัยเชิงปริมาณ)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี.
- ณัชชา สุวรรณวงศ์. (2560). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน นครราชสีมา (ระบบโควตา) ประจำปีการศึกษา 2560*. สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.
- นงค์นุช แนงแก้ว. (2560). *ความเครียด ความวิตกกังวล และ การพยาบาลผู้ป่วยโรคกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลันในหอผู้ป่วยวิกฤติ โรคหัวใจ*. งานการพยาบาลอายุรศาสตร์และจิตเวชศาสตร์, ฝ่ายการพยาบาล, โรงพยาบาลศิริราช: กรุงเทพมหานคร.
- นพมาศ อึ้งพระ (ธีระเวคิน). (2551). *ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- นัชชา เลื่อยไธสง. (2011). ความเครียดการประเมินผลกระทบและวิธีการเผชิญความเครียดของผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงิน. *วารสารวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ Academic Services Journal*, 22(3).
- นันทนา นามฝน. (2542). การเปรียบเทียบความวิตกกังวลทางสังคมก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 19(1). 15-27.
- นันทินี ศุภมมงคล. (2547). ความวิตกกังวล การสนับสนุนทางสังคม และกลวิธีการเผชิญปัญหาของนิสิตนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นัยพินิจ คชภักดี. (2544). *พัฒนาบุคลิกภาพเสริมสร้างเชาว์ปัญญา*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปัทมา มะตะเรส. (2557). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ พหุปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เมืองพัทยา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดและเทคโนโลยีทางวิทยาการปัญญา วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พัชลินจ์ จินนุ่น, วราเมษ วัฒนไชย และปรียากรณ์ ชูแก้ว. (2560). คุณค่าและภูมิปัญญาจากวรรณกรรมภาคใต้ ยุคการพิมพ์ พ.ศ. 2470-2520. *วารสารวินทิลทักษิณสาร*, ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2560).
- ไพรัช วงศ์ศรีตระกูล. (2554). *ปัจจัยทางการศึกษาที่มีผลต่อความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษามหาวิทยาลัยธนบุรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธนบุรี. กรุงเทพฯ.
- ระชานนท์ ทวีผล. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการโรงแรม. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 23(5).
- ระวีนันท์ รื่นพรต. (2552). *อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลความหุนหันตัว การยึดติดความสมบูรณ์แบบที่มีต่อการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร*. สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว*. เนื่องในวโรกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554.
- รัชนิวรรณ วณิชยณอม, สมรรถพงศ์ ขจรมณี, วชิระ ทองอยู่คง, ธนัชพร เลขวัต และถาวร เนตรนันท์. (2560). โมเดลบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบใช้ได้ในวันวัฒนธรรมไทยหรือไม่. *Journal of the Association of Researchers*, ฉบับที่ 2 (เมษายน-สิงหาคม 2560).
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วิจิตร อวาทกุล. (2545). *พัฒนาบุคลิกภาพ เทคนิคและวิธีการ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.
- วิทยา ปังอุทา, ภาวนตี วงศ์ศรีจันทร์, ศุภวารีย์ สิงโสม, วราภรณ์ วินทะสมบัติ, ภูฉาย บำรุงตา และสมบัติ ท้ายเรือคำ. (2556). ความวิตกกังวลและการปรับตัวในการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. *วารสารคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, (ฉบับพิเศษ), 605-619.
- ศิริเพ็ญ เขาวนศิลป์. (2543). *การปรับพฤติกรรมความวิตกกังวลทางสังคม*. คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2551). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เรา รู้เขา)*. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.
- สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. (2540). *คู่มือจิตเวชศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสรี ชัดแจ่ม และสุชาดา กรเพชรปานี. (2546). โมเดลสมการโครงสร้าง. *วารสารวิจัยและวัดผล การศึกษา: มหาวิทยาลัยบูรพา*, 1(1), 1-22.
- สุพัตรา รัตน์ะ. (2551). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่สำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เทศบาลเมืองปากพอง จังหวัด นครศรีธรรมราช*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุรพงษ์ ชูเดช และวิภาวี เอี่ยมวรเมธ. (2545). ตัวแปรในการทำนายสุขภาพจิตและการปรับตัวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี*, ปีที่ 25, ฉบับที่ 3 กรกฎาคม-กันยายน, หน้า 215-232.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อรนุช ศรีคำ. (2560). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวทางสังคมของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 23(ฉบับพิเศษ).
- Antony, M. M., et al. (1998). *Dimensions of Perfectionism Across the Anxiety Disorder*. *Behaviour Research and Therapy*. (36) : 1143-1154.
- Antony, Martin M., & Swinson, Richard, P. (2000). *Panic Disorders and Panic in Adults: A Guide to Assessment and Treatment*. Washington DC: American Psychological Association.

- Arbabisarjiu, Raghib, Rezazade, & Siadat. (2013). The Relationship between Emotional Intelligence, Spiritual Intelligence, and Students' Academic Achievement. *Journal World of Engineering Sciences*, (8), 45-51.
- Beidel, D. C., & Turner, S. M. (1998). *Shy Children, Phobic Adults: Nature and Treatment of Social Phobia*. Washington DC: American Psychological Association.
- Bystrisky, Marina. (2000). "Relations Among Attachment Quality, parenting Style, Quality of Family Environment, and Social Adjustment," *Dissertation Abstracts International*, 60(12), 6395 – B ; June, 2000.
- Carver, C.S., et al. (1983). Effects of Self-Directed Attention on Performance and Persistence Among Persons High and Low in Test Anxiety. *Cognitive Therapy & Research*, (7), 333-354.
- Clark, David M., & McManus, Freda. (2002). Information Processing in Social Phobia. *Biological Psychiatry*, 51(1). 92-100.
- Cohen, J. (1988). *Statistical Power Analysis for the Behavioral Sciences* (2nd ed.). สืบค้น 10 มีนาคม 2562, จาก <http://www.uccs.edu/becker/effect-size.html>.
- Costa, P.T., Jr., & McCrae, R. R. (1992). Four ways five factors are basic. *Personality and Individual Differences*, 13, 653-665.
- Costa, P. T., Jr., & McCrae, R. R. (1992). *Revised NEO Personality Inventory (NEO-PI-R) And NEO Five-Factor Inventory (NEO-FFI) Professional manual*. Odessa, FL: Psychological Assessment Resources.
- Engler, B. (2003). *Personality theories an introduction* (6th ed.). New York: Houghton Mifflin.
- Flett, G. L., Greene, A, & Hewitt, P. L. (2004). Dimensions of perfectionism and anxiety sensitivity. *Journal of Rational-Emotive & Cognitive-Behavior Therapy*, 22(1), 39-57.
- Flett, G. L., & Hewitt, P. L. (2014). A proposed framework for preventing perfectionism and promoting resilience and mental health among vulnerable children and adolescents. *Psychology in the Schools*, 51(9), 899-912.

- Flett, G. L., Hewitt, P. L., & Heisel, M. J. (2014). The destructiveness of perfectionism revisited: Implications for the assessment of suicide risk and the prevention of suicide. *Review of General Psychology, 18*(3), 156.
- Frost, R. O., Heimberg, R. G., Holt, C. S., Mattia, J. I., & Neubauer, A. L. (1993). A comparison of two measures of perfectionism. *Personality and Individual Differences, 14*, 119-126.
- Frost, R. O., Marten, P., Lahart, C., & Rosenblate, R. (1990). The dimensions of perfectionism. *Cognitive Therapy and Research, 14*(5), 449-468.
- Fydrich, T., et al. (1998). *Behavioral Assessment of Social Performance: A Rating System for Social Phobia*. Behaviour Research and Therapy. (36): 995- 1010
- Gibbons, F. X. (1991). Self Evaluation and Self-Perception: The Role of Attention in The Experience of Anxiety. In *Anxiety and Self-Focused Attention*. Schwarzer, Ralf; & Wickland, Robert A. (editor). pp. 15-25. London: Harwood Academic Publishers.
- Good, V.C. (1973). *Dictionary of education* (2nd ed.). New York: Houghton.
- Good, V.C. (1973). *Dictionary of education* (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate data analysis: A global perspective*. Upper Saddle River, London: Pearson.
- Hair Jr., J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2014). *Multivariate data analysis: A global perspective*. London: Pearson.
- Hamachek, D. E. (1978). Psychodynamics of normal and neurotic perfectionism. *Psychology: A Journal of Human Behavior, 15*(1), 27-33.
- Hettema, Neale, Myers, Prescott, & Kendler. (2006). A population-based twin study of the relationship between neuroticism and internalizing disorders. *American Journal of Psychiatry, (5)163*, 857-64.
- Hewitt, P. L., & Flett, G. L. (1991). Perfectionism in the Self and Social Contexts: Conceptualization, Assessment, and Association with Psychopathology. *Journal of Personality and Social Psychology, 60*, 456-470.
- Howard, P. J., & Howard, J. M. (2004). *The big five quickstart: An introduction to the five-factor model of personality for human resource professionals*. Retrieved December 18, 2019, from <http://www.centas.com/quickstart.html>.

- Hurlock, Elizabeth Bergner. (1974). *Adolescent Development*. New York: McGraw Hill Book company.
- Jones P, Rodgers, B, Murray, R, Marmot, M. (1994). Child developmental risk factors for adult schizophrenia in the British 1946 birth cohort. *Lancet*. 1994; 344(8934): 1398-402.
- Kelloway, E. K. (2014). *Using Mplus for structural equation modeling: A researcher's guide*. Thousand Oaks: SAGE.
- Kotov, R., Watson, D., Robles, J. P., & Schmidt, N. B. (2007). Personality traits and anxiety symptoms: The multilevel trait predictor model. *Behaviour research and therapy*, 45(7), 1485-1503.
- Lawrence, S. M., Glenn, G., & Guarino, A. J. (2006). *Applied multivariate research: Design and interpretation*. Thousand Oaks: Sage Publications.
- Leary, M. R. (1983). A brief version of the Fear of Negative Evaluation Scale. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 9, 371-376.
- Leong, J., Cobham, V. E., De Groot, J., & McDermott, B. (2009). Comparing different modes of delivery. *European Child & Adolescent Psychiatry*, 18(4), 231-239.
- Levett-Jones, T., & Lathlean, J.(2009). "Don't rock the boat": Nursing students' experience of conformity and compliance. *Nurse Education Today*, 29 342-346.
- Lindeman, R. H., Merenda, P. F., & Gold, R Z. (1980). *Introduction to bivariate and multivariate analysis*. Glenview, IL: Scott, Foresman.
- Linden, D. (2010). The general factor of personality: A meta-analysis of Big Five intercorrelations and a criterion-related validity study. *Journal of Research in Personality*, 44(3), p.315-327.
- Matthews, G., Deary, I. J., & Whiteman, M. C. (2003). *Personality traits* (2nd ed.). New York, US: Cambridge University Press
- Mattsson, S., Fast-Berglund, Å. & Li, D. (2016). Evaluation of Guidelines for Assembly Instructions. *IFAC-PapersOnLine*, 49(12), 209-214.
- Mattick, R. P., & Clarke, J. C. (1998). Development and validation of measures of social phobia scrutiny fear and social interaction anxiety. *Behaviour research and therapy*, 36(4), 455-470.

- McMartin, J. (1995). *Personality Psychology: A Student Centered Approach*. California: Sage Publication.
- McMartin, R. R., & Allik, J. (1995). *The Five – Factor Model of Personality Across Cultures*. New York : Kluwer Academic/Plenum Publishers.
- Musek, J. (2007). A general factor of personality: Evidence for the Big One in the five-factor model. *Journal of Research in Personality*, 41(6), 1213-1233.
- Naragon-Gainey, K., & Watson, D. (2011). Clarifying the dispositional basis of social anxiety: A hierarchical perspective. *Personality and individual Differences*, 50(7), 926-934.
- Norman, W. T. (1963). Toward an adequate taxonomy of personality attributes: Replicated factor structure in peer nomination personality ratings. *The Journal of Abnormal and Social Psychology*, 66(6), 574-583.
- Ormel, J., Jeronimus, B. F., Kotov, R., Riese, H., Bos, E., Hankin, B, Oldehinkel, (2013). *Neuroticism and common mental disorders: Meaning and utility of a complex relationship*. Clinical Psychology Review.
- Pervin, L. A., & Jhon, O.P. (1989). *Personality: Theory and research* (7th ed.). U.S.A.: Jhon Wiley & Sons. Pervin, L. A., & Jhon, O. P. (1997). *Personality: Theory and research* (7th ed.). U.S.A.: Jhon Wiley & sons.
- Phokhasawadi, S., Yeong, A. P. A., & Wattanapailin, A. (2015). Cognitive Behavior Therapy to Reduce Symptoms of Anxiety Disorders with Adolescents: Evidence-Based Nursing. *Journal of Nursing Science*, 32(4), 7-14.
- Rapee, R. M., & Heimberg, R. G. (1997). *A Cognitive-Behavioral Model of Anxiety in Social Phobia*. Behaviour Research and Therapy, 35, 741-756.
- Rice, K. G., & Dellwo, J. P. (2002). Perfectionism and self-development: Implications for college adjustment. *Journal of Counseling & Development*, 80(2),
- Richards, T. A. (2002). *Social Phobia/ Social Anxiety: Treatment in 2002*. In *Social Phobia/ Social Anxiety Association*. (Online) Available : สืบค้น 10 มีนาคม 2562, จาก <http://www.socialphobia.org/social.htm#top>.
- Samuel, W. (1981). *Personality: Searching for the sources of human behavior*. New York: McGraw Hill.

- Shih, H. A., Chiang, Y. H., & Hsu, C. C. (2013). High performance work system and HCN performance. *Journal of Business Research*, 66(4), 540-546.
- Terracciano, A., McCrae, R. R., & Costa, P. T. (2010). Intra-individual change in personality stability and age. *Journal of Research in Personality*, 44(1), 31-37.
- Terracciano, A., Tanaka, T., Sutin, A. R., Sanna, S., Deiana, B., Lai, S., Ferrucci, L. (2010). Genome-wide association scan of trait depression. *Biological psychiatry*, 68(9), 811-817.
- Tilfors, Maria., et al. (2001). Social Phobia and Avoidant Personality Disorder as Related to Parental History of Social Anxiety: A General Population Study. *Behavior Research and Therapy*, (39), 289-298.
- Tupes, E. C., & Christal, R. E. (1961) *Recurrent Personality Factors based on Trait Ratings*. USAF ASD Tech. Rep. No. 61-97, Lackland Airforce Base, TX: US Air Force.
- Tully, A. (2004). Stress, sources of stress, and ways of coping among psychiatric nursing students. *Journal of Psychiatric and Mental Health Nursing*, 11(1), 43-47.
- Woody, S, R., Chambless, D. L., & Glass, C. R. (1997). Self-Focused Attention in The Treatment of Social Phobia. *Behaviour Research and Therapy*, (35), 117-129.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ภาคผนวก ข

เครื่องมือการวิจัย

แบบวัดเพื่อการวิจัย

เรื่อง บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ เพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย

.....

คำชี้แจง

1. แบบวัดฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของคุณระหว่างบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ เพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งไม่มีคำตอบถูกหรือผิด ขอให้นักศึกษาตอบแบบวัดให้ตรงกับความจริงมากที่สุด เพื่อจะนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการสนับสนุนช่วยเหลือให้คำปรึกษาสำหรับนักศึกษาต่อไป

2. ข้อมูลจากแบบวัดจะเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาของนักศึกษาทั้งสิ้น

3. ขอให้นักศึกษาตอบแบบวัดทุกข้อ หากขาดข้อหนึ่งข้อใดจะไม่สามารถนำข้อมูลไปวิเคราะห์ได้

ขอขอบคุณ

นายสุพรีชา ชำนาญพุทธนิม

ผู้วิจัย

ติดต่อผู้วิจัย : โทรศัพท์: 081 - 9899690

E-Mail: supreecha28@gmail.com

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมายถูก ตามความเป็นจริง

1. เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2. อายุ

1) 18 ปี

2) 19 ปี

3) 20 ปี

3) 21 ปี ขึ้นไป

3. สถานภาพของบิดามารดา

1) สมรส (อยู่ด้วยกัน)

2) สมรส (แยกกันอยู่)

3) หย่าร้าง

4) บิดาหรือมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตเพียงคนเดียว)

5) บิดาและมารดาเสียชีวิต (เสียชีวิตทั้งสองคน)

6) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

4. บุคคลที่นักศึกษาอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน

1) บิดาและมารดา

2) บิดา

3) มารดา

4) ญาติ

5) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

5. รายได้โดยประมาณของบิดามารดาารวมกันต่อเดือน

1) ต่ำกว่า 10,000 บาท

2) 10,000 – 30,000 บาท

3) สูงกว่า 30,000 บาท

ตอนที่ 2 วัดความวิตกกังวล

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาพิจารณาแต่ละข้อคำถามว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึก หรือพฤติกรรมอยู่ในระดับใด หรือคิดว่าจะน่าจะใกล้เคียงหรือตรงให้นักศึกษาทำเครื่องหมายถูก ✓ ตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ดังนี้

ข้อคำถาม	ระดับความวิตกกังวล			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านที่ 1 วัดความวิตกกังวลทั่ว ๆ ไป				
1. ฉันจะรู้สึกเครียดเมื่อต้องอยู่คนเดียวเป็นเวลานานๆ				
2. ฉันไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ เพราะกลัวว่าเพื่อน ๆ จะไม่ต้อนรับ				
3. ฉันรู้สึกเสียความมั่นใจในตัวเอง				
4. ฉันไม่กล้าทำเสียงดังขณะอยู่ในห้องน้ำสาธารณะ				
5. ฉันหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปพูดคุยกับเพศตรงข้าม เพราะกลัวเขาปฏิเสธหรือแสดงท่าที่ไม่ดีกับฉัน				
6. ฉันไม่กล้าเข้าไปทำความรู้จักกับคนอื่นก่อน				
ด้านที่ 2 วัดความกลัว				
1. ฉันกลัวการยืนอยู่บนอาคารเรียนสูง ๆ				
2. ฉันกลัวทุกครั้งที่อยู่ในลิฟต์ หรือที่มีด ๆ และแคบ ๆ				
3. ฉันกลัวเสียงฟ้าร้องขณะที่ฝนตก				
4. ฉันอึดอัดเมื่อต้องออกไปอยู่ต่อหน้าคนหมู่มาก ๆ				

ข้อคำถาม	ระดับความวิตกกังวล			
	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. ฉันไม่กล้าปฏิเสธเพื่อนหรือคนทั่วไป เพราะกลัวเขาเสียความรู้สึก				
6. ฉันกลัวทุกครั้งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับสุนัข				
ด้านที่ 3 วิตความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ				
1. เวลาฉันตื่นเต้นมาก ๆ ฉันจะหายใจเข้าออกถี่ ๆ				
2. ฉันจะทำตัวรำเริง สนุกสนานเพื่อกลบเกลื่อนความอ่อนแอ				
3. ฉันจะเปลี่ยนเรื่องคุยทันที ถ้าต้องพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาที่เคยทำให้เสียใจ				
4. ฉันตั้งใจสอบให้ได้คะแนนสูง ๆ เพื่ออยากเป็นที่ยอมรับ				
5. เมื่อฉันไม่เข้าใจในบทเรียน ฉันจะศึกษาเพิ่มเติมอย่างหนัก				
6. ฉันสามารถจดจ่ออยู่กับงานที่ไม่ชอบหรือน่าเบื่อได้				
ด้านที่ 4 วิตความผิดปกติหลังจากการติงเครียดทางจิต				
1. ฉันจะรู้สึกหงุดหงิด อารมณ์เสียทุกครั้งเมื่อมีใครขัดใจ				
2. ฉันจะรู้สึกประหม่าเมื่อต้องเข้าไปในห้องที่มีคนนั่งเรียนอยู่เต็มหมดแล้ว				
3. ฉันจะรู้สึกเกร็ง และกินได้น้อยเมื่อต้องทานอาหารร่วมกับคนที่ไม่สนิท				
4. ฉันจะรู้สึกหวาดกลัวทุกครั้งที่ต้องข้ามถนน				
5. ฉันจะรู้สึกเศร้า และร้องไห้ทุกครั้งที่คิดถึงคนในครอบครัวที่สูญเสียไปแล้ว				
6. ฉันจะรู้สึกตกใจ ใจสั่นทุกครั้งที่ได้ยินเสียงฟ้าร้องขณะที่ฝนตก				
ด้านที่ 5 วิตความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก				
1. ฉันจะเกิดอาการมวนท้อง หรือตัวเย็น กระวนกระวายใจขึ้นมาทุกครั้งเมื่อต้องพูดต่อหน้าคนจำนวนมาก				
2. ฉันจะเกิดอาการเหงื่อออก หรืออาเจียนเมื่อเครียดจากการเตรียมตัวสอบ				
3. ฉันจะเกิดอาการใจเต้นเร็ว หวาดกลัวเมื่อพบเห็นอุบัติเหตุรถชนกันตรงหน้า				
4. ฉันมักรู้สึกอ่อนแรง วูบวาบจะเป็นลมหรือชาตามมือและเท้า				
5. ฉันจะเกิดอาการเจ็บแน่นหน้าอก ร่วมกับอาการใจสั่น รู้สึกวิตกกังวลว่า จะเป็นโรคหัวใจหรือหัวใจวาย				
6. ฉันมักรู้สึกเหงื่อออก ตัวสั่นเมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมรับน้อง				

ตอนที่ 3 วัดบุคลิกภาพแบบห้วนไหว

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาพิจารณาแต่ละข้อคำถามว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึก หรือพฤติกรรมอยู่ในระดับใด หรือคิดว่าจะน่าจะใกล้เคียงหรือตรง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมายถูก ✓ ตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ดังนี้

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านที่ 1 วัดความวิตกกังวล				
1. ครอบครัวมีความขัดแย้งกันในเรื่องเงิน หรือเรื่องงานในบ้าน				
2. ฉันกลัวว่าจะมีเหตุการณ์ร้าย ๆ เกิดขึ้น				
3. ฉันมักจะระแวง หรือมีสมาธิน้อยลง				
4. ฉันคิดว่าตัวเองไม่มีเสน่ห์ จึงไม่มีใครอยากคบด้วย				
5. ฉันไม่กล้าไปออกกำลังกายตามสวนสาธารณะ เพราะกลัวคนอื่นมองแล้ววิจารณ์รูปร่างของฉัน				
6. ฉันนอนไม่หลับเพราะมีเรื่องให้กังวลใจ				
ด้านที่ 2 วัดการมีเจตนาร้าย				
1. ฉันกลายเป็นคนที่ขี้อิจฉา หรือหงุดหงิดง่าย				
2. ฉันพบว่าอยู่ไม่สุข กระวนกระวายใจ				
3. เมื่อฉันไม่พอใจมักจะทำลายสิ่งของ				
4. มีพฤติกรรมสูญเสียการควบคุมตัวเองด้วยความก้าวร้าว				
5. ใช้การข่มเหงเพื่อนด้วยคำพูดประชดประชัน				
6. ไม่สนใจคนรอบข้าง และโกรธบางสิ่งบางอย่างโดยไม่มีเหตุผล				
ด้านที่ 3 วัดความซึมเศร้า				
1. รู้สึกไม่ดีกับตัวเอง คิดว่าตัวเองล้มเหลวในชีวิต				
2. รู้สึกจิตใจหม่นหมองหรือเป็นทุกข์จนอยากร้องไห้				
3. คิดทำร้ายตนเอง หรือคิดว่าถ้าตายไปคงจะดี				
4. รู้สึกไม่มีความสุข หมดสนุกกับสิ่งที่ชอบและเคยทำ				

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. มีอาการนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ หลับไม่สนิท				
6. อยากอยู่คนเดียว ไม่อยากให้เพื่อนหรือคนรอบข้างอยู่ใกล้				
ด้านที่ 4 วัดความประหม่า				
1. ฉันคอยแต่จะนึกถึงตอนที่ฉันกำลังพูดเรื่องขายหน้าต่อที่สาธารณะ				
2. ฉันรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องออกไปนำเสนองานหน้าชั้นเรียน				
3. ไม่กล้าทำอะไรด้วยตัวเองคนเดียว ต้องมีเพื่อนอยู่ข้างๆ				
4. เมื่อได้รับคำชมจากเพื่อน แต่ฉันยังคิดว่าเขาเพียงพูดปลอบใจหรือพูดเอาใจฉัน				
5. เป็นคนพูดไม่เก่ง ไม่จูงใจคน จึงมักจะนั่งเฉย ไม่อยากพูด				
6. เครียดล่วงหน้าเป็นสัปดาห์ เมื่อรู้ว่าต้องไปอยู่ในสถานการณ์ที่เจอคนจำนวนมาก				
ด้านที่ 5 วัดการขาดสติ				
1. ถ้าฉันถูกเพื่อนพูดจาต่อเยียด ฉันจะตอบโต้ด้วยคำพูดรุนแรงทันที				
2. เมื่อฉันอยากได้สิ่งของชิ้นหนึ่ง ฉันจะต้องรีบไปซื้อทันที				
3. ถ้าฉันอารมณ์ไม่ดีฉันจะแสดงสีหน้า ท่าทางไม่พอใจอย่างชัดเจน				
4. ฉันจะรู้สึกหงุดหงิด โมโหง่ายถ้าฉันถูกวิพากษ์วิจารณ์				
5. ฉันมักจะพูดสอดแทรกขณะผู้ใหญ่กำลังสนทนากัน				
6. ฉันรู้สึกหงุดหงิด ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง				
ด้านที่ 6 วัดการมีอารมณ์อ่อนไหว				
1. ฉันสะเทือนใจง่ายมาก เมื่อมีสิ่งมากระทบความรู้สึกของฉันแรง ๆ				
2. ฉันมักตกใจหรือรู้สึกแปลก ๆ เมื่อเจอแสงจ้า ๆ กลิ่นแรง ๆ				
3. ฉันมักรู้สึกอึดอัด เมื่อได้ยินเสียงดังๆ				
4. ฉันมักป่นป่วน ทำอะไรไม่ถูก เมื่อต้องรีบทำอะไรในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่จำกัด				
5. ฉันจะสะดุ้งตกใจได้ง่ายมาก				
6. ฉันค่อนข้างไวต่อความเจ็บปวดทางร่างกาย				

ตอนที่ 4 วัดคติสมบุรณ์

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาพิจารณาแต่ละข้อคำถามว่านักศึกษามีความคิด ความรู้สึก หรือพฤติกรรมอยู่ในระดับใด หรือคิดว่าจะน่าจะใกล้เคียงหรือตรง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมายถูก ✓ ตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ดังนี้

ข้อคำถาม	ระดับความรู้สึก				
	เป็นจริงเสมอ	ส่วนใหญ่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	มีส่วนจริงบ้างเล็กน้อย	ไม่เป็นจริง
ด้านที่ 1 วัดความกังวลในความผิดพลาด					
1. ฉันรู้สึกที่ต้องแข่งขันหรือเปรียบเทียบกับคนที่เหนือกว่า					
2. ฉันรู้สึกกังวลใจกับเรื่องทุกอย่างที่มากกระทบตัวฉัน					
3. ฉันรู้สึกผิดหวังในตัวเอง					
4. ฉันยังคงฝังใจกับเรื่องที่เคยทำให้คนอื่นเสียใจ ผิดหวัง					
5. มีปัญหาการนอน นอนไม่หลับเพราะคอยคิดแต่สิ่งที่ผ่านไปแล้ว					
6. การที่ฉันเคยทำงานผิดพลาด ทำให้ฉันไม่กล้ารับผิดชอบงานอีก					
ด้านที่ 2 วัดความลังเลสงสัยในการกระทำของตนเอง					
1. ฉันไม่กล้าเสนอความคิดเห็นใดในกลุ่ม เพราะคิดว่าความคิดของฉันไม่ดีพอ					
2. ฉันคอยหมกมุ่นกังวลว่าจะพูดไม่ได้กับเรื่องที่ผมจะต้องพูดหน้าห้อง					
3. ฉันกังวลกับการแต่งกายของตัวเองว่าจะดูดีหรือไม่ ในสายตาของผู้อื่น และต้องคอยตรวจดูหรือส่องกระจกอยู่ตลอดเวลา					
4. ฉันคอยคิดทบทวนการแสดงออกของตัวเองหรือถามคนรอบข้างเสมอว่า การกระทำที่แสดงออกไปนั้น ทำได้ดีถูกใจเขาหรือไม่					
5. ฉันมักเป็นคนย่ำคิด ย้ำทำสิ่งเดิม ๆ อยู่เสมอ					
6. ฉันเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง					
ด้านที่ 3 วัดการตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล					
1. ฉันตั้งเป้าไว้ว่าจะสอบให้ได้เกรด 4 ทุกวิชา					
2. ฉันตั้งเป้าไว้ไม่ว่าจะทำงานสิ่งใด ฉันจะทำให้สำเร็จทุกครั้ง					

ข้อคำถาม	ระดับความรู้สึก				
	เป็นจริงเสมอ	ส่วนใหญ่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	มีส่วนจริงบ้างเล็กน้อย	ไม่เป็นจริง
3. ฉันวางแผนการเรียน การทำงานไว้ล่วงหน้าเสมอ					
4. ถ้าฉันได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย/วิทยาลัยที่ชอบจะทำให้ฉันทำคะแนนสอบได้ดี					
5. สภาพแวดล้อม และชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย/วิทยาลัยส่งผลให้ฉันมีบุคลิกภาพที่ดีในสายตาคนอื่น					
6. ฉันคาดหวังเสมอว่าจะได้เกียรติยศอันดับ 1					
ด้านที่ 4 วัดความคาดหวังของพ่อแม่					
1. ฉันต้องเป็นคนดีให้สมกับที่พ่อแม่คาดหวังจากตัวฉัน					
2. ฉันต้องประสบความสำเร็จมากกว่าคนข้างบ้าน เพื่อให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ					
3. ฉันจะรู้สึกท้อแท้ทุกครั้งที่รู้สึกกว่าทำให้พ่อแม่ผิดหวัง					
4. ถ้าฉันสอบได้เกียรติยศอันดับ 1 พ่อแม่จะภาคภูมิใจในตัวฉัน					
5. ฉันเชื่อว่าถ้าเลือกเรียนตามที่พ่อแม่ต้องการจะทำให้ท่านมีความสุข					
6. การที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย/วิทยาลัยได้ทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ					
ด้านที่ 5 วัดการวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่					
1. เมื่อพ่อแม่เปรียบเทียบฉันกับเพื่อนที่เรียนดีกว่า เก่งกว่า ฉันจะรู้สึกแค้นที่ถูกเปรียบเทียบ					
2. ฉันรู้สึกกดดันทุกครั้งที่พ่อแม่อยากให้เรียนในสิ่งที่ฉันไม่ชอบ					
3. ฉันกลัวจะสอบไม่ได้เกรด 4 ทุกวิชา แล้วจะถูกพ่อแม่ตำหนิ					
4. ฉันกังวลใจเสมอถ้าไม่ได้เกียรติยศอันดับ 1 และพ่อแม่จะผิดหวัง					
5. ถ้าฉันประสบความสำเร็จน้อยกว่าคนอื่นจะทำให้พ่อแม่เสียหน้า					
6. ฉันต้องทำตัวเด่น และดีเพื่อให้พ่อแม่ไม่อายคนอื่น					
ด้านที่ 6 วัดการชอบจัดการ					
1. ฉันคิดเสมอว่า เมื่อทำอะไรต้องทำให้ได้ดี ไม่เช่นนั้นจะไม่ทำเลย					
2. ฉันจะเก็บกวาดห้อง และจัดระเบียบของในห้องทุกครั้งที่ใช้งาน					

ข้อคำถาม	ระดับความรู้ลึก				
	เป็นจริงเสมอ	ส่วนใหญ่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	มีส่วนจริงบ้างเล็กน้อย	ไม่เป็นจริง
3. ฉันจะอ่านหนังสือวันละ 10 หน้าก่อนนอนทุกวัน					
4. มีการวางแผนการเรียนอย่างสม่ำเสมอ					
5. ฉันจะเก็บออมเงินวันละ 20 บาท ไว้เพื่อใช้ในการเรียน การทำกิจกรรมต่างๆ					
6. ฉันมักจะเลือกแต่สิ่งที่ดีให้กับตัวเองก่อนเสมอ					

ขอขอบคุณนักศึกษาทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบวัดฉบับนี้

ภาคผนวก ค

ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหารายชื่อของเครื่องมือวิจัย

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบสรุประดับความตรงเชิงเนื้อหา (item content validity)
ของเครื่องมือวิจัย (CVI) สำหรับวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบ
เพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคม ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1
ในภาคใต้ของประเทศไทย

คำชี้แจง แบบประเมินนี้สำหรับผู้วิจัยในการแสดงดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (item content validity) สำหรับการวิจัยแต่ละข้อเพื่อวัดบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	Item-CVI
ด้านที่ 1 วัดความวิตกกังวลทั่วไป				
1. ฉันจะรู้สึกเครียดเมื่อต้องอยู่คนเดียวเป็นเวลานานๆ	3	4	4	1.00
2. ฉันไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ เพราะกลัวว่าเพื่อน ๆ จะไม่ต้อนรับ	3	4	4	1.00
3. ฉันรู้สึกเสียความมั่นใจในตัวเอง	4	4	4	1.00
4. ฉันไม่กล้าทำเสียงดังขณะอยู่ในห้องน้ำสาธารณะ	4	3	3	1.00
5. ฉันหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปพูดคุยกับเพศตรงข้าม เพราะกลัวเขาปฏิเสธหรือแสดงท่าที่ไม่ดีกับฉัน	3	4	4	1.00
6. ฉันไม่กล้าเข้าไปทำความรู้จักกับคนอื่นก่อน	3	3	4	1.00
ด้านที่ 2 วัดความกลัว				
1. ฉันกลัวการยืนอยู่บนอาคารเรียนสูง ๆ	4	4	4	1.00
2. ฉันกลัวทุกครั้งที่อยู่ในลิฟต์ หรือที่มีด ๆ และแคบ ๆ	3	3	4	1.00
3. ฉันกลัวเสียงฟ้าร้องขณะที่ฝนตก	3	4	4	1.00
4. ฉันอึดอัดเมื่อต้องออกไปอยู่ต่อหน้าคนหมู่มาก ๆ	3	4	4	1.00
5. ฉันไม่กล้าปฏิเสธเพื่อนหรือคนทั่วไป เพราะกลัวเขาเสียความรู้สึก	3	4	4	1.00

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	Item-CVI
6. ฉันทักลัวทุกครั้งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับสุนัข	3	3	4	1.00
ด้านที่ 3 วัดความผิดปกติที่ถูกครอบงำด้วยแรงผลักดันทางจิตใจ				
1. เวลาฉันตื่นตื่นมาก ๆ ฉันจะหายใจเข้าออกถี่ ๆ	4	4	4	1.00
2. ฉันจะทำตัวรำเริง สนุกสนานเพื่อกลบเกลื่อนความอ่อนแอ	4	4	4	1.00
3. ฉันจะเปลี่ยนเรื่องคุยทันที ถ้าต้องพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาที่เคยทำให้เสียใจ	3	3	4	1.00
4. ฉันตั้งใจสอบให้ได้คะแนนสูง ๆ เพื่ออยากเป็นที่ยอมรับ	4	4	2	.66
5. เมื่อฉันไม่เข้าใจในบทเรียน ฉันจะศึกษาเพิ่มเติมอย่างหนัก	4	4	2	.66
6. ฉันสามารถจดจ่ออยู่กับงานที่ไม่ชอบหรือน่าเบื่อได้	4	4	2	.66
ด้านที่ 4 วัดความผิดปกติหลังจากการตีเครียดทางจิต				
1. ฉันจะรู้สึกหงุดหงิด อารมณ์เสียทุกครั้งเมื่อมีใครขัดใจ	4	4	4	1.00
2. ฉันจะรู้สึกประหม่าเมื่อต้องเข้าไปในห้องที่มีคนนั่งเรียนอยู่เต็มหมดแล้ว	4	4	4	1.00
3. ฉันจะรู้สึกเกร็ง และกินได้น้อยเมื่อต้องทานอาหารร่วมกับคนที่ไม่สนิท	4	4	4	1.00
4. ฉันจะรู้สึกหวาดกลัวทุกครั้งที่ต้องข้ามถนน	4	4	4	1.00
5. ฉันจะรู้สึกเศร้า และร้องไห้ทุกครั้งที่คิดถึงคนในครอบครัวที่สูญเสียไปแล้ว	4	4	3	1.00
6. ฉันจะรู้สึกตกใจ ใจสั่นทุกครั้งที่ได้ยินเสียงฟ้าร้องขณะที่ฝนตก	4	4	4	1.00
ด้านที่ 5 วัดความผิดปกติทางภาวะตื่นตระหนก				
1. ฉันจะเกิดอาการมวนท้อง หรือตัวเย็น กระวนกระวายใจขึ้นมาทุกครั้ง เมื่อต้องพูดต่อหน้าคนจำนวนมาก	4	4	4	1.00
2. ฉันจะเกิดอาการเหงื่อออก หรืออาเจียนเมื่อเครียดจากการเตรียมตัวสอบ	4	4	4	1.00
3. ฉันจะเกิดอาการใจเต้นเร็ว หวาดกลัวเมื่อพบเห็นอุบัติเหตุรถชนกันตรงหน้า	4	4	4	1.00
4. ฉันมักรู้สึกอ่อนแรง วูบวาบจะเป็นลมหรือชาตามมือและเท้า	4	4	2	.66

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	Item-CVI
5. ฉันจะเกิดอาการเจ็บแน่นหน้าอก ร่วมกับอาการใจสั่น รู้สึกวิตกกังวลว่าจะเป็นโรคหัวใจหรือหัวใจวาย	4	4	4	1.00
6. ฉันมักรู้สึกเหงื่อออก ตัวสั่นเมื่อต้องเข้าร่วมกิจกรรมรับน้อง	4	4	4	1.00
ตอนที่ 3 วัดบุคลิกภาพแบบห้วนไหว				
ด้านที่ 1 วัดความวิตกกังวล				
1. ครอบครัวมีความขัดแย้งกันในเรื่องเงิน หรือเรื่องงานในบ้าน	4	4	2	.66
2. ฉันกลัวว่าจะมีเหตุการณ์ร้าย ๆ เกิดขึ้น	3	4	4	1.00
3. ฉันมักจะระแวง หรือมีสมาธิน้อยลง	3	3	4	1.00
4. ฉันคิดว่าตัวเองไม่มีเสน่ห์ จึงไม่มีใครอยากคบด้วย	3	4	4	1.00
5. ฉันไม่กล้าไปออกกำลังกายตามสวนสาธารณะ เพราะกลัวคนอื่นมอง แล้ววิจารณ์รูปร่างของฉัน	3	4	4	1.00
6. ฉันนอนไม่หลับเพราะมีเรื่องให้กังวลใจ	4	4	4	1.00
ด้านที่ 2 วัดการมีเจตนาร้าย				
1. ฉันกลายเป็นคนที่ขี้รำคาญ หรือหงุดหงิดง่าย	4	4	4	1.00
2. ฉันพบว่าอยู่ไม่สุข กระวนกระวายใจ	4	4	4	1.00
3. เมื่อฉันไม่พอใจมักจะทำลายสิ่งของ	4	4	4	1.00
4. มีพฤติกรรมสูญเสียการควบคุมตัวเองด้วยความก้าวร้าว	4	4	4	1.00
5. ใช้การข่มเหงเพื่อนด้วยคำพูดประชดประชัน	3	4	2	.66
6. ไม่สนใจคนรอบข้าง และโกรธบางสิ่งบางอย่างโดยไม่มีเหตุผล	4	4	2	.66
ด้านที่ 3 วัดความซึมเศร้า				
1. รู้สึกไม่ดีกับตัวเอง คิดว่าตัวเองล้มเหลวในชีวิต	4	4	4	1.00
2. รู้สึกจิตใจหม่นหมองหรือเป็นทุกข์จนอยากร้องไห้	4	4	4	1.00
3. คิดทำร้ายตนเอง หรือคิดว่าถ้าตายไปคงจะดี	4	4	4	1.00
4. รู้สึกไม่มีความสุข หมดสนุกกับสิ่งที่ชอบและเคยทำ	4	4	4	1.00
5. มีอาการนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ หลับไม่สนิท	4	4	4	1.00
6. อยากรู้คนเดียว ไม่อยากให้เพื่อนหรือคนรอบข้างอยู่ใกล้	4	4	4	1.00
ด้านที่ 4 วัดความประหม่า				
1. ฉันคอยแต่จะนึกถึงตอนที่ฉันกำลังพูดเรื่องขายหน้าต่อที่สาธารณะ	4	4	4	1.00

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	Item-CVI
2. ฉันรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องออกไปนำเสนองานหน้าชั้นเรียน	4	4	4	1.00
3. ไม่กล้าทำอะไรด้วยตัวเองคนเดียว ต้องมีเพื่อนอยู่ข้างๆ	4	4	4	1.00
4. เมื่อได้รับคำชมจากเพื่อน แต่ฉันยังคิดว่าเขาเพียงพูดปลอบใจหรือพูด เอาใจฉัน	4	4	4	1.00
5. เป็นคนพูดไม่เก่ง ไม่จุใจคน จึงมักจะนิ่งเฉย ไม่อยากพูด	4	4	4	1.00
6. เครียดล่วงหน้าเป็นสัปดาห์ เมื่อรู้ว่าต้องไปอยู่ในสถานการณ์ที่เจอคนจำนวนมาก	4	4	4	1.00
ด้านที่ 5 วัดการขาดสติ				
1. ถ้าฉันถูกเพื่อนพูดจาใส่ร้าย ฉันจะตอบโต้ด้วยคำพูดรุนแรงทันที	3	3	4	1.00
2. เมื่อฉันอยากได้สิ่งของชิ้นหนึ่ง ฉันจะต้องรีบไปซื้อทันที	4	4	4	1.00
3. ถ้าฉันอารมณ์ไม่ดีฉันจะแสดงสีหน้า ท่าทางไม่พอใจอย่างชัดเจน	4	4	4	1.00
4. ฉันจะรู้สึกหงุดหงิด โมโหง่ายถ้าฉันถูกวิพากษ์วิจารณ์	4	4	4	1.00
5. ฉันมักจะพูดสอดแทรกขณะผู้ใหญ่กำลังสนทนากัน	4	4	3	1.00
6. ฉันรู้สึกหงุดหงิด ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง	4	4	4	1.00
ด้านที่ 6 วัดการมีอารมณ์อ่อนไหว				
1. ฉันสะเทือนใจง่ายมาก เมื่อมีสิ่งมากระทบความรู้สึกของฉันแรง ๆ	4	4	4	1.00
2. ฉันมักตกใจหรือรู้สึกแปลก ๆ เมื่อเจอแสงจ้า ๆ กลิ่นแรง ๆ	4	4	4	1.00
3. ฉันมักรู้สึกอึดอัด เมื่อได้ยินเสียงดัง ๆ	4	4	4	1.00
4. ฉันมักบ่นปวน ทำอะไรไม่ถูก เมื่อต้องรีบทำอะไรในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่จำกัด	4	4	4	1.00
5. ฉันจะสะดุ้งตกใจได้ง่ายมาก	4	3	4	1.00
6. ฉันค่อนข้างไวต่อความเจ็บปวดทางร่างกาย	4	4	4	1.00
ตอนที่ 4 วัดคติสมบุรณ์				
ด้านที่ 1 วัดความกังวลในความผิดพลาด				
1. ฉันรู้สึกว่าต้องแข่งขันหรือเปรียบเทียบกับคนที่เหนือกว่า	4	4	4	1.00
2. ฉันรู้สึกกังวลใจกับเรื่องทุกเรื่องที่มากระทบตัวฉัน	4	4	3	1.00

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	Item-CVI
3. ฉันรู้สึกผิดหวังในตัวเอง	4	4	3	1.00
4. ฉันยังคงฝังใจกับเรื่องที่เคยทำให้คนอื่นเสียใจ ผิดหวัง	4	4	4	1.00
5. มีปัญหาการนอน นอนไม่หลับเพราะคอยคิดแต่สิ่งที่ผ่านไปแล้ว	4	3	4	1.00
6. การที่ฉันเคยทำงานผิดพลาด ทำให้ฉันไม่กล้ารับผิดชอบงานอีก	4	4	4	1.00
ด้านที่ 2 วัดความล้มเหลวในการกระทำของตนเอง				
1. ฉันไม่กล้าเสนอความคิดเห็นใดในกลุ่ม เพราะคิดว่าความคิดของฉันไม่ดีพอ	4	4	4	1.00
2. ฉันคอยหมกมุ่นกังวลว่าจะพูดไม่ได้กับเรื่องที่ผมจะต้องพูดหน้าห้อง	4	3	4	1.00
3. ฉันกังวลกับการแต่งกายของตัวเองว่าจะดูดีหรือไม่ ในสายตาของผู้อื่น และต้องคอยตรวจดูหรือส่องกระจกดูอยู่ตลอดเวลา	4	4	4	1.00
4. ฉันคอยคิดทบทวนการแสดงออกของตัวเองหรือถามคนรอบข้างเสมอว่า การกระทำที่แสดงออกไปนั้น ทำได้ดีถูกใจเขาหรือไม่	4	4	4	1.00
5. ฉันมักเป็นคนย้ำคิด ย้ำทำสิ่งเดิม ๆ อยู่เสมอ	4	3	4	1.00
6. ฉันเป็นคนไม่มั่นใจในตัวเอง	4	4	4	1.00
ด้านที่ 3 วัดการตั้งมาตรฐานส่วนบุคคล				
1. ฉันตั้งเป้าไว้ว่าจะสอบให้ได้เกรด 4 ทุกวิชา	4	4	4	1.00
2. ฉันตั้งเป้าไว้ไม่ว่าจะทำสิ่งใด ฉันจะทำให้สำเร็จทุกครั้ง	4	4	4	1.00
3. ฉันวางแผนการเรียน การทำงานไว้ล่วงหน้าเสมอ	4	4	4	1.00
4. ถ้าฉันได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย/วิทยาลัยที่ชอบจะทำให้ฉันทำคะแนนสอบได้ดี	4	4	3	1.00
5. สภาพแวดล้อม และชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย/วิทยาลัยส่งผลให้ฉันมีบุคลิกภาพที่ดีในสายตาคนอื่น	4	4	3	1.00
6. ฉันคาดหวังเสมอว่าจะได้เกียรติยศอันดับ 1	4	4	4	1.00
ด้านที่ 4 วัดความคาดหวังของพ่อแม่				
1. ฉันต้องเป็นคนดีให้สมกับที่พ่อแม่คาดหวังจากตัวฉัน	4	3	4	1.00
2. ฉันต้องประสบความสำเร็จมากกว่าคนข้างบ้าน เพื่อให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ	4	4	4	1.00

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	Item-CVI
3. ฉันจะรู้สึกท้อแท้ทุกครั้งที่รู้สึกว่าทำให้พ่อแม่ผิดหวัง	4	3	4	1.00
4. ถ้าฉันสอบได้เกียรตินิยมอันดับ 1 พ่อแม่จะภาคภูมิใจในตัวฉัน	4	4	4	1.00
5. ฉันเชื่อว่าถ้าเลือกเรียนตามที่พ่อแม่ต้องการจะทำให้ท่านมีความสุข	4	3	4	1.00
6. การที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย/วิทยาลัยได้ทำให้พ่อแม่ภาคภูมิใจ	4	4	4	1.00
ด้านที่ 5 วัดการวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่				
1. เมื่อพ่อแม่เปรียบเทียบฉันกับเพื่อนที่เรียนดีกว่า เก่งกว่า ฉันจะรู้สึกแค้นที่ถูกเปรียบเทียบ	4	4	4	1.00
2. ฉันรู้สึกกดดันทุกครั้งที่พ่อแม่อยากให้เรียนในสิ่งที่ฉันไม่ชอบ	4	4	4	1.00
3. ฉันกลัวจะสอบไม่ได้เกรด 4 ทุกวิชา แล้วจะถูกพ่อแม่ตำหนิ	4	4	4	1.00
4. ฉันกังวลใจเสมอถ้าไม่ได้เกียรตินิยมอันดับ 1 และพ่อแม่จะผิดหวัง	4	4	4	1.00
5. ถ้าฉันประสบความสำเร็จน้อยกว่าคนอื่นจะทำให้พ่อแม่เสียหน้า	4	4	4	1.00
6. ฉันต้องทำตัวเด่น และดีเพื่อให้พ่อแม่ไม่อายคนอื่น	4	4	4	1.00
ด้านที่ 6 วัดการชอบจัดการ				
1. ฉันคิดเสมอว่า เมื่อทำอะไรต้องทำให้ได้ดี ไม่เช่นนั้นจะไม่ทำเลย	4	4	3	1.00
2. ฉันจะเก็บกวาดห้อง และจัดระเบียบของในห้องทุกครั้งที่ใช้งาน	4	4	4	1.00
3. ฉันจะอ่านหนังสือวันละ 10 หน้าก่อนนอนทุกวัน	4	4	4	1.00
4. มีการวางแผนการเรียนอย่างสม่ำเสมอ	4	4	4	1.00
5. ฉันจะเก็บออมเงินวันละ 20 บาท ไว้เพื่อใช้ในการเรียน การทำกิจกรรมต่าง ๆ	4	4	2	.66
6. ฉันมักจะเลือกแต่สิ่งที่ดีให้กับตัวเองก่อนเสมอ	4	4	4	1.00

ภาคผนวก ง

คำอำนาจจำแนกของข้อคำถาม

ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามโดยจำแนกตัวแปรที่ต้องการวัด

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.705	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
SO1	7.5293	.611	.442	.665
SO2	7.5303	.652	.381	.687
SO3	7.5237	.613	.434	.668
SO4	7.5357	.562	.488	.646
SO5	7.5237	.566	.567	.612

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.811	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
NE1	9.1490	1.129	.250	.848
NE2	9.2750	1.005	.594	.778
NE3	9.1747	.902	.695	.752
NE4	9.2090	1.017	.461	.805
NE5	9.1553	.924	.696	.753
NE6	9.1887	.855	.781	.730

Scale: ALL VARIABLES**Case Processing Summary**

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.773	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
PE1	9.2260	1.037	.283	.796
PE2	9.2323	.841	.607	.715
PE3	9.2203	.827	.738	.681
PE4	9.2543	1.004	.346	.781
PE5	9.3520	.944	.572	.729
PE6	9.2517	.874	.608	.716

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว
และคติสมบุรณ์แบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในภาคใต้ของประเทศไทย

TI
 DA NI=17 NO=400 MA=CM
 RA FI='C:\Users\DELL\Documents\supree\supee1.psf'
 MO NX=12 NY=5 NK=2 NE=1 GA=FI PS=SY TE=SY TD=SY TH=sy
 LE
 SO
 LK
 NE PE
 FR LY(2,1)LY(3,1)LY(4,1)LY(5,1)LX(1,1)LX(2,1)LX(3,1)LX(4,1)LX(5,1)
 FR LX(6,1)LX(7,2)LX(8,2)LX(9,2)LX(10,2)LX(11,2)LX(12,2)GA(1,1)GA(1,2)
 FR TE(2,1)TE(3,1)TE(3,2)TE(4,1)TE(4,2)TE(5,2)TE(5,3)TE(5,4)TD(2,1)TD(6,12)
 FR TD(3,1)TD(4,2)TD(6,2)TD(6,5)TD(7,1)TD(7,2)TD(7,3)TD(9,5)TD(9,6)TD(3,9)
 FR TD(9,7)TD(9,8)TD(10,7)TD(11,2)TD(11,5)TD(11,10)TD(12,3)TD(12,7)
 FR TD(12,8)TD(4,1)TD(12,4)TD(11,4)TH(9,4)
 FR TD(12,10)TD(12,11)TH(9,5)TH(8,4)TD(10,4)TH(8,2)TH(8,5)TH(5,5)TH(6,5)TH(7,5)
 VA 0.30 LY(1,1)
 PD
 OU SS PT mi
 TI

TH was written to file C:\Users\DELL\Documents\supree\supee1.OUT

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom =73

Minimum Fit Function Chi-Square =89.15 (P =0.096)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square =91.42 (P =0.071)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP)=18.42

90 Percent Confidence Interval for NCP =(0.0 ; 46.95)

Minimum Fit Function Value =0.22

Population Discrepancy Function Value (F0)=0.046

90 Percent Confidence Interval for F0 =(0.0 ; 0.12)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA)=0.025

90 Percent Confidence Interval for RMSEA =(0.0 ; 0.040)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05)=1.00

Expected Cross-Validation Index (ECVI)=0.63

90 Percent Confidence Interval for ECVI =(0.58 ; 0.70)

ECVI for Saturated Model =0.77

ECVI for Independence Model =9.19

Chi-Square for Independence Model with 136 Degrees of Freedom =
3633.29

Independence AIC =3667.29

Model AIC =251.42

Saturated AIC =306.00

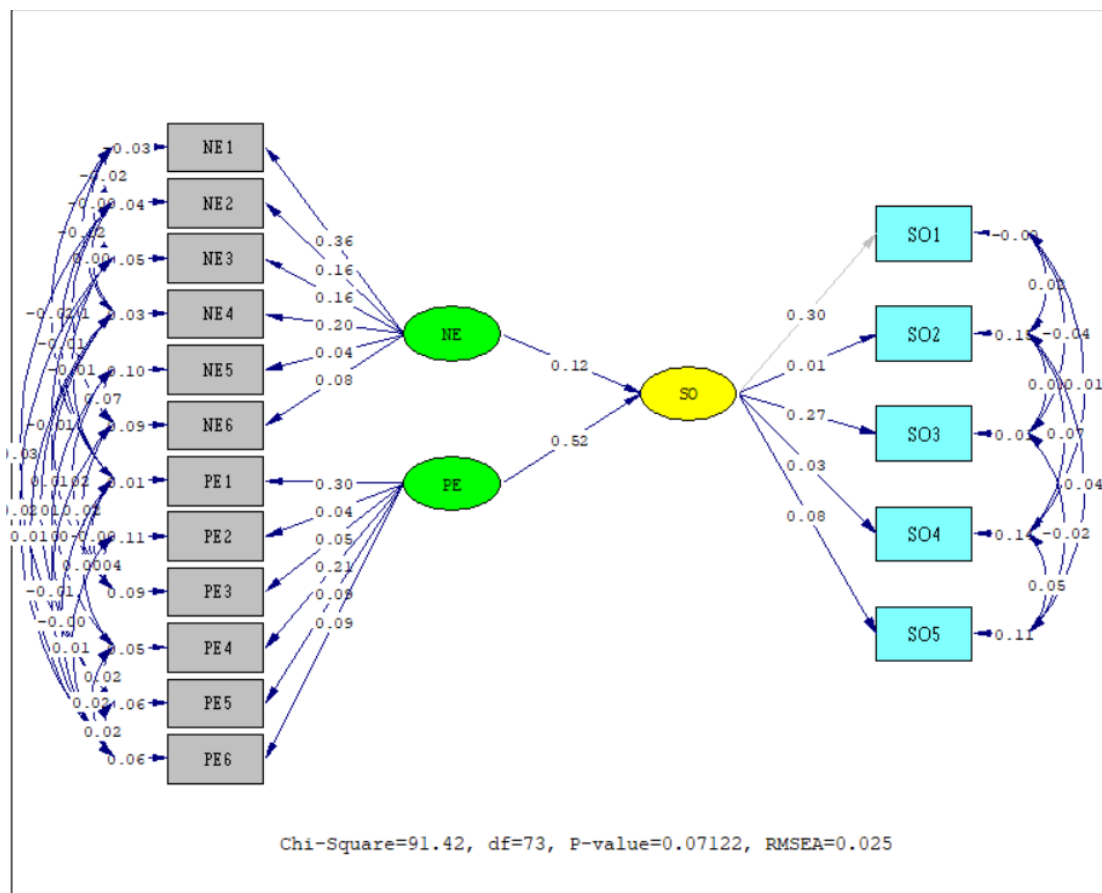
Independence CAIC =3752.15

Model CAIC =650.74
 Saturated CAIC =1069.69

Normed Fit Index (NFI)=0.98
 Non-Normed Fit Index (NNFI)=0.99
 Parsimony Normed Fit Index (PNFI)=0.52
 Comparative Fit Index (CFI)=1.00
 Incremental Fit Index (IFI)=1.00
 Relative Fit Index (RFI)=0.95

Critical N (CN)=466.50

Root Mean Square Residual (RMR)=0.0050
 Standardized RMR =0.051
 Goodness of Fit Index (GFI)=0.97
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI)=0.94
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI)=0.46

ภาคผนวก ฉ

หนังสือรับรองการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

ที่ ๐๓๕/๒๕๖๒

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา
มหาวิทยาลัยบูรพา

๑. ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์
ชื่อเรื่อง: บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและคติสมบูรณแบบเพื่อทำนายความวิตกกังวลทางสังคมของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๑ ในภาคใต้ของประเทศไทย
TITLE: NEUROTICISM AND PERFECTIONISM PERSONALITY AS PREDICTORS OF SOCIAL ANXIETY
FOR THE 1ST YEAR UNDERGRADUATE STUDENTS IN SOUTHERN THAILAND
๒. ชื่อนิสิต: นายสุปรีชา ชำนาญพิพพร
หลักสูตร วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (M.Sc.) สาขาวิชา การวิจัยและสถิติทางวิทยาการปัญญา
รหัส ๕๘๙๑๐๓๑๑
๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา
มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า คำโครงวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรม
การวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ
และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง และผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของคำโครงวิทยานิพนธ์ที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสาร
รับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ฉบับนี้ จนถึงวันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

ออกให้ ณ วันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

ลงนาม

รพ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภัทราวดี มากมี)
คณบดีวิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา
มหาวิทยาลัยบูรพา